

ДЕЙВИД ГЕМЕЛ ПРИЗРАЧНИЯТ КРАЛ

Част 1 от „Камъните на силата“

Превод от английски: Милена Илиева, 2001

chitanka.info

ПОСВЕЩЕНИЕ

Посвещавам тази книга на Стела Греъм с любов, на Том Тейлър и Джеръми Уелс за това, че ми дариха приятелството си.

Също на дамите от „Фолкстоун Хералд“ — Шарън, Мадърс, Сузи и Каръл — заради Роки. И на Пип Карлсън, който пое риска въпреки всичко.

БЛАГОДАРНОСТИ

Толкова много в литературния свят зависи от уменията на онези, които подготвят ръкописа за публикуване. Авторът много лесно може да свърне в неправилната посока или да изгуби нишката на сюжета. Добрият редактор ще пренареди умело пъзела и ще придаде нов блясък на един труд, чиито плодове по-късно обира единствено авторът. По подобен начин добрият стилев редактор може, с вмъкната или изтрита дума, да излъска едно скучно изречение и да му придаде блясъка на диамант.

Искам да благодаря на моя редактор, Лиза Рийвс, заедно направи всичко да изглежда толкова лесно, и на стиливия редактор, Джийн Монд, за фината настройка и изящното полиране, както и на агента си Памела Бакмастър, заедно ни събра всички заедно.

ПРЕДИСЛОВИЕ

„Призрачният крал“ е фантазен роман без претенции за историческа достоверност. Въпреки това, градовете на Римска Британия, така както са назовани в книгата, наистина са съществували в районите, където се развива действието, както и някои от героите, подвизаващи се на тези страници.

Кунобелин е бил могъщ крал-воин, когото римският писател Светоний нарекъл Британорум Рекс, или „Британският лъв“. Кунобелин царувал четиридесет години от престола си в Камулодунум и навярно именно той е вдъхновил легендите за крал Артур.

Павлиний също е бил историческа личност и наистина е победил въстаналите икени на Будика. През същия период Девети легион наистина изчезнал. Някои историци твърдят, че легионерите попаднали на засада и били избити. Други предполагат, че е имало метеж, който римляните са предпочели да покрият.

Маневрите на римските военни части са описани с прецизността, позволена от проучванията и нуждите на повествованието.

Използваният език е сравнително съвременен и без съмнение мнозина ще се подразнят от много неща, включително и от „минутите“ и „секундите“.

На подобни аргументи може да бъде възразено, като се посочи, че езикът, говорен по онова време, не е бил английски, а диалектна смесица от латински и келтски, и всъщност става въпрос за превод, а преводът сам по себе си позволява известна свобода на интерпретацията.

За живота на Утер Пендрагон се знае малко. Това не е биография на историческата личност Утер, а роман в жанра фентъзи.

С други думи, това не е историята, каквато е била, а такава, каквато *би трябвало* да бъде.

Дейвид А. Гемел

Хейстингс, 1988

ГЛАВНИ ГЕРОИ

Алифа — дъщеря на Хенгист и съпруга на Морет.

Болдрик — воин от Пинре.

Сел — син на Елдаред, крал на бригантите.

Кулаин лах Фера — воин от Мъглите, още познат като Господаря на копието. Владее до съвършенство всички оръжия.

Елдаред — крал на бригантите и господар на замъка Деистър. Предал собствения си брат Касиок двацет години по-рано, за да помогне на Аврелий да се възкачи на трона.

Галчмай — приближен на краля, произхожда от племето на кантийците.

Гороиен — кралицата вещица, безсмъртна и безмилостна.

Хенгист — крал на саксонците, баща на Хорса, прославения воин.

Корин Рогюр — горянин от Пинре, брат на Палин.

Луций Аквила — пълководец на римско-британските войски.

Медлин — чародей в двора на Аврелий.

Морет — син на Елдаред.

Палин — наполовина човек, наполовина мечка, жертва на кралицата вещица.

Прасамак — мъж от племето на бригантите.

Северин Албин — римски легат на Девети легион.

Туро — син на върховния крал Аврелий Максим и на Алайда, Девата от Мъглите.

Викторин — приближен на краля и първи центурион.

РИМСКИ ИМЕНА НА БРИТАНСКИТЕ ПОСЕЛИЩА

Андерида — Певънси
Калцария — Тадкастър
Камулодунум — Колчестър
Катарактониум — Катерик
Дубрис — Дувър
Дуробриве — Рочестър
Еборакум — Йорк
Лагенциум — Касълфорд
Линдум — Линкълн
Лондиниум — Лондон
Лонговикум — Ланкастър
Пината Кастра — Инчтатхил
Остров Скитис — остров Скай
Вента — Уинчестър
Виндоланда — Честърхолм
Виндомара — Ебчестър

ГЛАВА 1

Момчето разсеяно оглеждаше студените сиви стени и се чудеше дали подземните тъмници на замъка може да са по-негостоприемни от тази студена стая високо в кулата, с един-единствен прозорец, втренчил се като око в гонените от северния вятър облаци. Вярно, в огнището пламтеше огън, но и той можеше да е поредната илюзия на Медлин, доколкото можеше да се съди по топлината му. Огромните сиви плочи я изсмукваха и в замяна връщаха само призрачни отражения, които сякаш се присмиваха над пламъците.

Туро седна на леглото и уви наметалото на баща си — от бяла мечешка кожа — около слабите си рамене.

— Ама че отвратително място — каза той, затвори очи и изхвърли стаята от мислите си. Пренесе се в голямата вила на баща си в Еборакум и към пасбищата отвъд белите стени, където могъщият Цефон зимуваше с кобилите си. После мислите му го върнаха в собствената му стая, уютна и топла, далеч от хапещите зимни ветрове и пълна с любовта на младия му живот — неговите книги, неговите прекрасни книги. Баща му му беше забранил да вземе дори един том в този самотен замък, за да не би някой от другите бойни вождове да види принца с книга в ръка и да разкрие тъмната тайна на краля. Защото макар в крепостта Керлин да беше добре известно, че момчето Туро е слабо по тяло и дух, хората на краля пазеха тази тъжна истина, това петно върху семейната чест.

Туро потрепери, стана от леглото и седна на постелката от козя кожа пред огъня. Никога не се беше чувствал по-отвратително. Далеч долу в голямата зала на замъка Деистър баща му се опитваше да склучи съюз срещу варварите, идващи отвъд морето — грабители със студени очи, които се бяха настанили в поселища далеч на юг и нападаха оттам богатите северни земи. Бяха дошли в Деистър въпреки предупрежденията на Медлин. Туро не искаше да придружи баща си, но не от страх пред опасностите, които дори не можеше разбере напълно. Принцът просто не обичаше студа, мразеше дългите

пътувания на кон и, което беше по-важно, мразеше да го отделят от книгите му дори за един ден, да не говорим за цели два месеца.

Вратата се отвори и влезе високият Галчмай — носеше дърва за огрев в яките си ръце. Усмихна се на момчето и Туро засрамено забеляза, че за разлика от него, Галчмай е облечен само с една вълнена туника въпреки хапещия студ.

— Никога ли не ти е студено, Галчмай?

— Студено ми е — отговори мъжът и коленичи да сложи дърва в огъня.

— Баща ми още ли говори?

— Не. Когато минах покрай вратата, вече говореше Елдаред.

— Не харесваш ли Елдаред?

— Не съм казвал такава неща.

„Напротив — помисли си Туро. — Личи си по очите ти и по това как казваш името му.“ Впери поглед в тъмните очи на Галчмай, но той извърна глава.

— Имаш ли му доверие? — попита момчето.

— Баща ти явно му има доверие, тъй че кой съм аз да си изказвам мнението? Мислиш ли, че кралят щеше да дойде тук само със свита от двайсетина души, ако се страхуваше от предателство?

— На въпроса ми отговаряш с въпроси. Това не е ли измъкване според теб?

Галчмай се ухили.

— Трябва да се връщам на поста си. Но помисли върху следното, Туро — такива като мен не могат да се бъркат в работата на великите. Рискувам не само да ме набият, но и живота си.

— Мислиш, че тук сме в опасност, така ли? — настоя на своето принцът.

— Ти ми харесваш, момче, макар че само Митра знае защо. Имаш остър ум. Жалко, че си слабоват. Но ще се опитам да отговоря на въпроса ти. Един крал винаги е в опасност — за мен е истинска загадка защо му е на човек да се стреми към такава власт. Служа на баща ти от шестнайсет години и за това време той оцеля в четири войни, единайсет битки и пет опита да отнемат живота му. Той е умен мъж. Но щях да съм по-спокоен, ако лорд чародея беше тук.

— Медлин няма доверие на Елдаред, така каза и на баща ми.

Галчмай се изправи.

— Твърде лесно се доверяваш, Туро. Не трябва да споделяш това нито с мен, нито с никой от хората на краля.

— Но на теб мога да имам доверие, нали?

— Откъде знаеш?

— Чета го в очите ти — тихо каза Туро.

Галчмай се усмихна, после поклати глава и подръпна сплетената си брада.

— Трябва да си починеш. Утре ще ходим на лов за елени.

— Аз няма да дойда — каза Туро. — Не обичам язденето.

— Объркваш ме, момче. Понякога виждам у теб толкова много от баща ти, че ми иде да се разкрещя от радост. А после... е, няма значение. Ще се видим утре сутринта. Лека нощ.

— Благодаря за дървата.

— Мой дълг е да се грижа за здравето ти.

Галчмай излезе. Туро стана, отиде до прозореца, отмести тежката кадифена завеса и се загледа в зимния пейзаж — хълм след хълм, покрити със сняг, и оголени дървета, черни като въглени. Потръпна и отново му се прииска да си е вкъщи.

Той също щеше да се радва, ако Медлин беше дошъл с тях. Беше му приятно да е със стареца и обичаше гатанките, които му задаваше чародеят. Миналото лято си беше блъскал главата цял ден над една — тогава баща му беше на юг и изтикваше ютите от леговищата им. Туро седеше с Медлин в терасираната градина под статуята на великия Юлий.

— Имало един принц — каза Медлин. Зелените му очи искряха закачливо. — И този принц бил мразен от своя крал, но обичан от народа. Кралят решил, че принцът трябва да умре, но го било страх от гнева на хората, затова измислил хитроумен план, така че да сложи край както на народната обич, така и на живота на принца. Обвинил го в измяна и му предложил да мине през изпитанието на Митра. Така римският бог щял да отсъди невинността или вината на подсъдимия. Завели принца пред краля. Била се събрала голяма тълпа, за да види отсъждането. Пред принца застанал един жрец, който държал кожена кесия. В кесията имало две гроздови зърна. Според закона едното зърно трябвало да е бяло, а другото черно. Ако подсъдимият извадел бялото зърно, значи бил невинен. Черното зърно означавало смърт. Следиш ли мисълта ми, Туро?

— Дотук няма нищо сложно, учителю.

— Принцът знаел за омразата на краля и правилно предположил, че в кесията има две черни зърна. Отговори ми на следното, младежо — как принцът успял да извади бяло зърно и да докаже невинността си?

— Не е възможно, освен ако не е използвал магия.

— Никаква магия не е имало, само ум — каза Медлин и почука многозначително с пръст слепоочието си. — Утре ела при мен с отговора.

Туро мисли цял ден, но не успя да измисли нищо. Взе една кесия, взе и две гроздови зърна от готвача Листра, седна в градината и се втренчи в тях, сякаш можеха да му отговорят. Когато се смрачи, се отказа, взе едното зърно и го лапна. Посегна към другото... и спря.

На следващата сутрин отиде при Медлин. Старецът беше намусен — бил прекарал тежка нощ, смуцавана от тъмни сънища.

— Намерих отговора на гатанката ти, учителю — каза му момчето и очите на чародея оживяха.

— Толкова бързо, млади принце? На благородния Александър му трябвали десет дни, но пък може би Аристотел не е бил толкова талантлив учител като мен! — Медлин се засмя. — Е, кажи ми, Туро, как принцът доказал своята невинност?

— Бръкнал в кесията, взел едното зърно и го лапнал. После казал на жреца: „Не знам какъв беше цветът на това зърно, но вижте другото.“

Медлин плесна с ръце и се засмя.

— Браво на теб, Туро. И все пак кажи как стигна до този отговор?

— Изядох зърното.

— Това е добре. И носи и поука. Решил си задачата, като си я свел до съставните ѝ части. Когато се опитват да разгадават гатанки, повечето хора позволяват на ума си да скача като маймунка от клон на клон, без въобще да си дават сметка, че отговорът се крие в корена. Никога не забравяй това, млади принце. То се отнася както за гатанките, така и за хората.

Туро с усилие върна мислите си от златните дни на лятото към мрачната зимна нощ. Съблече се, пхна се под завивките, обърна се на една страна и се загледа в игривите пламъци в огнището.

Мислеше за баща си — висок и широкоплещест, очите му — огън и лед, човек, уважаван за воинската си доблест и почитан дори от враговете си.

— Не искам да бъда крал — прошепна Туро.

Галчмай гледаше как благородниците се подготвят за лова. Погледнеше ли властната фигура на краля, яхнал черня си жребец, го изпълваше яростна гордост. Жребецът се казваше Кървав пламък и злюбният му поглед държеше конниците на разстояние. Но кралят беше спокоен, защото конят знаеше кой е господарят му — по темперамент си приличаха като братя. Ала гордостта на Галчмай бе примесена с неизбежната тъга, която вгорчаваше настроението му винаги когато видеше принц Туро до баща му. Момчето седеше със свити рамене на гърба на една кротка ниска кобила и стискаше наметалото на гърдите си. Светлорусата му коса се вееше около слабото му лице. „Взело е твърде много от майка си“ — помисли си Галчмай и си спомни първия път, когато бе зърнал Девата от Мъглите. Оттогава бяха минали шестнайсет години, но кралицата се възправяше пред взора му, сякаш не беше минал и час. Помнеше я как излезе на бял кон до краля-воин — крехка и странна като лед върху роза. Говореше се, че господарят излязъл на разходка с Медлин из покритата с мъгли северна долина и изчезнал за осем дни. Когато се върна, брадата му беше порасла почти половин педя и до него яздеше тази дивна жена със златна коса и сиви очи, които се меняха като мъгла над северно езеро.

Отначало много от хората в крепостта Керлин я мислеха за магьосница, защото дори там се разказваха истории за Страната на мъглите — земя на древна магия. Но месеците минаваха и тя омая всички с добротата и нежното си сърце. Новината за бременността ѝ бе посрещната с искрена радост и бе отпразнувана подобаващо. Галчмай никога нямаше да забрави вдигнатия тогава пир, нито разгулната нощ, която го беше последвала.

Но осем месеца по-късно Алайда, Девата от Мъглите, беше мъртва, а новороденият ѝ син бе на ръба на смъртта, защото не успяваха да го защитят с никакво мляко. Повикаха чародея Медлин и той успя да спаси мъничкия Туро с магиите си. Но момчето така и не

израсна силно. Придворните се бяха надявали на младеж, който да е образ и подобие на краля, а се сдобиха с едно сериозно дете, което мразеше всички мъжки занимания. И все пак у него имаше достатъчно от нежността на майка му, за да превърне презрението в приятелска тъга. Всички обичаха Туро, но когато го видеха, мъжете клатеха глави и се замисляха за онова, което би могъл да бъде.

Всичко това се въртеше в главата на Галчмай, докато ловната дружина потегляше, предвождана от лорд Елдаред и двамата му сина — Сел и Морет.

След смъртта на Алайда кралят така и не се съвзе. Рядко се смееше, а предишното му оживление се връщаше само когато преследваше зверове или хора. А за това не му липсваха възможности в тяхното кърваво време, защото саксите и ютите опустошаваха юга, а викингите навлизаха с корабите си в дълбоките реки на Източната земя. Към тях се прибавяха и кървавите набези на по-малките кланове и племена, които така и не приеха правото на римско-британските военни лордове да управляват древните земи на белгите, икените и кантийците.

На Галчмай не му беше трудно да разбере гледната им точка, защото самият той беше чистокръвен кантиец, роден на един хвърлей от Призрачните скали.

Остана на двора още малко, докато благородниците се отдалечаваха в лек галоп към гористите хълмове, после се върна в казармите зад дългите конюшни. Очите му пробягаха по мъжете от Дейстър, излегнали се край пивницата, и той усети как го обхваща неясно безпокойство. Разнородните свити, сбрани тук, бяха отколешни врагове, макар че примирието се спазваше стриктно — някой и друг счупен нос или изкълчена китка, но като цяло хората на различните лордове не се мешаха помежду си. Днес обаче Галчмай надуваше във въздуха стаено напрежение и съзираше блясък в очите на войниците.

Влезе в дългото помещение. Само двама от хората на краля бяха вътре — Викторин и Карадок. Играеха на ашици и римлянинът губеше с достойнство.

— Ела да ме спасиш, Гал — каза Викторин. — Спаси ме от собствената ми глупост.

— Виж, това никой не може да го направи! — Галчмай отиде до койката си с навитите отгоре одеяла, измъкна гладиуса и ножницата от

рулото и закачи меча на кръста си.

— Да не би да надушваш неприятности? — попита Карадок, слаб висок мъж от племето на белгите.

— Къде са другите? — попита той, избягвайки въпроса.

— Повечето отидоха до селото. Има панаир.

— И кога ви казаха за панаира?

— Тази сутрин — обади се Викторин. — Какво е станало?

— Засега нищо — каза Галчмай. — И се моля на Митра така да си остане. Но ми мирише на гнило.

— На мен пък на нищо не ми мирише — отвърна Викторин.

— Защото си римлянин — подхвърли Карадок, отиде до свитите си на руло завивки и също измъкна меча си.

— Няма да споря с двама суеверни туземци, но помислете върху следното — ако тръгнем да се разхождаме насам-натам въоръжени, може да си докараме неприятности. Току-виж ни обвинили, че нарушаваме духа на примирието.

Галчмай изруга и седна.

— Прав си. Какво предлагаш?

Викторин, макар и по-млад от другите двама, се ползваше с уважение сред Кралската стража. Беше спокоен, храбър и разумен. Освен това римското му възпитание уравниряваше съвършено неуравновесения, буен темперамент на британците, които служеха на краля.

— Не съм съвсем сигурен, Гал. Не ме разбирай погрешно — високо ценя талантите ти. Имаш нюх за капаните и око за човеците. Щом казваш, че нещо не е наред, значи не е наред. Мисля, че трябва да държим мечовете си скрити под туниките и да се поразмотаем из крепостта. Може пък хората от Дейстър още да се цупят, дето снощи нашият Карадок им обра парите на турнира по хвърляне на ножове и това да е всичко.

— Не мисля така — възрази Карадок. — Всъщност даже си помислих, че го приемат прекалено добре. Още снощи ми направи впечатление и дори спях с ръка на кинжала.

— Нека не даваме воля на въображението си, приятели — каза Викторин. — Предлагам след един час да се срещнем тук. Ако из въздуха се носи мирис на опасност, дотогава ще сме го надушили.

— А ако забележим нещо, тогава какво? — попита Карадок.

— Не правете нищо. Ако е възможно, гледайте да не се забърквате в неприятности. Преглътнете гордостта си.

— Не можеш да молиш един мъж за такова нещо — възрази белгът.

— Може и така да е, избухливи ми приятелю. Но ако ще има неприятности, нека да ги започнат хората от Деистър. На краля никак няма да му хареса, ако нарушиш примирието — направо ще те одере жив.

Галчмай отиде до прозореца и отвори дървените кепенци. После тихо каза:

— Не виждам защо да си крием оръжията. Хората от Деистър са въоръжени до един.

Викторин грабна навитите си завивки.

— Вземете си нещата и ме последвайте. Бързо.

— Десетина идат насам с извадени мечове — каза Галчмай и приклепна под прозореца. Събра нещата си и последва другите двама към грубо резбованата дървена врата, която водеше към конюшните. Извадиха мечовете си, прекрачиха прага и затвориха вратата. Оседлаха набързо три коня, яхнаха ги и излязоха на двора.

— Ето ги! — извика някой и войниците затичаха да препречат пътя на ездачите. Викторин срита коня си, вряза се в тях и те заотскачаха, някои изпопадаха на калдъръма. Сетне тримата профучаха през голямата порта и препуснаха към снежните хълмове.

След около миля видяха труповете на своите другари, нахвърляни в широка яма край един замръзнал поток. Бяха въоръжени само с ножове, но поне десетина от седемнайсетте бяха загинали от стрели. Останалите бяха съсечени с мечове и бойни брадви.

Тримата мъже седяха мълчаливо на седлата. Нямаше смисъл да слизат. Взираха се в мъртвите лица на хората, които доскоро бяха били техни приятели, или поне бойни другари. До дънера на чепат дъб лежеше тялото на Атиций, вѐжеиграча. Явно само той от цялата кралска свита беше успял да нанесе рани на нападателите.

— Най-малко на трима — каза Карадок, сякаш прочел мислите на другарите си. — Но пък Атиций беше здраво копеле. Какво ще правим сега, Викторин?

Младият римлянин помълча още миг, после каза:

— Кралят.

— И момчето! — каза Галчмай. — Юнона! Трябва да ги намерим и да ги предупредим.

— Те са мъртви — каза Викторин, свали бронзовия се шлем и се втренчи в изкривения си образ. — Точно затова са подмамили хората ни, а него поканиха на лов. На лов на кралски елен. Трябва да се върнем в Керлин и да предупредим Аквила.

— Не! — извика Карадок. — Това предателство не може да остане ненаказано.

Викторин видя болката в очите на белга, но каза:

— И какво ще направиш? Ще препуснеш назад към Деистър и ще се покатериш по стените, за да намериш Елдаред?

— Защо не?

— Защото ще е напразно — ще умреш преди да си се добрал до Елдаред. Мисли с главата си, човече. Аквила не очаква кралят да се върне преди пролетта и ще бъде неподготвен. А после от север ще му се изсипе армията на Деистър заедно със съюзниците, които Елдаред си е намерил. Ще превземат Еборакум и предателят ще е постигнал своето.

— Но трябва да намерим тялото на краля — каза Галчмай. — Не можем да го оставим на гарваните. Не е редно.

— А я си представи, че още не е мъртъв? — настоя Карадок. — Никога няма да си простя, че съм го изоставил.

— Знам как се чувствате и също скърбя. Но ви моля да забравите чувствата и да се доверите на римската логика. Да, бихме могли да погребем краля — но какво ще стане с Еборакум? Мислите ли, че сянката на краля ще ни благодари, задето сме поставили мъртвото му тяло му пред съдбата на неговия народ?

— Ами ако не е мъртъв? — не се отказваше Карадок.

— *Знаеш*, че е мъртъв — тъжно изрече Викторин.

ГЛАВА 2

Туро се беше изгубил. Случи се малко след като ездачите напуснаха замъка, когато кучетата надушиха следа и хукнаха сред тъмната гора, следвани от кавалкадата на ловците. Нямаше намерение да галопира сред дърветата, така че дръпна юздите на кобилата и продължи с по-спокойна стъпка, но по някое време, изглежда, бе свил в погрешна посока и сега не чуваше дори кучетата. Зимното слънце висеше високо над главата му, беше премръзнал до кости... и беше гладен. Тук дърветата растяха по-нарядко, а земята се издигаше полегато. Вятърът беше утихнал. Туро спря до един замръзнал поток, слезе от кобилата, счупи леда и се напи. Баща му щеше да му се сърди. Нямаше да каже нищо, но недоволството щеше да проличи в очите му.

Туро разчисти снега от един плосък камък и седна. Обмисляше възможностите. Можеше да продължи да язди слепешката с надеждата, че все някога ще се натъкне на ловците, или да се върне по собствената си следа в замъка. Не беше трудно да отсъди кой е правилният начин на действие при възможности като тези. Яхна кобилата и пое на юг.

Един голям елен стъпи безшумно на пътеката, спря и го загледа. Туро дръпна юздите и се наведе напред.

— Добро утро, горски принце, и ти ли си се загубил? — Еленът му обърна презрително гръб, прекоси пътеката със същата ленива походка и се скри сред дърветата. — Напомняш ми за баща ми — извика след него Туро.

— Често ли си говориш с животни? — чу се глас. Туро се обърна и видя младо момиче, облечено в зелена вълнена туника с качулка, тесни кожени панталони и високи до коленете ботуши, обточени с овча кожа. Косата ѝ беше къса, истинска смесица от есенни цветове — светлокестенява с намек за златно и червено. Лицето ѝ беше поразително, без намек за красота дори, и все пак...

Туро сведе глава в учтив поклон, после попита:

— Тук ли живееш?

— Може би. Но ти явно не живееш тук. От колко време се мотаеш изгубен из гората?

— А ти откъде знаеш, че съм се изгубил? — не ѝ остана дължен той.

Момичето се отдръпна от дървото, до което стоеше, и Туро видя, че носи красив лък от тъмен рог.

— Може и да не си се загубил — каза тя и се усмихна. — Може просто толкова да си харесал собствените си следи, че да си решил да се върнеш, за да им се порадваш.

— Добре де, признавам — каза той. — Търся замъка Деистър.

— Приятели ли имаш там?

— Баща ми е там. На гости сме.

— И товар злато да ми дават, не бих гостувала на онова отвратително семейство — каза момичето. — Продължи по тази пътека, докато не стигнеш до един ударен от гръм дъб, после тръгни надясно и следвай потока. Така ще си спестиш време.

— Благодаря ти. Как ти е името?

— Имената са за приятели, лордче, а не да влизат в устата на непознати.

— Непознатите могат да станат приятели. Всъщност всички приятели отначало са били непознати.

— Прав си — призна тя. — Но щом държиш да ти го кажа в очите, така да е — не желая да завързвам приятелство с гост на Елдаред.

— Жалко, че мислиш така. Срамота е духът на човек да бъде опетнен само защото нощува в един студен замък. Аз се казвам Туро.

— Хубаво приказваш, Туро — усмихна се тя. — И имаш набито око за коне. Хайде, ела да хапнем.

Туро не попита на какво се дължи внезапната промяна в отношението ѝ, а се смъкна от седлото и поведе кобилата след момичето по някаква тясна извиваща се пътека. След малко стигнаха до плитка пещера под надвиснала гладка скала от пясъчник. Под подпряна на два камъка медна съдина гореше огън. Туро завърза юздите на кобилата за един храст и приседна до огъня. Момичето седна до него и сложи във врящата вода овес и щипка сол от малка кесийка на колана си.

— Събери дърва — каза тя. — За да си заслужиш храната.

Туро стана, събра дебели клони край пътеката и ги занесе в пещерата.

— Сигнален огън ли ще палиш? — попита тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Това е огън за готвене. Задачата му е да свари яденето и да ни топли за около час. Трябват ни сухи съчки. Никога ли не си палил огън за готвене?

— Не. Съжалявам, но това е удоволствие, което още не съм имал честта да изпитам.

— На колко си години?

— От следващата есен ще ме броят за мъж — вдървено отговори той. — А ти?

— Колкото теб, Туро. На петнайсет.

— Ще донеса съчки — каза той.

— Вземи си и чиния.

— Чиния?

— Иначе как ще си ядеш кашата?

Туро се ядоса — чувство, което изпитваше рядко и с което не знаеше как да се справя. Докато вървеше след девойката, не му бяха убягнали ритмичното движение на бедрата ѝ и плавно изящество на походката ѝ. За разлика от нея, него го бе обхванала растящата увереност, че не е в състояние да направи и крачка, без да се спъне. Имаше чувството, че стъпалата му внезапно са станали двойно по големи. Искаше му се да я впечатли по някакъв начин и за пръв път му се прииска поне малко да прилича на баща си. Прогони тези мисли от главата си, събра съчки и намери и един плосък кръгъл камък, който да му послужи като чиния.

— Гладен ли си? — попита го тя, когато пак влезе в пещерата.

— Не много — отговори той.

С една къса пръчка тя умело свали съдината от огъня и разбърка гъстата каша. Туро ѝ подаде камъка и тя се изкиска.

— На. — И му подаде собствената си дървена чиния. — Използвай това.

— Камъкът ще свърши работа.

— Извинявай, Туро, не е честно да ти се присмивам. Ти не си виновен, че си лордско синче. Трябваше да си вземеш слугата.

— Не съм лордско синче, принц съм — син на върховния крал Максим. И, без съмнение, ако ти седеше в голямата зала в Керлин, щеше да се чувстваш също толкова неудобно, когато ти се наложи да обсъждаш достойнствата на написаното от Плутарх за Ликург.

Очите ѝ засвяткаха и Туро осъзна, че и те са в същите есенни цветове като косата ѝ — светлокафяви със златни точки.

— Вероятно сте прав, принц Туро — каза тя и му се поклони присмехулно, — защото Ликург никога не ми е бил по вкуса и съм съгласна с думите на Плутарх, когато го сравнява с Нума. Как го беше казал? „Добродетелността правеше единия толкова достоен за уважение, че да заслужава трон, а другия толкова велик, че да бъде над всички земни тронове.“

Туро ѝ върна поклона, но без присмехулната част.

— Прости ми самонадеяността — каза той. — Не съм свикнал да се чувствам невежа.

— Сигурно се чувстваш в свои води, когато преследваш елени и се упражняваш с меча и копието.

— Не, и в тези дейности съм също толкова невеж. Аз съм най-голямото разочарование на баща си. Надявах се да те впечатля със знанията си, но освен с тях почти нямам с какво друго да се похваля.

Тя погледна встрани, после сипа каша в чинията си и я подаде на Туро.

— Казвам се Лаита. Добре дошъл край огнището ми, принц Туро.

Той се вгледа в лицето ѝ за следи от присмех, но такива нямаше.

Взе чинията и мълчаливо започна да се храни. Лаита остави съдината на земята, облегна се на скалната стена и загледа момъка. Красотата му беше някак нежна и кротка, очите му — сиви като дим, тъжни и омайно невинни. Но въпреки цялата тази нежност Лаита не откри и следа от слабост върху лицето му. Очите не примигваха неспокойно и не се извъръщаха, устата не се свиваше сприхаво. А и начинът, по който бе говорил за физическите си недостатъци, подръпваше струна в сърцето на момичето — беше се нагледала на достатъчно гръмогласни фукльовци, които си мряха да доказват силата и мъжеството си.

— Защо нямаш успех с меча? — попита тя. — Да не би учителят ти да не струва?

— Изкуството на боя с меч не ми е интересно. Уморява ме и след това се разболявам.

— Как се разболяваш?

Той сви рамене.

— Казват, че едва не съм умрял при раждането си и оттогава гърдите ми са слаби. Винаги когато се напрегна физически, ми се завива свят — а после главата ми започва да тупти и понякога губя зрението си.

— Как реагира баща ти на всичко това?

— С голямо търпение и с голяма тъга. Боя се, че аз не съм синът, който е искал. Но това няма значение. Той е силен като бик и безстрашен като дракон. Ще царува още много години, може би ще се ожени повторно и ще му се роди подходящ наследник.

— Какво е станало с майка ти?

— Умряла е два дни след раждането ми. Родил съм се месец по-рано, а Медлин — нашият чародей — бил заминал по кралска работа.

— И баща ти не се е оженил повторно? Доста необичайно за един крал.

— Никога не съм говорил за това с него... но Медлин казва, че тя е била спокойната вода в душата му и след като си заминала, там останал само огън. Около Максим и мъката му е издигната стена. Никой не се допуска вътре. Той дори не може да ме погледне в лицето, защото много приличам на майка си. И, откакто се помня, никога не ме е прегръщал, нито е разрошвал бащински косата ми. Медлин казва, че когато съм бил на четири години, ме повалила ужасна треска и душата ми била изгубена сред мрака на Бездната. Тогава баща ми дошъл при мен, взел ме на ръце и духът му се отправил през тъмнината да търси моя. Открил ме и ме върнал у дома. Но аз не си спомням нищо и това ме натъжава. Ще ми се да можех да си спомня този момент.

— Сигурно много те обича — прошепна тя.

— Не знам. — Туро я погледна и се усмихна. — Благодаря ти за овесената каша. Трябва да тръгвам.

— Ще те заведа до укреплението над Деистър.

Туро не възрази и я изчака да почисти съдината, чинията и лъжицата. Лаита ги прибра в една платнена торба, метна я на рамо, после взе лъка и колчана и тръгна до него. Снегът се сипеше на гъсти парцали и Туро се радваше, че ще вървят заедно. Следите им се бяха

скрили под снежната покривка и сам би се изгубил след броени минути.

Още не бяха стигнали до пътеката, когато чуха шум от галопиращи коне. В първия миг Туро се зарадва — скоро щеше пак да е на топло в замъка. После осъзна, че това ще означава да се сбогува с Лаита и подчинявайки се на внезапен импулс, поведе кобилата зад някакви храсталаци под пътеката.

Лаита го последва, без да каже нищо. Мъжете бяха четирима, вържени с мечове и копия. Спряха точно над храстите и към тях се присъединиха още трима ездачи, дошли от противоположната посока.

— Някаква следа? — Думите долетяха до Туро почти заглушени от вятъра и той се засрами, че се крие. Тези мъже обикаляха в студа и явно търсеха него — не беше честно да удължава неприятната им задача. И тъкмо щеше да се покаже, когато един от мъжете каза:

— Не, нищо не открихме. Невероятно. Убихме бащата за броени минути, а голобрадото момче ни създава повече неприятности.

— Глупости говориш, Калин. Бащата уби шест мъже, и то със стрела в гърдите. Момчето само ни губи времето.

— Е, аз смятам да го накарам да си плати, задето ми губи времето. Ще опека очите му на върха на кинжала си.

Туро остана замръзнал като статуя дълго след като ездачите продължиха по пътя си.

— Май не бива да се връщаш в Дейстър — прошепна Лаита и нежно го докосна по рамото.

Туро стоеше, без да помръдва, вперил очи в пътеката. Мислите му прескачаха от страха към съжалението, от паниката към тъгата. Бяха убили баща му и неговият свят се беше променил изцяло. Сутринта се бе чувствал окаян и премръзнал, сам-самичък в безрадостния замък. Ала сега знаеше, че не е бил сам, че гигантската сила на Аврелий Максим, върховния крал, го е покривала като мантия, а приятелството на мъже като Галчмай и Викторин го е предпазливо от тъмните страни на живота. Права беше Лаита — той беше едно разглезено лордско синче и не можеше да напади дори и огън за готвене. Сега в света му цареше смут. Елдаред беше предател и кралеубиец, точно както се бе опасявал Медлин. Принцът се бе

превърнал в дивеч без никакъв шанс да избяга от ловците. Каква полза от знанията му сега? Плутарх, Аристотел и Светоний не можеха да помогнат на едно слабо момче в гъмжаща от опасности гора.

— Туро?

Той бавно се обърна и видя тревога в очите на Лаита.

— По-добре да си тръгнеш — каза Туро. — Ако останеш с мен, може да си навлечеш неприятности.

— Какво ще правиш?

Той сви рамене.

— Ще намеря тялото на баща си и ще го погребя. После... изглежда, ще трябва да стигна някак до Керлин.

— Сега ти си кралят, Туро. Какво ще правиш, когато стигнеш там?

— Ще се откажа от трона. Не ставам за управник. Бащиният ми генерал, Луций Аквила, е и негов втори братовчед. Той ще управлява мъдро... ако оцелее.

— Защо да не оцелее?

— Елдаред разполага със сили, равняващи се на пет легиона, и с четиристотин души кавалерия. В Керлин има само два легиона. Останалата част от армията на баща ми се състои от доброволци, които се прибират по домовете си през зимата. Убийството на баща ми ще сложи началото на война, която никой не може да си позволи. Саксонците опустошават целия юг и амбициите на Елдаред са истинска лудост. Но пък бригантите винаги са мразели римляните, дори преди Адриан да построи стената, от която толкова си патят^[1].

— Учили са ме, че Адриан е построил стената, защото се е страхувал от тях — каза Лаита.

— Ако беше така, портите, гледащи на север, щяха да се броят на пръсти. Всъщност портите са служели за внезапни нападения дълбоко в територията на бригантите. — Туро потръпна. Снегът се сипеше все по-нагъсто от притъмнялото небе. — Къде е най-близкото селище? — попита той.

— Като се изключи Деистър, остава Дарис, на около осем мили на югоизток. Но Елдаред ще прати там хора да те търсят. Защо не дойдеш в моя дом? Там ще си на сигурно място.

— Никъде няма да съм на сигурно място. А и не искам да те излагам на опасност, Лаита.

— Ти не разбираш. Аз живея с наставника си, а той не ще позволи на никого да ти стори зло.

Туро се усмихна.

— Току-що ти казах, че Елдаред има пет легиона. Освен това е човекът, дръзнал да убие върховния крал. Твоят наставник едва ли е силен колкото враговете ми.

— Ако продължаваме да стоим тук и да спорим, ще измръзнем до смърт. Пусни кобилата да си върви и ме последвай. Имай ми вяра, Туро, защото аз съм единственият ти шанс за живот.

— Но защо да си оставям кобилата?

— Тя не може да отиде там, където ще те заведе. И което е по-важно, твоите преследвачи гонят момче на кон и едва ли ще претърсват пътеките, по които ще минем ние. Хайде, тръгвай.

Туро закачи юздата за седлото, плесна кобилата и тръгна след жилавото горско момиче. Вървяха все по-навътре и по-навътре сред дърветата, докато най-накрая не излязоха в подножието на висок хълм в сянката на северните планини. Краката на Туро бяха леденостудени, ботушите — подгизнали. Малко след като започнаха да се изкачват по склона, той спря и седна тежко в снега — лицето му беше бяло, а дишането накъсано. Лаита, която се беше отдалечила на двайсетина крачки, се обърна, видя го свит край пътеката, изтича назад и клекна до него.

— Какво има?

— Съжалявам... не мога да продължа. Трябва да си почина.

— Не тук, Туро. На открито сме. Хайде, още мъничко. — Помогна му да стане и той успя да направи още десетина крачки. После краката му се подкосиха. Когато Лаита се наведе да му помогне, той зърна някакво движение на около двеста крачки назад по пътеката. Трима ездачи. Те също ги видяха и сригнаха конете си в галоп.

— Враговете ти ни откриха, Туро! — извика тя, свали светкавично торбата от рамото си и бързо опъна тетивата на лъка си от рог. Туро се опита да стане, но силите му се бяха стопили. Гледаше безпомощно как ездачите вадят мечовете си, видя триумфалния блясък в очите им, чу злорадството в крясъците им. Очите му се стрелнаха към Лаита, която стоеше спокойно с опънат лък, тетивата бе опряна до бузата ѝ. Времето сякаш забави ход и Туро наблюдаваше сцената с безстрастно удивление — Лаита издиша бавно, затаи дъх и в секундата

преди да види отново, отпусна тетивата. Стрелата прониза първия конник в гърдите и го свали от седлото.

Но другите ездаци бяха твърде близо и Лаита нямаше време да се прицели добре. Следващата ѝ стрела облиза шлема на втория конник и главата му се килна, той загуби равновесие и конят му подскочи вдясно... но последният мъж се хвърли от седлото върху горското момиче, което тъкмо вадеше нова стрела от колчана си. Лаита светкавично посегна към ловджийския нож в колана си, но мъжът стовари юмрук върху челюстта ѝ и тя се строполи зашеметена в снега. Другият ездач, вече овладял коня си, слезе от гърба му и се приближи към Туро с изваден меч.

— Е, малко принцче, надявам се ловът да ти е харесал.

Туро не каза нищо, само бавно се изправи и погледна убиеца в очите.

— Няма ли да ме молиш за живота си? Какво разочарование! Мислех, че поне ще ни предложиш кралски откуп.

— Не ме е страх от теб — спокойно изрече Туро. — Ти си човек без чест. Хайде, детеубиецо, какво чакаш? Спечели си солта!

Мъжът се напрегна и вдигна меча, но изведнъж погледът му трепна и се насочи някъде зад гърба на Туро.

— Кой си ти? — попита той и Туро извъртя глава. Зад него, сякаш появил се от нищото, стоеше мъж с наметало от бяла мечешка кожа. Косата му беше черна, само по слепоочията прозираха сребърни нишки. Лицето му беше като изсечено, беше гладко избръснат, а очите му бяха сиви. Носеше тъмна кожена туника над зелени вълнени панталони, а в ръката си държеше сребърно копие с две абаносови дръжки — едната в края, а втората по средата.

— Попитах кой си — повтори убиецът.

— Чух те — отвърна новодошлият. Гласът му бе дълбок и постуден от ветровете на зимата.

— Отговори ми тогава.

— Аз съм Кулаин лах Фера, а вие нападнахте моята повереница.

Мъжът погледна момичето, което лежеше в безсъзнание.

— Само е зашеметена, а и уби Пагис.

— Справи се добре и ще я похваля, когато се свести. Ти, момче — тихо се обърна той към Туро, — мини зад мен. — Туро направи както му беше казано и Кулаин пристъпи напред.

— Не обичам да убивам — каза той, — но за съжаление ти и твоят другар не може да си тръгнете отгук живи, така че нямам избор. Хайде, защитавайте си.

За миг двамата убийци само стояха, зяпнали мъжа с копието. Сетне първият се втурна напред с боен вик на уста.

Ръката на Кулаин се спусна към дръжката в средата и я завъртя. Копието се раздели на две и в дясната му ръка се появи сребърно острие. Той парира мощния удар на меча и отвърна със стремително хоризонтално помитащо движение към гърлото на убиеца. Острието преряза плътта като масло и главата на мъжа бавно се катурна от раменете. В продължение на една ужасяваща секунда тялото продължи да стои изправено, после дясното коляно се подгъна и трупът се срина до окървавената глава. Туро преглътна и откъсна очи от обезглавеното тяло.

Вторият убиец хвърли меча и хукна към коня си. Кулаин прекрачи трупа и вдигна лъка на Лаита. Избра си стрела, опъна тетивата и я пусна с такова съвършено умение и хладнокръвие, че Туро знаеше какъв ще е резултатът още преди стрелата да се заби в гърба на бягащия. Кулаин захвърли лъка, приближи се до Лаита и я вдигна внимателно.

След малко очите ѝ се отвориха.

— Никога ли няма да се откажеш, Гиан? — прошепна той. — Още едно сърне за колекцията ти?

— Той е синът на краля. Елдаред иска да го убие.

Кулаин се обърна към принца и Туро видя как нещо в погледа му се променя, някакво чувство, което не успя да определи.

— Добре дошъл в дома ми — беше единственото, което каза Кулаин.

---

[1] Стената на Адриан — защитна стена в римската провинция Британия, построена от император Адриан и пресичаща целия остров по ширина, от Северно до Ирландско море, в района на днешните градове Нюкасъл и Карлайл. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Елдаред, крал на бригантите, господар на Северната стена, седеше мълчаливо и изслушваше докладите на ловците си. Синовете му, Сел и Морет, седяха зад него с пълното съзнание, че настроението на баща им се влошава с всяка изминала секунда, въпреки привидното му спокойствие.

Елдаред беше на петдесет и една и истински ветеран в тъмните интриги. Преди двайсет години бе преминал на противниковата страна, като бе подкрепил младия римлянин Аврелий Максим в борбата му за трона и бе предал собствения си брат Касиок. Оттогава властта му беше нараснала и съюзът с Максим му бе донесъл огромно богатство, но амбициите му бяха твърде големи, за да се задоволи с управлението на Високите земи. През последните пет години той постепенно бе засилвал подкрепата си за воюващите местни племена и бе укрепил властта си сред бритите на юг. За да падне тронът, трябваше само Аврелий и слабоватият му син да умрат. След това едно изненадващо нападение над Еборакум щеше да му осигури непревземаема позиция.

Но сега този зашеметяващ в своята простота план се беше провалил заради една нищо и никаква човешка грешка. Трима от хората на краля бяха избягали, а момчето, Туро, се беше скрило някъде в планината. Лицето на краля оставаше спокойно, а присвитите му очи не издаваха и частица от тревогата му. Само по себе си момчето не беше пречка, защото по всичко личеше, че е безгръбначно и лишено от сила. Успееше ли обаче да се добере до Керлин, Луций Аквила, хитрият генерал на Максим, щеше да го използва като марионетка, за да си осигури подкрепа срещу Елдаред. Освен това, ако дори един от избягалите войници оцелееше достатъчно дълго, за да предупреди Аквила, нападението срещу Еборакум щеше да стане два пъти по-рисковано.

Елдаред освободи ловците си и обърна поглед към по-големия си син, Сел, воин с ястребови очи, току-що навършил двайсет години.

— Някакви предложения? — подкани го кралят и Сел се усмихна.

— Не се нуждаеш от мен, за да назова очевидното, татко.

— Не. Но искам да ми покажеш, че *разбираш* очевидното.

Сел сведе глава в поклон.

— За момента момчето не е от първостепенна важност. Скрило се е на някое затънтено местенце в земите ни и винаги можем да се оправим с него. Първо трябва да открием тримата, които избягаха, и най-вече римлянина Викторин. Аврелий го беше набелязал за бъдещ командир и смятам, че именно той е спрял останалите да не се върнат да търсят краля.

— Добре казано, момче. Но какво предлагаш да *направим*?

— Предлагам да съсредоточим усилията си на югозапад. Викторин ще пресече стената при Норчестър и после ще се отправи на изток и на юг към Еборакум.

— Защо да минава по дългия път? — попита Морет. — Така би рискувал повече.

Очите на Сел примижаха презрително, но гласът му остана неутрален.

— Викторин не е глупав, братко. Знае, че ще изпратим хора на югоизток, и по този начин ще спечели време. Трябва да използваме Гороиен.

Морет се изкашля и се размърда неспокойно. Елдаред не каза нищо.

— Какъв друг избор имаме, татко? — продължи Сел.

— Избор? — озъби се Морет. — Още едно мъртво бригантско бебе за тази отвратителна жена!

— А колко бригантски мъже ще паднат мъртви пред стените на Еборакум, ако не използваме вещицата? — отвърна Сел. — Ако бях сигурен, че това ще ни гарантира победата, бих позволил на Гороиен да принесе и сто бебета в жертва.

— Морет има известно основание — тихо каза Елдаред. — Играта е на живот и смърт, така че предпочитам да имам власт над събитията. Нейните магии може и да ни дават предимство, но на каква цена? Струва ми се, че тя играе своя собствена игра. — Облегна се назад и подпря брадичка на свитата си в юмрук ръка. — Ще дадем на хората си още два дни да хванат бегълците. Ако се провалят, ще

призовем Гориен. Колкото до момчето... може и да лежи мъртво в някоя пряспа. Но все пак изпрати Алантрик да огледа високите места.

— На него това няма да му хареса — каза Морет. — Кралският поборник изпратен да търси някакво си избягало момченце?

— Неговите предпочитания зависят от мен — както и твоите — каза Елдаред. — През пролетта Алантрик ще има достатъчно възможности да покаже бойните си умения.

— Ами мечът? — попита Морет.

В очите на Елдаред проблеснаха светкавици, а лицето му потъмня.

— Не говори за него! Никога!

Викторин седеше до тесния прозорец в странноприемницата и се взираше в останките от стената на Антоний, издигната далеч на север от огромните укрепления на Адриан и простираща се от бряг до бряг на повече от четиридесет мили. Беше издигната от торф върху каменни основи и докато я гледаше разсеяно, младият римлянин я вида в нова светлина — като материално доказателство за падението на Римската империя. Преди триста години три легиона бяха патрулирали из този район, а на всяка римска миля се бе издигало укрепление. Сега тук патрулираше единствено вятърът, земята бе почти обезлюдена, с изключение на отдалечени селища като Норчестър, намиращи се край все още използваните търговски пътища. Той отпи от ейла си и погледна крадешком към другия край на стаята, където Галчмай и Карадок седяха заедно, току откъд шестимата бриганти. Тримата бяха на път вече от девет дни. Бяха успели да купят провизии и нови дрехи от един гръцки търговец по пътя южно оттук. Сега Викторин беше облечен като изкупчия — с дълга вълнена роба и къс, прилепнал кожен жакет. През рамото му висеше кожена чанта, съдържаща стило, пергамент и писмо от Публий Аристархос, което го назоваваше като Варий Сенека, изкупчия от Еборакум.

Съдържателят на странноприемницата, застаряващ британски римлянин, седна на пейката до Викторин и попита:

— За колко време ще ми доставят стоката, ако я поръчам по тебе?

— Ще бъде тук през втората седмица на пролетта — отговори Викторин, без за миг да забравя за шестимата бриганти, седнали близо до него. — Разбира се, зависи от какво имате нужда — продължи той. — Беше лоша година за виното в Галия и запасите не са изобилни.

— Не съм им умрял за галското вино, но виж, сол наистина ми трябва — каза човекът. — По нашите хълмове имаме добър улов, но без сол не мога да запазя много месо. Та кажи ми, колко иска твоят търговец за солта?

Викторин си пое дълбоко дъх — не беше никакъв изкупчия и нищо не разбираше от тези неща.

— Колко ти взимат напоследък? — попита той.

— Шест сестерции на фунт. Пет, ако купя целия товар и после го препродам на племената.

— Цената се качи — каза Викторин. — Боя се, че не мога да се състезавам с цената, която спомена.

— И колко можеш да предложиш?

— Шест и половина. Но ако можеш да подсигуриш поръчки от околните села, ще ти направя отстъпка. Една на всеки десет продадени торби ще ти бъде безплатна.

— Не знам как имате безочieto да продавате на такива цени, не е като да сме във война. Търговските пътища са си съвсем сигурни.

— Много провинциално гледаш на нещата, приятелю. Повечето от търговските пътища в територията на бригантите може и да са отворени, но на юг се води война, и това намалява печалбите ни.

Един висок бригантски воин с дълбок белег на бузата стана от масата, приближи се до тях и каза:

— Не съм те виждал преди.

— А трябва ли да си ме виждал? — отвърна Викторин. — Често ли пътуваш до Еборакум?

— Повече приличаш на войник, отколкото на изкупчия.

— Така припечелвам доста повече сол, приятелю, и то при много по-малък риск.

— Сам ли пътуваш?

— Нали виждаш? Но пък нося малко пари, а и не са много ония, дето ще нападнат изкупчия. По-скоро биха почакали, докато си свърша работата, и после да нападнат фургоните с поръчаните стоки.

Мъжът кимна, но острите му сини очи не се отместиха от младия римлянин. Най-накрая му обърна гръб и се върна при другарите си. Викторин поднови разговора си със съдържателя, като от време на време поглеждаше разтревожено в бригантите. По едно време войникът с белега се обърна към Карадок и Галчмай.

— Откъде сте? — попита той.

— От юг — каза Карадок.

— Белг, нали?

Карадок кимна.

— Правилно си помислих, че ми мирише на риба! — Останалите бриганти се изхилиха и Карадок почервения, но все пак отмести поглед от войника. — Веднъж спях с една от вашите — продължи Белязания. — Взимаше по меден петак. Приличаше на тебе, сигурно е била майка ти.

Галчмай сграбчи ръката на Карадок, който посегна към меча си.

— Наистина може да е била майка му — тихо вметна той. — Доколкото си спомням, тя си падаше по животните.

Бригантът се надигна от пейката.

— Не е умно да обиждаш хората, когато си толкова далеч от вкъщи.

— Въпрос на възпитание — каза Галчмай и бавно се изправи. — Учили са ме винаги да затварям устата на джавкащите кучета.

Стоманени остриета излязоха със съскащ звук от ножниците. Галчмай преобърна масата и скочи вдясно, изваждайки в движение гладиуса си. Карадок мина вляво с насочен напред меч.

— Шестима срещу двама — каза Галчмай и се ухили. — Съвсем по бригантски!

— Целта на битката е да спечелиш — каза Белязания. Очите му святкаха, лицето му беше почервенияло. Карадок посегна с лявата си ръка към колана и извади тежък кинжал. Бригантите тъкмо налягаха мускули за атаката, когато ръката на Карадок се стрелна напред и кинжалът се заби в гърлото на Белязания, току под каишката, която придържаше бронзовия му шлем. Той изхърка и се срина на пода, а Карадок и Галчмай се хвърлиха срещу останалите като сечаха и мушкаха където сварят.

Викторин изпсува, издърпа гладиуса си изпод робата и скочи да им помогне — заби острието дълбоко в гърба на един нисък набит

войник. Странноприемницата се изпълни със звуците на битката — стомана о стомана, стомана в плът. Само след няколко секунди всичко свърши. Викторин видя сметката на двама от мъжете, същото направи и Галчмай. Карадок довърши собствения си противник, а после тежко седна на пода. Викторин коленичи до него и се втренчи объркано в меча, който стърчеше от корема му.

— Май ми видя сметката — каза Карадок и изскърца със зъби от болка.

— Боя се, че е така — тихо се съгласи Викторин.

— По-добре ме оставете тук. Има доста неща, за които да помисля.

Викторин кимна и каза:

— Ти беше добър приятел.

— Ти също... като за римлянин!

Галчмай клекна до тях.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Можеш да се грижиш за жена ми, Гал. Пак е бременна. Можеш да... — Искрицата в очите му изгасна и последният дъх излезе шумно от гърлото му.

Галчмай изпсува, после попита:

— Мислиш ли, че се бяха сетили кои сме?

— Може би — отвърна Викторин. — Но по-вероятно е било поредната проява на естествената британска склонност към междуплеменна ненавист. Хайде, по-добре да хващаме пътя.

— Колко остава до Стената на Адриан?

— Много — освен ако боговете не ни се усмихнат.

Докато пресичаха настлания с камъни вътрешен двор, Сел се изхили на мрачната физиономия на брат си.

— Не трябваше да споменаваш за меча.

— Давай, злорадствай, Сел. Но аз го видях с очите си. Когато той хвърли меча, една ръка се подаде от водата и го завлече към дъното.

— Да, братко. Ръката мъжка ли беше?

— Подигравките ти не ме притесняват. И други двама видяха ръката, дори ти да не си я видял.

— По онова време бях доста зает — все някой трябваше да довърши римското копеле — сопна му се Сел.

— С удар във врата, който, както забелязах, дойде изотзад. Дори обезоръжен, на теб не ти стигна куражът да го убиеш лице в лице.

— Ти ли ще ми говориш за кураж? — Сел се ухили злобно и спря пред дъбовите врати. — Къде беше ти? Не ти нанесе последния удар.

— Реших, че осемнайсет срещу един е достатъчно добро съотношение дори за теб, Сел.

— Нещастна овца такава! Блей си колкото искаш. Не те чух да спориш, когато татко ни уведоми за плана си.

— Това, което направихме, е позорно. Няма чест в такова убийство. А и боговете са ми свидетели, че той умря достойно. Дори ти трябва да го признаеш.

— Значи е имал избор, така ли мислиш? Дори и един плъх ще се бори за живота си, ако е изправен до стената.

Сел сложи край на разговора, като обърна гръб на брат си и влезе в слабо осветената казарма да потърси Алантрик. Морет пресече двора и се върна в покоите си, където го чакаше младата му съпруга Алифа. Беше тъмнокоса, с големи, леко дръпнати очи, и страстта на Морет към нея растеше с всеки ден. Не беше искал да се жени за саксонското момиче и беше спорил с баща си до среднощ. Но накрая се беше предал, както и бе знаел, че ще стане, и годежът бе тайно одобрен. Беше се качил на кораб и бе плавал покрай брега чак до земите, които напоследък наричаха Южна Саксония, за да се срещне с невястата си.

Баща ѝ го бе посрещнал при едно заливче близо до гората Андерида и го заведе в голямата зала, за да види бъдещата си съпруга. Сърцето му бе тежало от лоши предчувствия до мига, в който тя бе влязла в залата... а тогава едва не бе спряло да бие. Как бе възможно варварско животно като Хенгист да даде живот на такава красавица? Когато се приближи, той се поклонил ниско — прецедент във вековната традиция. Дори да бе изненадана, тя не го показа. Понечи да падне на колене, но Морет я спря и прошепна:

— Никога не ще ти се налага да коленичиш пред мен.

И беше удържал думата си, факт, който бе изненадал Алифа, особено след презрителните думи на баща ѝ за подлото семейство, в което ѝ предстоеше да влезе.

— Не се страхувай — беше й казал той. — След няколко сезона аз ще съм влязъл в крепостта Дейстър с армията си и тогава ще ти намерим достоен съпруг.

Сега обаче Алифа не беше толкова сигурна, че иска баща й да връхлети от юг и да я отведе у дома. Съпругът й не беше нито силен, нито слаб, но беше нежен, обичаше я и събуждаше у нея чувство, не много по-различно от любовта. Когато влезе в стаята, лицето му се промени пред очите й — от обичайната си тъга до една почти младежка радост. Той я сграбчи и я завъртя във въздуха.

Тя го прегърна през широките рамене и го целуна лекичко.

— Липсваше ми — каза той.

— Лъжец! Нямахте те по-малко от час.

— Вярно е, кълна се.

— Как мина при баща ти?

Той сви рамене и я пусна, лицето му отново стана тъжно и замислено.

— Не разбирам ламтежа му за власт. А и брат ми е същият — ако не и по-лош. Знаеш ли, Аврелий Максим беше добър върховен крал.

— Баща ми винаги говореше с уважение за него.

— И въпреки това си затвори очите пред убийството му.

Тя го дръпна към пейката под прозореца и седна до него, обляна от слънчевите лъчи.

— Върховният крал също би си затворил очите пред убийството на Хенгист, макар да не се съмнявам, че и той е уважавал баща ми. Никога не е имало крал с чисти ръце, Морет. Ти си прекалено чувствителен. — Той се усмихна широко и изведнъж й се стори толкова млад, че тя обхвана лицето му в шепи и го целуна по бузите, прокарвайки пръсти през дългата му руса коса. — Ти ми даде щастие. Моля се на Один да бъдеш възнаграден за това.

— Ти си достатъчна награда за всеки мъж.

— Сега казваш така, млади ми принце, но какво ще стане, когато красотата ми увехне?

— Попитай ме след двайсет години. Или след трийсет. Или след четирийсет. Или след сто!

Лицето й стана сериозно.

— Не си пожелавай полета на времето, Морет, любов моя. Никой не знае какво ни е приготвило бъдещето.

— Шшт. Не гледай толкова тъжно. Чакат ни само хубави неща, обещавам ти.

Алифа придърпа главата му на гърдите си и го загали по косата, а небесносините ѝ очи се впериха на юг. Видя трима ездачи, всеки вдигнал пред себе си отрязана глава. Приблжиха се — язدهа през небесата към прозореца, до който седеше — и небето потъмня, светкавица раздра въздуха зад тях. Не можеше да види лицата им, нито би погледнала към главите, които носеха. Затвори вътрешното си зрение за тях и чу горчивия им смях — пратениците на Один, Гарваните на бурята, които ѝ се присмиваха и вещаеха погром.

Никога не беше изпитвала обич към баща си и затова никога не се бе вълнувала от победите и пораженията му. Но сега се разкъсваше вътрешно. Семейството на Морет беше свързано с Хенгист и следователно беше редно да му желае успех. Но веднъж успял, баща ѝ щеше да се обърне срещу Елдаред и да унищожи него и целия му род. Елдаред имаше достатъчно опит в интригите и това едва ли му беше убягнало, следователно и той залагаше на същата тактика. И какво бъдеще чакаше тогава дъщерята на Хенгист?

— Не мисли за утрешния ден, Морет. Радвай се на днешния, защото той е единственото, което всеки от нас притежава наистина.

ГЛАВА 4

Туро се събуди в тясна стая със стени от цели дънери и един-единствен прозорец с изглед към планината. Стаята беше леденостудена и младият принц се размърда под завивките, подпъхвайки ги под затопленото си от съня тяло. Не помнеше да си е лягал, помнеше само безкрайния, както му се стори, преход до дървената хижа на Кулаин, сгушила се в пазвите на борова гора. По някое време краката бяха отказали да го държат и Кулаин го бе вдигнал без никакво усилие и го беше понесъл на ръце като бебе. Помнеше, че го бяха оставили в някакъв широк кожен стол, после воинът беше запалил огън в каменното огнище и Туро се бе взирал дълго в пламъците. Някъде по това време сигурно бе изгубил съзнание.

Огледа стаята и видя дрехите си върху един тесен стол. Надникна под завивките — беше гол. Горещо се надяваше, че Лаита не е присъствала на събличането му.

Вратата се отвори и влезе Кулаин. Дългата му тъмна коса беше вързана на тила, носеше дебела вълнена блуза с висока яка и тъмни кожени панталони, краката му бяха обути в ботуши от обработена овча кожа.

— Време е да ставаш, принце! Работа ни чака!

Пристъпи към леглото и дръпна завивките.

— Облечи се, ще те чакам в другата стая.

— Добро утро — каза Туро на гърба му, но Кулаин не отговори, а продължи към вратата. Туро стана и нахлузи зелените си вълнени панталони и вълнената риза с цвят на бита сметана и цветен ширит по края. После си обу ботушите и седна на леглото. Събитията от предния ден го заляха като ледена вода. Баща му беше мъртъв, а собственият му живот беше в опасност. Стотици мили го делеха от дома и приятелите, беше оставен на милостта на един непознат със сурово лице.

— Сега помощта ти би ми била добре дошла, Медлин — прошепна той.

Пое си дълбоко дъх, отправи молитва към Богинята на Земята и излезе в другата стая при Кулаин. Воинът — тъкмо слагаше дебели цепеници в огнището — изобщо не го погледна, а каза:

— Отвън ще видиш една секира. Нацепи двацет дърва като тези. Действай, момче.

— Защо да ти цепя дървата? — попита Туро, подразнен от тона му.

— Защото спа в леглото ми, а без съмнение ще искаш да ядеш и от храната ми. Или стоиш над отплатата, принце?

— Ще ти нацепя дървата, а после си тръгвам — каза Туро. — Маниерите ти не ми се нравят.

Кулаин се засмя.

— Върви си, щом искаш, но ми е интересно в коя точно пряспа смяташ да умреш. По-слабовато момче от тебе не съм виждал. Съмнявам се, че имаш сили да слезеш пеша от планината, а и със сигурност нямаш достатъчно ум, за да уцелиш върната посока.

— И защо си толкова загрижен за съдбата ми?

— На този въпрос ще ти отговоря тогава, когато съм готов — каза Кулаин, изправи се и пристъпи към него, направо надвисна застрашително над главата му. Туро обаче не отстъпи и крачка и отвърна на строгия поглед с високо вирната брадичка.

Кулаин се усмихна.

— Е, момко, може и да нямаш сила в мишците, но духът ти си е на място, да благодарим на Извора. Сега върви да нацепиш дървата, а заминаването ти ще го обсъдим на закуска.

Туро почувства, че е извоювал малка победа, но нямаше представа каква е наградата, нито дали победата му струва и едно близване сол. Излезе от хижата. Дървата бяха струпани наблизко.

Видя бравата забита в един пън и я издърпа. После нагласи едно дърво и я вдигна. При първото замахване бравата профуча покрай дървото и се заби в покритата със сняг земя. Туро я измъкна, разкрачи се за по-добра опора и направи втори опит. Този път бравата отскочи от дървото и излетя от ръцете му. При третото острието уцели дървото, разреже го до половината и заседна. След няколко минути борба Туро успя да го освободи. После отстъпи няколко крачки и се замисли за действията, необходими за изпълнението на задачата. Разкрачи се по-широко, с десния крак малко по-напред, замахна с бравата — и

разцепи дървото. Продължи да работи още известно време, докато дишането му не се накъса и лицето му не побеля от изтощение. Преброи нацепените дърва. Единайсет... а Кулаин му беше казал да нацепи двайсет! Продължи по-бавно. Ръцете го заболяха и той остави брадвата, за да провери какво става — четири големи мехура красяха дланите му. Погледна към хижата, но Кулаин не се виждаше никъде. Още веднъж преброи дървата — осемнайсет. Стисна брадвата и продължи, докато цепениците не станаха четирийсет — от двайсет нацепени дебели дърва.

Върна се в хижата и завари Кулаин да седи в широкия кожен стол, вдигнал крака на малката маса.

— Вече помислих, че си заспал навън, принце — каза воинът.

— Не съм заспал, но не ми харесва как изричаш титлата ми — в твоите уста звучи като име на куче. Казвам се Туро. Ако хората с кралско потекло те притесняват, можеш да ме наричаш така.

— Можело значи. Рядка чест! Какво стана с дървата?

— Нацепих ги.

— Но трябва да са тук, за да послужат за нещо, момче.

Туро преглътна, излезе пак навън, взе три цепеници и ги занесе с лекота до хижата, нагоре по трите стъпала и до огнището. След осмото повторение на същата маневра ръцете му горяха като в огън и краката му се влачеха в снега. Кулаин просто си седеше и го гледаше. Туро донесе, препъвайки се, още две порции дърва, после залитна и се строполи на пода. Кулаин се наведе, без да става от стола, и потупа момчето по гърба.

— Ако не се лъжа, остават още седем, Туро.

Принцът се надигна на колене, черпейки сили от гнева си, излезе някак навън и този път взе четири парчета, които бавно внесе в хижата. Дясната му ръка гореше и беше лепкава и когато стовари цепениците до огнището, той видя, че от спуканите мехури тече кръв. Върна се при дървата и с огромно усилие на волята внесе и последните в хижата.

— Никога не оставяй брадва на въздуха — каза Кулаин. — Винаги забивай острието в дърво, това го предпазва.

Туро кимна, но не намери сили да отвърне подобаващо. Излезе навън, вдигна брадвата и заби острието в една цепеница.

— Нещо друго? — извика той. — Или играта е такава, че първо трябва да се върна в хижата?

— Ела да хапнеш — извика Кулаин.

Двамата си разделиха малко студено месо и сирене и Туро за нула време омете нищожната си порция. Следваше по чаша тъмен ейл, който беше толкова горчив, че принцът се задави. Кулаин не каза нищо, но Туро пресуши отвратителното пиво, за да предотврати подигравателното сумтене.

— Как си? — попита Кулаин.

— Добре съм.

— Искаш ли да ти погледна ръката?

Туро се канеше да откаже, но си даде сметка, че Кулаин очаква от него точно това. Припомни си съвета на Птоломей, така, както го беше предал Плутарх: „Докато ти си този, който реагира, врагът държи съдбата ти в ръцете си. Принудиш ли го той да реагира, значи си стиснал врата му в своите.“ Туро се усмихна.

— Би било добре.

Кулаин вдигна вежди.

— Дай си ръката. — Туро протегна ръка, воинът взе солницата и поръси сол право върху раната. Сякаш огнени иглички се забиха в плътта му. — Това би трябвало да свърши работа — каза Кулаин. — Сега искам да ми направиш една услуга.

— Нищо не ти дължа. Вече платих за закуската си.

— Вярно, но бих искал да предадеш едно съобщение на Лаита. Едва ли би си тръгнал, без да се сбогуваш с нея.

— Добре. Къде е тя?

— Двамата построихме хижа по-високо в планината. На нея й харесва усамотението. Иди и й кажи, че бих се радвал, ако ми прави компания довечера.

— Това ли е всичко?

— Да.

— В такъв случай ти казвам сбогом, Кулаин лах Фера — каквото и да значи тази титла — и ти благодаря за ужасното гостоприемство.

— Мисля, че трябва да отложиш заминаването си — поне докато не разбереш къде да търсиш Лаита.

— Тогава бъди така добър да ми кажеш.

Кулаин му даде кратки напътствия и Туро тръгна, без да каже и дума повече. Утрото беше ясно и студено, без полъх на вятър, и той се скита из безрадостния зимен пейзаж повече от час преди да открие пътеката с поваленото дърво, за която му беше казал Кулаин. Тръгна надясно и продължи да се изкачва, като често спираше да почине. Почти се смрачаваше, когато изтощеният принц стигна до малката хижа на Лайта. Тя му помогна да влезе, а Туро се отпусна пред огъня и седя там няколко минути, докато си поеме дъх.

— Мислех, че така и ще си умра преди да стигна тук — най-накрая каза той.

Тя седна до него.

— Свали тези мокри дрехи и се стопли.

— Не е редно — отвърна Туро с надеждата, че тя ще продължи да настоява. Кое то не стана.

— Ще ти донеса нещо за ядене. Хляб и сирене?

— Би било чудесно. Не съм бил толкова гладен от... и аз не знам откога.

— Пътят до дома ми е дълъг и труден. Защо дойде? — Тя му подаде парче черен хляб и бучка саламурено сирене.

— Кулаин ме помоли да ти предам съобщение. Каза, че искал да му правиш компания тази вечер.

— Много странно.

— Той си е странен и определено е най-нелюбезният човек, който съм срещал.

— Е, тогава ще е най-добре да си събереш силите и да се постоплиш малко преди да тръгнем по обратния път.

— Аз няма да се връщам. Вече се сбогувах с него — каза Туро.

— Трябва да се върнеш. Няма друг път надолу, а и отдавна ще се е стъмнило, когато стигнем до хижата му. Ще трябва да прекараш поне още една нощ там.

— Не може ли да остана тук? С теб?

— Както сам каза, принц Туро, това не би било редно.

— Той го е знаел — каза Туро. — Знаел е, че няма да мога да се измъкна оттук. Що за мръсна игра играе?

— Твърде много си позволяваш — сопна му се тя. — Говориш за мой приятел — най-добрият приятел, който може да има човек. Може Кулаин да не си пада по разглезени малки принцчета. Но той ти спаси

живота, както спаси и моя преди десет години — при немалък риск за себе си. Поиска ли ти отплата за това, Туро?

Той посегна инстинктивно към нея и докосна ръката ѝ. Тя я дръпна рязко, сякаш се беше опарила.

— Извинявай — каза той. — Не исках да те обидя. Сега ти си единственият приятел, който имам на север от стената. Но дори ти каза, че е странно дете ме помоли да дойда тук. Защо мислиш така?

— Няма значение. Трябва да тръгваме.

— Има значение, Лаита. Нека се опитам да позная. Изненада се, защото и без това си щяла да ходиш при него. Вярно е, нали?

— Може би. А може и да е забравил.

— Не ми прилича на човек, който забравя лесно. Знаел е, че така ще бъда принуден да се върна в хижата му.

— Сам го попитай като го видиш — отвърна му тя, навлече дебел къс кожух от овча кожа и отвори вратата на хижата. Снегът се сипеше на гъсти парцали и вятърът виеше заплашително. Лаита изпсува по войнишки и тресна вратата. — Не можем да тръгнем сега. Ще трябва да останеш за през нощта.

Настроението на Туро се подобри значително.

В същия миг вратата се отвори и Кулаин влезе. Спря, колкото да изтръска снега от раменете си, и каза:

— Нощта не е добра за пътуване, принце. Както и да е, една-две задачи утре сутринта и ще си платил за престоя си.

Викторин и Галчмай яздеха от четири дни, а през последните два не бяха слагали и троха в устата си. Римлянинът беше загрижен повече за състоянието на припасите им, отколкото за евентуалното им залавяне, защото конете се нуждаеха от зърно, а без коне нямаха никакъв шанс да се измъкнат от земите на бригантите.

— Какво ли не бих дал за един свестен лък — каза Галчмай, когато мернаха няколко сърни в подножието на един нисък хълм.

Викторин не отвърна. Беше уморен, а четината върху квадратната му брадичка го правеше раздражителен. Обичаше чистотата и миризмата на собствената му пот го вбесяваше не помалко, докато се дръгнеше по лицето, проклинайки наум липсата на бръснач.

— Започваш да приличаш на човек — каза Галчмай. — Още няколко месеца и ще ти сплета брадата. Тогава ще можеш да се движиш в достойна компания.

Викторин се ухили и част от лошото му настроение се изпари.

— И петак не ни е останал, Гал, но все някак трябва да намерим храна за конете.

— Предлагам да тръгнем към планините — каза Галчмай — и да потърсим някое село. Може да спазарим нещо от снаряжението на Карадок — за меча му можем да вземем добра цена. — Викторин кимна, но предложението не му хареса. Най-тъжното нещо по отношение на британските племена бе неспособността им да общуват, без това да доведе до незабавно кръвопролитие. Мисълта как Галчмай влиза в някое бригантско или триновантско селище, го изпълваше с лоши предчувствия.

Нощуваха на една закътана горска полянка, скрита на завет в една падина сред възвишенията. Снегът не спираше да вали, но двамата мъже и конете им се бяха сгушили под надвисналите клони на голям бор, а огънят помагаше на кръвта им да не замръзне.

На следващата сутрин откриха малко селце от десетина колиби и влязоха предпазливо в него. Галчмай не изглеждаше разтревожен и Викторин за пореден път се възхити на британския оптимизъм, с който се отличаваха всички тукашни племена. Бяха напълно неспособни да се поучат от миналите си грешки и посрещаха всеки нов ден като още една възможност да повторят грешките от последните двацет и четири часа.

— Опитай се да не обиждаш никого — настоятелно каза Викторин.

— Не се бой, римлянино. Денят е добър.

Посрещна ги първенецът на селото, стар воин със сплетена бяла коса и синя паяжина, татуирана на челото.

— Поздравяваме те, бащице — каза Галчмай. Все повече хора прииждаха и се трупаха около вожда.

— Никакъв баща не съм ти аз, южен плъх такъв — отвърна мъжът и се ухили — един-единствен зъб лыщеше на горната му челюст.

— Не бъди толкова сигурен, бащице. Приличаш ми на мъж, който на младини е пръскал семето си нашир и надлъж, а майка ми

беше жена, която привличаше мъже като теб.

Хората се захилиха, а старецът пристъпи напред. Сините му очи искряха.

— Сега като го споменавах, наистина откривам известна семейна прилика. Да разбирам ли, че носиш дар на стария си татко?

— Така е — каза Галчмай, смъкна се от седлото и връчи на стареца най-хубавия нож на Карадок, оръжие с леко извито острие и дръжка от резбована кост.

— От другата страна на водата — каза старият и претегли оръжието в ръка. — Хубава стомана, а и острието си го бива.

— Хубаво е да се прибереш у дома — каза Галчмай. — Може ли да си починем през нощта и да нахраним конете?

— Ами че разбира се, синко. — Старецът извика на двама младежи, които поведоха конете към едно заградено място на изток от селото. — Бъдете ми гости в моята колиба.

Колибата беше оскъдно мебелирана, но предлагаше уютен заслон от режещия вятър. Имаше ниско легло и няколко черги, а в железния мангал горяха въглища. Една възрастна жена се поклони, когато влязоха, и им донесе купи с тъмен ейл и хляб и сирене. Тримата мъже седнаха край мангала и старецът им се представи — казвал се Голарик и навремето бил Кралски поборник при стария крал Касиок.

— Добър крал беше, умееше да върти и меча, и копието. Убиха го брат му и онзи проклет римлянин — Аврелий. — Искрящите очи на Голарик се преместиха върху Викторин. — Не се случва често изкупчия да се спре в малко село като нашето.

— Не съм изкупчия — заяви Викторин.

— Това го знам. Зъбите ми може и да ги няма, но умът ми си е на мястото. Ти си Викторин, центурионът. А ти, незнайни ми сине, си кантиецът Галчмай, Кралската хрътка. Слуховете пътуват с удивителна скорост.

— Лоши хора ни преследват, бащице — каза Галчмай.

— Така си е. Вярно ли е, че онова римско копеле е мъртво?

— Да — каза Викторин, — и не желая никой да го нарича с тази дума — жив или мъртъв.

— Избухлив си ми, а? — попита Голарик като видя ръката на Викторин да се помества към гладиуса на кръста му.

— Нали ги знаеш какви са римляните, бащице. Не могат да се владеят — каза Галчмай. — Защо си толкова откровен с нас?

— Така ми харесва.

Галчмай се усмихна.

— Поназнайвам нещичко от историята на бригантите. Касиок е бил по-големият брат на Елдаред и е бил убит в леглото си. За малко да избухне гражданска война между племената от стария Каледонски съюз. Ти каква роля си играл във всичко това, бащице?

— Както вече казах, аз бях Кралски поборник. По онова време ръцете ми бяха силни и трябваше да ида при Елдаред и да му прережа гърлото, но не го направих. Злината вече беше сторена, а аз се бях клел с кръвна клетва, че ще защитавам краля с цената на живота си. Но Елдаред не беше кралят, така че си тръгнах, напуснах службата. А сега той предлага много злато на онзи, който убие хората, които са заплаха за него. Мен неговото злато не ме интересува. Интересува ме само провалът му.

— Това не мога да ти го обещаая — каза Викторин. — Мога само да кажа, че със сигурност ще успее, ако не стигнем до Еборакум. Елдаред се хвали, че разполага с петнайсет хиляди бойци, които само чакат да ги призове. Луций Аквила има не повече от четири хиляди в Еборакум. Хванат ли го неподготвен, това ще е краят.

— Хич не ме е грижа дали някакъв си римлянин ще оцелее в Еборакум, или не, но разбирам какво имаш предвид. Тази нощ конете ви ще бъдат нахранени и напоени, но утре трябва да си тръгнете. Ще ви дам храна за из път — няма да е много, защото селото ни е бедно. Но знайте — на юг и на изток оттук обикалят отряди, които ви търсят под дърво и камък. Трябва да тръгнете за запад и после да свърнете на юг.

— Ще внимаваме, бащице — каза Галчмай.

— И можеш да спреш да ми викаш „бащице“. Никога не съм спал с кантийка — те всичките са брадати.

Галчмай се ухили.

— Прав е — каза той на Викторин. — Това беше една от причините да се запиша в кралската армия.

— Има и още нещо, върху което да помислите — каза Голарик. — Преследвачите ви, изглежда, не се тревожат много за залавянето ви

— казват, че по петите ви била пусната магия от Мъглите. Ако е вярно, горко ви.

Лицето на Галчмай побеля.

— За какво говори той? — попита Викторин.

— За смъртта — прошепна Галчмай.

През целия дълъг ден двамата яздиха стреме до стреме и на Викторин мълчанието му натежаваше все повече. Местността беше открита, вятърът режеше, но римлянинът не можеше да откъсне мислите си от уплахата, която беше прочел в очите на Галчмай. Познаваше го от четири години, откакто бе пристигнал в Камулодунум като осемнайсетгодишен новак направо от Рим. За това време се бе научил да го уважава заради безкрайния му оптимизъм и безразсъдната храброст, а ето че сега той яздеше като обладан от зъл дух, очите му гледаха, но не виждаха, а приведените му рамене бяха огледало на чувството му за поражение. Спряха на завет под една скала и Викторин се зае да напаля огън.

— Какво ти става, човече? — попита той, когато Галчмай седна край огъня и се взря безизразно в пламъците.

— По-добре, че не разбираш — каза Галчмай.

— Разбирам страха и не мога да го сбъркам, щом го видя.

— Това е по-лошо от страха, то е предчувствие за смърт. Трябва да се подготвя за пътуването.

Като не знаеше как иначе да реагира, Викторин му се изсмя в лицето.

— Този човек пред мен Галчмай ли е? Кралската хрътка? Повече прилича на заек в светлината на факла, който чака стрелата да го пониже. Какво ти става бе, човек?

— Ти не разбираш — повтори Галчмай. — То е в костите на тази земя... в боговете на гората и на езерото. Тази земя преди е била дом на боговете и те все още бродят по нея в Мъглата. Не ми се присмивай, римлянино, защото знам какво говоря. Виждал съм покрити с люспи дракони да порят въздуха. Виждал съм атрол. Чувал съм как съска дъхът на мъртвите. От това не можеш да избягаш — ако старите богове са тръгнали по петите ни, няма къде да се скриеш.

— Говориш като някоя бабичка. Онова, което мога да видя, мога да го понижа. Онова, което мога да понижа, мога да го убия. Няма какво да се говори повече. Богове, моля ви се! Огледай се. Къде са ти атролите? Къде са ти драконите? Къде са ти ходещите мъртъвци?

— Ще ги видиш, Викторин. Преди да те отнесат, ще ги видиш.

Облак закри луната и една сова се спусна над лагерния им огън.

— Ето го твоя дракон, Галчмай. Излязъл е да лови мишки!

— Веднъж баща ми разгневи един чародей — тихо каза Галчмай — и той призова на помощ магьосница. Откриха баща ми на склона на един хълм — или по-скоро откриха долната му половина. Горната е била откъсната, видях следите от нокти по гърба му.

— Може би си прав — отстъпи Викторин — и може би демони наистина се разхождат из света на живите. Но ако е така, човек трябва да ги посрещне лице в лице. Страхът е този, който погубва, Гал.

Някъде в далечината се чу зловещ вълчи вой. Викторин потръпна, изруга наум, придърпа одеялото на раменете си и добави още съчки в огъня.

— Ще стоя на пост няколко часа — каза той. — Ти се опитай да поспиш.

Галчмай послушно се уви в завивките си и легна до огъня, а Викторин извади гладиуса си и седна, като облегна гръб на едно дърво. Нощта напредваше и ставаше все по-студено. Римлянинът подхрани отново огъня, докато не свърши и последната съчка, после стана, разкърши гръб и се гмурна в мрака да събере още откършени клони. Остави гладиуса си на земята и тъкмо се бе навел да вдигне един дълъг, откършен от вятъра клон, когато го стресна някакъв нисък шептящ звук. Все още изнервен от разговора с Галчмай, той пусна клона, грабна меча и се хвърли вдясно. Нещо го докосна по гърба и той се извъртя, разсичайки с гладиуса си тъмнината, която заплашваше да го погълне. Острието се вряза в нещо твърдо. Последва животински писък. Тъмна сянка надвисна над него и той скочи и с боен вик се хвърли да посрещне нападателя си. Мечът му се вряза в целта, но миг по-късно нещо го удари отстрани по главата и го запрати към червената жарава на лагерния огън. В облаците се отвори пролука и луната изсипа сребрилата си светлина върху сцената. Викторин се изправи и замръзна... Пред него стоеше същество, високо поне девет стъпки, цялото обрасло с дълга кафеникава козина. Очите му бяха

червени и лъщяха като прясно пролята кръв, а зъбите му бяха дълги като кинжали и злоещо извити. Ръцете на съществото бяха несъразмерно дълги и висяха почти до земята, а всеки от четирите му пръста завършваше с лъскав крив нокът.

Сива мъгла се закълби около краката на Викторин и се заиздига. Съществото тръгна към него. Римлянинът бързо изтри потта от дланите си и стисна обвитата с кожа дръжка на гладиуса си. Беше твърде неподходящо оръжие срещу това същество, копие му трябваше, а не меч.

— Ела насам и умри! — извика той. — Опитай вкуса на римската стомана!

Съществото спря... и заговори. Викторин беше толкова изненадан, че за малко да изпусне меч.

— Не можеш да се бориш със съдбата, Викторин — каза то със съскащ глас. — Това е денят на твоята смърт. Не се противи. Отпусни се и приветствай покоя. Отпусни се и приветствай радостта. Отпусни се... — Гласът беше хипнотичен и когато съществото отново тръгна напред, Викторин примигна и се опита да отхвърли отпадналостта, която то му внушаваше. Мъглата стигна до раменете му — надигаше се на талази като дим от горски пожар.

— Не! — извика той и отстъпи назад.

Внезапно нечовешки вик раздра тишината. Мъглата се разцепи и Викторин вида Галчмай зад гърба на звяра да надига окървавения си меч за повторен удар. Римлянинът се хвърли напред и заби меч си в косматото гърло. Острите нокти раздраха предницата на дрехата му и го одраскаха. Галчмай нанесе още един удар изотзад и съществото се срина. Мъглата се сгъсти и изчезна.

Звяра го нямаше.

Викторин се довлече до огъня, събра жаравата с острието на меч си и се зае да раздуха пламъците. Галчмай дойде да му помогне, но и двамата не казаха нищо, докато огънят не запламтя отново.

— Прости ми — каза римлянинът. — Подигравах се от невежество.

— Няма какво да ти прощавам. Ти беше прав — човек трябва да си бори за живота си дори ако вярва, че всичко е изгубено. Днес ми даде добър урок, римлянино. И аз няма да го забравя.

— Днес явно е ден за уроци. Какво беше това нещо?

— Атрол, при това малък. Имахме късмет. Сигурно вече са разбрали за провала си и следващият демон няма да умре толкова лесно.

— Може и да не е лесно, но ще умре.

Галчмай се ухили и го плесна по рамото.

— Вярвам ти.

— Поне единият от нас трябва да вярва — каза римлянинът.

— Мисля, че трябва да се махаме оттук — каза Галчмай. — Вече са ни надушили и няма да закъснеят.

Сякаш в потвърждение на думите му от север се надигна ужасяващ вой. Отговориха му от изток и от запад.

— Вълци ли са това? — попита Викторин и с ужас зачака отговора.

— Атроли. Давай да се мятате на конете.

ГЛАВА 5

Туро гледаше сериозния Кулаин и за пръв път в живота си усети как в гърдите му се надига омраза. Баща му беше мъртъв, собственият му живот беше съсипан, а на всичкото отгоре трябваше да разчита на милостта на този странен планинец. Той стана от пода до огъня и каза:

— Ще отработя престоя си въпреки твоята подлост. Но след това си тръгвам.

— Нямам подобни опасения, млади принце — каза Кулаин, съблече коженото си палто и пристъпи към огъня. — До сутринта по-ниските места ще бъдат отрязани и снегът ще натрупа десет стъпки. Боя се, че ще трябва да изтърпим компанията ти още поне два месеца.

— Лъжеш!

— Това рядко е вярно — тихо отговори Кулаин, коленичи и протегна ръце към пламъците. — И определено не е в дадения случай. Все пак, погледни го откъм добрата му страна, Туро. Няма да ти се налага да ме виждаш често — няколко лесни задачи и после ще се радваш на компанията на Лаита. Освен това ти няма как да си тръгнеш, но пък и враговете ти няма да могат да се доберат до теб. През пролетта пътуването ти до дома няма да е толкова опасно. Може дори да понаучиш нещо.

— От теб няма какво да науча. Не са ми притрябвали знанията ти.

Кулаин сви рамене.

— Както искаш. Уморен съм. Вече не съм млад. Може ли да положа старите си кокали на леглото ти, Гиан?

— Разбира се — каза Лаита. Туро забеляза погледа в очите ѝ и си пожела и той да може да вдъхнови подобен отклик. Обичта ѝ към Кулаин се пропиваше във всяка нейна дума и движение и Туро се учуди защо не го е разбрал досега. Почувства се като натрапник и сърцето му се сви. И защо горското момиче да не обичаше този мъж, висок и силен като дъб, зрял и могъщ? Туро обърна гръб на обичта в очите ѝ и се приближи до прозореца на отсрещната стена. Кепенците

бяха затворени, за да спират вятъра, и той почна да ги разглежда — бяха напаснати толкова плътно, че не се усещаше никакво течение. Когато се обърна, Кулаин и Лаита се бяха оттеглили в задната стая. Туро се върна при огнището. Чуваше ги да си говорят приглушено, но не различаваше думите.

След няколко минути Лаита се върна, запали две свещи и каза:

— Заспа.

— Прости ми, Лаита. Не исках да се натрапвам.

Големите ѝ кафяви очи се спряха на него и го изгледаха неразбиращо.

— В какъв смисъл да се натрапваш?

Той преглътна с усилие, осъзнавайки, че е поел по опасна пътека.

— На теб и Кулаин. Изглеждате щастливи заедно и вероятно не ви е притрябвала... чужда компания. Ще си тръгна веднага щом стане възможно.

— Грешиш, Туро. Тук можеш да научиш много — стига да се възползваш правилно от времето си. Кулаин е добър човек — най-добрият, когото познавам. В сърцето му няма злоба — каквото и да си мислиш ти. Но за действията му винаги има някаква причина и тя няма нищо общо със себелюбието.

— Аз не го познавам толкова добре като теб — каза Туро с най-добрия си безразличен тон.

— Това е вярно. Но би могъл да го опознаеш, стига да започнеш да мислиш вместо да скачаш като оципан.

— Не разбирам какво имаш предвид. Мисленето е единствената ми сила. През целия ми живот умът ми никога не ме е изоставял, за разлика от краката и дробовете ми.

Лаита се усмихна, докосна го по рамото и той усети как кръвта му завира.

— Ами помисли тогава, Туро. Защо е тук той?

— Как мога да отговоря на това?

— Като изучиш доказателствата пред себе си и стигнеш до заключение. Приеми го като гатанка.

Гатанките бяха неговата стихия. Дори самата дума го накара да се почувства у дома, понеже извика спомена за вечерите с Медлин в облицования му с дъбова ламперия кабинет. Мислите му с лекота поеха по новата пътека. Кулаин го беше помолил да отиде при Лаита и

да занесе съобщение, а после също бе дошъл, което лишаваше прехода на Туро от всякакъв смисъл. Защо? Спомни си за дългото и трудно изкачване до тази самотна хижа и осъзна, че планинецът трябва да е тръгнал малко след него. Вдигна очи и видя, че Лаита го гледа напрегнато. Усмихна се, но нейното лице остана безизразно.

— Намери ли отговора? — попита тя.

— Навярно. Притеснявал се е да не би да припадна в снега.

Сега беше неин ред да се усмихне и напрежението видимо се отля от раменете ѝ.

— Все още ли ти прилича на чудовище?

— Остава фактът, че нямаше причина да идвам тук.

— Помисли и за това — каза Лаита, стана и отиде до една дълга ракла край отсрещната стена. Извади две одеяла и му ги подаде. — Легни до огъня. Утре ще се видим.

— Ти къде ще спиш? — попита той.

— При Кулаин.

— О. Да, разбира се.

— Да, разбира се — повтори тя и за миг в очите ѝ проблесна огънче. Туро се изчерви и отмести поглед.

— Не исках да те обидя. Наистина.

— Думите ти не са толкова обидни, колкото ти изглеждат на теб.

Той кимна и разпери ръце.

— Ревнувам. Прости ми.

— И защо да ти прощавам? Какво престъпление си извършил? Гледаш, а не виждаш. Вадиш си заключения от най-малките доказателства. Не се заблуждавай, Туро, що се отнася до силата ти. Вярно, тялото ти не е толкова силно като ума. Но какво означава това? Тялото ти е толкова слабо, че ти си си създал погрешно раздута представа за истинската сила на интелекта ти. Умът ти е недисциплиниран, а самонадеяността ти — неприемлива. Лека нощ.

Той дълго стоя до огъня и гледа пламъците, добавя нови цепеници и размишлява над думите ѝ. Трябваше да се досети, че Кулаин го е последвал, още когато воинът беше влязъл в хижата, както трябваше да се досети и за причината да го изпрати тук. Вярно, така щеше да го задържи в планината до края на зимата, но от това Кулаин не печелеше нищо, печелеше единствено Туро, защото така се спасяваше от враговете си. Легна на пода, зави се с одеялата и се

почувства глупав, млад и безпомощен. Първо Лаита, а после и Кулаин му бяха спасили живота. А той им се бе отплатил със самонадеяност и неблагодарност.

Събуди се рано след нощ без сънища. От огъня беше останала сивкава пепел, само тук-там някой въглен просветваше в червено. Туро внимателно разбути пепелта и сложи последната цепеница. После стана и излезе от хижата. Снегът беше спрял и въздухът трептеше свеж и ядно студен. Видя складираните дърва и взе брадвата. Още с първия си удар разцепи дебелото дърво и в гърдите му се надигна гордост. Той се ухили и напълни гърдите си със студения въздух. Мехурите по дланите му вече не кървяха, но кожата още беше наранена. Той пренебрегна растящата болка и продължи да цепи дърва. После ги събра и седна на дръвника, на който ги беше нацепил. По лицето му се стичаше пот. Вече не чувстваше студа, чувстваше как животът пулсира във вените му. Ръцете и раменете му горяха от физическото усилие и той почака малко, докато дишането му се успокои. После започна да пренася дървата в хижата. Също както и предния ден, след малко се почувства замаян, така че намали темпото и често-често спираше да почине. Този път не припадна и го изпълни някакво абсурдно чувство на гордост от постигнатото. Накрая заби брадвата в дръвника. Ръцете му отново кървяха. Той седна и се взря в съсирващата се кръв, горд с нея, сякаш беше белег от битка.

Някаква птичка с ярко оперение изпърха и кацна на един клон над главата му. Гърдите ѝ бяха червеникавокафяви, а главичката — черна като мъничка накривена шапка. Перата по гърба ѝ бяха сиви, като миниатюрно наметало, а краищата на опашката и крилете бяха обагрени в черно с бяло райе, като символа на Пилус Примус — първия центурион.

Туро беше виждал такива птички в гората на Еборакум, но никога не се беше спирал да погледа красотата им. Птичето подсвири тихичко и изчезна в гората.

— Това беше *Pyrrhula*, червенушка — каза Кулаин и Туро подскочи. Мъжът се беше приближил толкова безшумно, колкото се сипва зората. — По тези планини има много красиви птици. Виж там! — Туро погледна и видя нещо наистина смешно. Беше малка оранжева птичка с бяла брада и черни мустаци, досущ миниатюрен магьосник.

— Това е *Panurus Biarmicus*, брадат синигер — каза Кулаин. — Останали са много малко.

— Прилича на един мой приятел. Ще ми се да можеше да я види.

— Говориш за Медлин. Той я е виждал.

— Познаваш Медлин?

— Познавам Медлин още от времето, когато светът беше млад. Израснахме в град Балакрида преди да потъне Атлантида. Попита за титлата ми — Кулаин лах Фера. Означава Кулаин Безсмъртния. — Той се усмихна. — Но вече не. Сега съм Кулаин човекът и това ме прави дважд по-щастлив. Всеки нов бял косъм посрещам като дар.

— Ти си от Страната на Мъглите?

— Медлин, аз и няколко други я създадохме. Не беше лесно и дори сега не съм сигурен, че си заслужаваше труда. Ти как мислиш?

— Как бих могъл да ти отговоря на този въпрос? Не съм бил там. Сигурно е пълна с чудеса.

— С чудесата на скуката, момче! Можеш ли да си представиш безсмъртието? Какво ново има в света, което да събужда любопитството ти? Какви амбиции можеш да си отгледаш, когато всяка амбиция е предварително постигната? Каква радост може да има в една безкрайна поредица от сменящи се сезони? Много по-добре е да си смъртен и да остаряваш заедно със света около теб.

— Има и любов все пак — каза Туро.

— Винаги има любов. Но след сто или след хиляда години пламъците на страстта са се превърнали в блед проблясък сред пепелта на отдавна загаснал огън.

— Лаита безсмъртна ли е?

— Не, тя не е от Мъглите. Харесва ли ти тя, Туро? Или ти е скучно сред тези гори, от които не можеш да се измъкнеш?

— Не ми е скучно. И да, тя наистина е красива.

— Не това те попитах.

— Тогава не мога да ти отговоря. Но не бих си позволил да се натрапвам на дамата ти, дори ако беше склонна да приеме ухажването ми.

Сивите очи на Кулаин заискриха, после той се усмихна широко.

— Добре казано! Само дето тя не ми е дама. А повереница.

— Но тя спи с теб!

— Спи, да. Нима са те пазили от всичко истинско в Еборакум? Къде му е бил умът на Медлин?

— Все пак тя те обича — каза Туро. — Не можеш да го отречеш.

— Надявам се да ме обича, защото ѝ бях баща... доколкото ми беше по силите.

За пръв път в краткото си познанство с воина от Мъглите Туро почувства необяснимо превъзходство над него. Защото той знаеше, че Лаита обича Кулаин като мъж — беше го видял в очите ѝ и в начина, по който накланяше глава. А Кулаин не го виждаше и това го правеше наистина смъртен.

— На колко си години? — попита Туро, сменяйки темата.

— Отговорът ще те замае, затова няма да ти отговоря. Но ще кажа, че наблюдавам този остров и хората му повече от седем столетия. Дори бях крал веднъж.

— На кое племе?

— На всички племена. Не си ли чувал за Кунобелин?

— За триновантския крал? Да. Това ти ли си бил?

— Царувах повече от четиридесет години. Казват, че съм бил легенда. Помогнах да построят Камулодунум. Светоний писа за мен, че съм бил Британорум Рекс — кралят на цяла Британия — най-великият от белгските крале. Е, по онова време бях самолюбив и обичах да ме ласкаят.

— Някои от племената вярват, че ще се върнеш, ако голяма заплаха надвисне над земята ни. Мислех го за приказна легенда, но може и да е вярно. Наистина можеш да се върнеш, да станеш отново крал.

Кулаин видя надеждата да свети в очите на момчето.

— Вече не съм кралят, Туро. И нямам желание да управлявам. Но ти можеш.

Туро поклати глава.

— Не съм като баща си.

— Не. У теб има много от майка ти.

— Нея познаваше ли я?

— Да, бях там в деня, когато Медлин доведе баща ти. Алайда се отказа от всичко заради него, включително и от живота. Не обичам да говоря за това, но ти имаш правото да го чуеш. Алайда беше моя дъщеря, единственото дете, на което съм дал живот въпреки

дълголетието си. Беше на деветнайсет, когато напусна Фера, и на двайсет, когато умря. На двайсет! Искях да убия Медлин със собствените си ръце. И едва не го направих. Но вината го измъчваше жестоко и си дадох сметка, че за него ще е по-голямо наказание, ако го оставя жив.

— Значи си мой дядо? — попита Туро невярващо. Чак сега забеляза, че опушеносивите очи на Кулаин са същите като неговите.

— Да — каза Кулаин.

— Защо така и не дойде да ме видиш? Мразил си ме, задето съм убил майка си?

— Мисля, че беше точно така, Туро. Дългият живот не винаги върви ръка за ръка с голямата мъдрост, както Медлин знае много добре! Можех да спася Алайда, но не ѝ позволих да вземе и един камък от Фера.

— Камъните там магически ли са?

— Не всички, но има един особен камък, който наричаме сипстраси, и той е изворът на цялата магия. Каквото си пожелае човек, може да го създаде. Онези от нас, чието въображение е най-могъщо, стават чародеи и живеят отегчителен живот в компанията на оживелите си желания.

— Медлин е един от тях — каза Туро. — Виждал съм го да създава крилати коне не по-големи от пръста ми, и цели армии, които се бият върху бюрото на баща ми. Показа ми Маратон и Термопилите, Платея и Филипи. Видях как Касвалон надвива великия Юлий в Британия. Слушах надгробните слова на погребението на Антоний...

— Да, и аз съм виждал всички тези неща — каза Кулаин. — Но ти говорех за Алайда.

— Извинявай — каза Туро, изпълнен с разкаяние.

— Не се извинявай. Събери момче с магия и ето ти въодушевление. Тя си имаше свой камък, но аз не ѝ позволих да го изнесе от Фера. Мислех, че когато се нуждае от мен, ще ме извика. Знаех, че ще я чуя, където и да съм. Но тя не ме повика. Предпочете да умре. Толкова голяма беше гордостта ѝ.

— И ти се обвиняваш за смъртта ѝ?

— Кого друго да обвинявам? Но всичко това е минало, а ти си тук и сега. Какво да правя с теб?

— Помогни ми да се върна в Еборакум?

— Не и какъвто си в момента, Туро. Сега си само наполовина мъж. Трябва да те направим силен — иначе и един ден няма да оцелееш.

— Магията на камъка ли ще използваш, за да ме направиш силен?

— Не. Магията на Земята — каза Кулаин. — Ще погледнем в теб и ще видим какво ще намерим там.

— Не съм роден за воин.

— Ти си мой внук и син на Аврелий и Алайда. Скоро ще се убедиш, че кръвта вода не става. Вече знаем, че можеш да въртиш брадвата. Какви други изненади криеш?

Туро вдигна рамене.

— Не искам да те разочаровам, както разочаровах баща си.

— Урок номер едно, Туро — отсега нататък можеш да разочароваш единствено себе си. Но трябва да си готов да живееш според моите правила и да се подчиняваш на всяка моя дума. Ще го направиш ли?

— Да.

— Тогава се пригответи да умреш — каза Кулаин. И в очите му ги нямаше искрите на шегата.

Кулаин се изправи и извади гладиуса от ножницата на колана си. Острието беше дълго две педи и двойно заострено, дръжката — обвита с кожа. Туро застина. Кулаин обърна меч с дръжката напред и го подаде на Туро. Беше тежък и неудобен.

— Преди да те науча как да живееш, трябва да се научиш да умираш — да разбереш какво е да те надвият — каза Кулаин. — Сега чакай. — Туро зачака, а Кулаин извади от джоба си малък златен камък и го стисна в юмука си. Въздухът пред Туро се сгъсти и прие формата на римски войник с бронзов нагръдник и кожен шлем. Изглеждаше млад, но очите му бяха стари. Войникът сгъна коляно в бойна стойка с протегнат напред меч и Туро неуверено отстъпи.

Войникът настъпи, уловил погледа му. Острието се стрелна напред. Туро парира инстинктивно, но гладиусът на противника му се завъртя над неговия и се заби в гърдите на принца. От болката му се зави свят, цялата сила изтече от тялото му и коленете му се подгънаха. Римлянинът изтегли меч си и принцът с вик се строполи на земята.

След няколко секунди се отърси от мрака и усети снега, в който беше заровено лицето му. Изправи се на колене и опипа гърдите си за раната. Рана нямаше. Силната ръка на Кулаин го изправи на крака и Туро се огледа неразбиращо. Кулаин му помогна да седне на дървника и каза:

— Мъжът, с когото се би, беше римски легионер, служил под командването на Агрикола. Беше на седемнайсет, когато се прочу като обещаващ гладиатор, а по-късно надмина всички. Пратих ти го в ранните му години. Научи ли нещо?

— Разбрах, че не ме бива с меча — жално призна Туро.

— Искам да използваш мозъка си и да престанеш да мислиш с чувствата си. Не си знаел нищо за Плутарх преди Медлин да те научи. Никой не се ражда с уменията да върти меча — и това се учи, както и всичко останало. Нужни са само добри рефлексии, подплатени с кураж. Ти имаш и двете. Повярвай ми! А сега ела с мен — има нещо, което искам да ти покажа.

Туро подаде гладиуса на Кулаин, но той махна с ръка.

— Винаги го носи със себе си. Трябва да свикнеш с тежестта му и да си изградиш усет за оръжието. И се грижи винаги да е наточен.

Воинът от Мъглите отмина хижата и продължи по склона към долината в ниското. Туро го последва, въпреки че празният му стомах гневно напомняше за съществуването си. Върнаха се в хижата на Кулаин за по-малко от час — докато стигнат, принцът беше замръзнал до кости. Хижата беше студена, а в огнището нямаше дърва.

— Аз ще приготвя закуската — каза Кулаин. — А ти...

— Знам. Ще нацепа дърва.

Кулаин се усмихна. Туро излезе, взе брадвата с изранените си ръце и започна да се труди. Силите му стигнаха само за шест цепеници и той ги внесе в хижата и ги струпа в огнището. Този път Кулаин не го сгълча, а му подаде дървена купа с гореща овесена каша, подсладена с мед. Ястието беше божествено.

Кулаин раздига съдовете и се върна с широка купа, пълна догоре с прясна вода. Остави я пред Туро и изчака повърхността да се успокои.

— Погледни във водата, Туро. — Когато принцът се наведе напред, Кулаин вдигна златния камък над купата и затвори очи.

Отначало Туро виждаше само собственото си отражение и това на дървените греди на тавана. Сетне водната повърхност се замъгли и той осъзна, че се вира от голяма височина към замръзнало езеро. Група ездаци бяха спрели на брега. Сцената се изду, сякаш Туро се спускаше в бърснещ полет към тях, и тогава позна баща си. Силна болка пролази от гърдите му, стисна гърлото му и сълзи замъглиха очите му. Той примигна да ги прогони. Долу край езерото някакъв мъж пристъпи иззад висока скала с опънат лък. Стрелата излетя, заби се в гърба на баща му, конят му се изправи на задните си крака, когато тежестта на ездача се измести върху врата му, но кралят не падна. Останалите ездаци се хвърлиха напред, кралят изтегли меча си и събори първия мъж от седлото. Втора стрела улучи коня му в гърлото и животното падна. Кралят скочи навреме, изтича към замръзналата вода и се обърна с лице към убийците си. Ездачите — седемнайсет на брой — наскочаха от конете. Туро видя Елдаред най-отзад, заедно с един от синовете му. Групата се втурна напред и кралят — брадата му бе обагрена с кръв — ги посрещна, сечейки и пронизвайки с тежкия си меч. Убийците отстъпиха объркани. Петима лежах на земята, а двама се бяха оттеглили от битката с дълбоки рани, единият в ръката, другият в рамото. Кралят залитна и се преви, кървава пяна изби на устата му. Туро искаше да извърне поглед, но очите му бяха като приковани в грозната сцена. Един от убийците се опита да забие кинжал в хълбока на краля, но умиращият монарх замахна с меча си и почти обезглави нападателя си. После кралят се обърна, тръгна залитайки по леда и с последните остатъци от силата си хвърли меча далеч над езерото. Убийците се струпяха около падналия крал и Туро видя как Сел нанася смъртоносния удар. И в този ужасен момент принцът видя как нещо близко до триумф проблясва в очите на Аврелий. Мечът увисна във въздуха с дръжката надолу, точно в средата на езерото, и една изящна ръка се подаде от дълбините и пак се скри, отнасяйки меча.

Образът потрепна, размаза се и на повърхността остана само удивеното лице на Туро. Принцът разтърси глава. Кулаин го наблюдаваше напрегнато.

— Видя смъртта на един мъж — каза Кулаин, тихо и почтително, сякаш изричаше най-големия комплимент. — Беше редно да я видиш.

— Радвам се, че я видях. Видя ли очите му накрая? Аз ли не съм ги разчел правилно, или в тях наистина имаше радост?

— И аз се чудех за това, но само времето ще ни даде отговор. Видя ли меча?

— Да. Какво означава всичко това?

— Само че не е у Елдаред. А без него той не може да стане върховен крал. Това е Мечът на Кунобелин. Моят меч!

— Разбира се. Моят баща го е взел от камъка в Камулодунум — единствен той е успял да го извади.

Кулаин се засмя.

— Не му е било необходимо голямо умение. Аврелий имаше Медлин, който да го направлява, освен това не друг, а именно Медлин направи този майтап с камъка. Никой друг не можеше да издърпа меча, защото той винаги беше с един удар на сърцето напред във времето. Да го издърпа? Никой човек не можеше да го докосне. Той беше част от легендата на Кунобелин, легенда, която двамата с Медлин създадохме преди четиристотин години.

— Защо? — попита Туро.

— От суета. Вече ти казах, че по онова време бях много самолюбив. А и беше забавно да си играеш на крал. С помощта на Медлин успях да остарее подобаващо. Все още имах силата на млад мъж в тяло, което изглеждаше сбръчкано и немощно. Но после се отегчих и Медлин уреди да умра — но не преди да съм забил драматично меча си в един голям камък и да съм създал легендата за завръщането си. Кой знае — току-виж някога ми се приискало да го направя — така разсъждавах тогава. За съжаление, нещата не тръгнаха на добре след оттеглянето ми. Един млад мъж, казваше се Карактак, реши да разгневи римляните и те превзеха острова със сила. По онова време вече бях другаде. Двамата с Медлин пресякохме Мъглите към друга епоха. Той се беше влюбил в гръцката култура и се превъплъти в пътуващ философ. Но не можа да устои на изкушението да си пъха носа във всичко, така че обучи едно младо момче и го направи император — по-късно той покори почти целия свят.

— А ти какво направи?

— Прибрах се у дома и направих каквото можах за британите. Чувствах се донякъде отговорен за бедите им. Но смъртта на Прасутаг ме разгневи окончателно. След неговата смърт римляните бичуваха жена му Будика, а дъщерите му изнасилиха. Вдигнах икените под знамето на Будика и гонихме непобедимите римляни чак до

Лондиниум и го изгорихме до основи. Но племената така и не се научиха на дисциплина и онази хитра лисица Павлиний ни размаза при Адърстоун. Взех Будика и дъщерите ѝ във Фера и там те живяха спокойно още дълги години.

— А след това участвал ли си в битки? — попита Туро.

— Друг ден, Туро. Как се чувстваш?

— Уморен.

— Добре. — Кулаин съблече обточеното си с кожи палто и го подаде на момчето. — С това няма да ти е студено. Искам да се върнеш в хижата на Лаита, да се възстановиш под нейните грижи и после пак да дойдеш тук.

— Не може ли да си почина малко?

— Тръгвай — каза Кулаин. — И ако можеш, когато видиш хижата ѝ, тичай. Искам да влеем малко сила в тези дълги крака!

ГЛАВА 6

Прасамак се гордееше със славата си на най-добър ловец в Трите долини. Беше се трудил много върху уменията си с лъка, но знаеше, че търпението е онова, което го прави по-добър от другите. Без значение какво е времето, нетърпимо горещо или убийствено студено, той можеше да стои неподвижно с часове, изчаквайки най-подходящия момент да изпрати стрелата си. Месото, което носеше у дома, никога не беше жилаво, защото плячката му издъхваше моментално, пронизана в сърцето. Елените, които убиваше, не тичаха по цяла миля с бълбукаща в дробовете им кръв и сокове, които издуват мускулите, докато станат толкова твърди, че да си счупиш зъбите в тях.

Лъкът му му беше подарък от водача на клана им — Морет, син на Елдаред. Беше римско оръжие от тъмен рог и той го пазеше като зеницата на окото си. Стрелите му бяха прави като слънчев лъч, а гъшите пера подрязваше с особено внимание. На един турнир на последния Ден на Астарта беше накарал тълпата да ахне, когато беше пронизал повторно бика, разцепвайки собствената си стрела. Попадението беше случайно, но въпреки това удвои славата на вече известното му с точността си око.

Сега, докато седеше скрит в храстите до хълма, се нуждаеше от цялото си търпение. Сърните бавно, но сигурно се приближаваха към него. Криеше се тук от два часа и кръвта му беше замръзнала, въпреки наметалото от овча кожа, увито плътно около тънкото му тяло. Не беше висок мъж, а лицето му беше слабо и ъгловато, сините очи — разположени близко до носа. Брадичката му беше остра, подчертана още повече от рядка руса брада. Както беше клекнал, недъгът, разделил го от другарите му и лишил този най-добър сред ловците от невяста, не се забелязваше.

Стадото почти беше навлязло в обсега на стрелите му и като си набеляза една охранена сърна, Прасамак с удивително спокойствие извади една дълга стрела от колчана си и я нагласи на тетивата.

В същия момент еленът водач вдигна рязко глава и малкото стадо се пръсна на всички страни. Прасамак въздъхна, изправи се и закуцука напред. Тъкмо беше проходил, когато падна под копитата на галопиращ кон и в резултат костите на левия му крак се бяха разтрошили на десетки парчета. Сега кракът му беше с осем пръста по-къс от другия, а стъпалото бе осакатено и изкривено навън. Той погледна галопиращите към него ездачи. Бяха двама, а конете им изглеждаха изтощени. Не му обърнаха внимание и профучаха покрай него. Като ловец не му беше трудно да отгатне, че някой ги преследва, затова погледна натам, откъдето бяха дошли. Три огромни звяра се придвижваха с големи скокове през снега. Прасамак примигна объркано. Мечки? Някоя мечка не можеше да се движи толкова бързо. Очите му се разшириха. Той вдигна ръка към устата си, свирна пронизително с пръсти и червеникавокафявата му кобила се приближи в галоп откъм дърветата. Прасамак се метна на седлото и я перна по задницата. Несвикнала на подобно отношение от страна на обикновено грижовния си господар, кобилата се впусна в лудешки бяг и Прасамак бързо настигна уморените коне на двамата ездачи.

— Свийте наляво! — извика той. — Има кръг от камъни и висок кух олтар.

И без да проверява дали са го последвали, смуши кобилата нагоре към билото на заснежения хълм, където черни камъни обрамчваха върха като корона от счупени зъби. Скочи от седлото и закуцука към центъра, където огромен олтарен камък се крепеше върху рушаща се основа, висока осем стъпки. Прасамак се изкатери с мъка до върха, праметна колчана на гърдите си и нагласи стрела на лъка си.

Двамата ездачи, чиито коне бяха полумъртви от изтощение, стигнаха до кръга броени секунди преди зверовете. Прасамак опъна лъка и стреля. Стрелата полетя към първия звяр, който тъкмо скачаше върху единия мъж — висок, със сплетена руса брада. Прониза го право в дясното око и звярът падна назад с пронизителен вик, който прозвуча почти като човешки. Двамата мъже се изкатериха по камъните до Прасамак, като изваждаха в движение мечовете си.

Около кръга се надигна мъгла, закълби се между камъните и се изправи като сива стена. Двамата живи звяра изчезнаха от ползрението им и тримата мъже останаха сами в центъра на призрачната тишина.

— Какви са тези твари? — попита Прасамак.

— Атроли — отговори Галчмай.

— Така си и помислих, но очаквах да са по-големи — каза стрелецът.

Викторин се усмихна сурово. Мъглата около камъните се беше сгъстила до непрогледност, но не беше проникнала към центъра. Викторин погледна нагоре. Нямаше небе, само плътен сив облак, надвиснал на височината на камъните.

— Защо не нападат? — попита римлянинът. Галчмай вдигна рамене. Отвъд камъните се чу съскаш, шепнещ глас:

— Ела, Галчмай. Ела! Аз съм баща ти. — Една фигура се появи на ръба на мъглата, брадат мъж със сини татуировки на двете бузи. — Ела при мен, сине! — Галчмай се надигна, но Викторин го сграбчи за ръката. Очите на Галчмай бяха като стъклени. Викторин го зашлеви жестоко по бузата, но британецът не реагира. После гласът заговори отново:

— Викторин... аз съм майка ти. — И една стройна жена в бяла роба застана до брадатия мъж.

От устните на Викторин се отрони стон и той пусна ръката на Галчмай и заслиза тромаво надолу. Прасамак, без да разбира нищо от ставащото, се изправи и пусна една стрела в главата на бащата на Галчмай. За миг всичко се промени. Образът на мъжа изчезна, заменен от чудовищната фигура на атрол, който дърпаше стрелата, забила се в бузата му. Галчмай се закова на място, отърсил се от заклинанието. Образът на майката на Викторин избледня и се стопи в мъглата.

— Браво, стрелецо! — каза Викторин. — Връщай се, Гал!

Галчмай тъкмо се обръщаше, когато мъглата се вдигна. По ръба на каменния кръг стояха десетина огромни вълци, почти като телета.

— Майко на Митра! — възкликна Прасамак.

Галчмай хукна към олтара, а вълците се спуснаха след него в кръга. Той подскочи, хвана се за ръката на Викторин и римлянинът го издърпа горе точно преди челюстите на първия вълк да щракнат на педя от стъпалото му.

Прасамак простреля звяра в гърлото и той падна. Друг вълк скочи към олтара, но Викторин го ритна жестоко в муцуната и той отхвъркна назад. Вълците ги бяха обградили отвсякъде, ръмжаха и се зъбеа. Тримата мъже отстъпиха към центъра на олтара. Прасамак

стреля два пъти, но останалите зверове не обърнаха внимание на ранените си другари. Бяха му останали само три стрели, така че се въздържа от по-нататъшна стрелба.

— Не ми е приятно да го признавам — каза Галчмай, — но на този етап всяко римско предложение би било добре дошло.

Един вълк се засили и прескочи скалната преграда около мъжете. Мечът на Галчмай го порази едновременно със стрелата на Прасамак.

Внезапно земята под тях се разтресе и камъните се разместиха. Галчмай за малко да падне, но успя да се задържи на крака и видя как Викторин полита извън убежището на олтара. Хвърли се към него, сграбчи го за дрехата и го издърпа. Вълците също отстъпиха уплашено. Земята продължаваше да се тресе. Над кръга блесна светкавица и един от огромните вълци се изправи на задните си лапи; плътта му стана прозрачна, страховитият му скелет прозираше през нея. След миг звярът падна на земята и кръгът се изпълни с вонята на изпепелена плът. Проблесна още една светкавица и уби още три вълка. Останалите избягаха извън каменния кръг и се скриха в мъглата.

Край олтара се появи златно сияние и някакъв мъж пристъпи напред. Беше висок, дългите му черни мустаци се спускаха над късо подрязаната му бяла брада. Беше облечен с пурпурна роба.

— По-добре да дойдете с мен — каза той, — защото се боя, че почти изцяло изчерпах магията си.

Викторин скочи от олтара, Галчмай също.

— Побързайте, порталът се затваря — каза чародеят.

Но Прасамак, със сакатата си нога, не можеше да се движи бързо, а кръглото златно сияние започна да се смалва. Галчмай последва вълшебника през прага, но Викторин изтича назад да помогне на ловеца. Задъхан от усилието, Прасамак закуцука към отвора. Сиянието бързо се смалваше. Вълците се втурнаха към тях. Една ръка се протегна през златната светлина и издърпа Викторин миг преди сиянието да се стопи. Усецането беше като от лед върху гореща плът и когато отвори очи, Галчмай още го държеше за дрехата... само дето сега стояха в Керлинската гора над Еборакум.

— Преценката ви за подходящия момент е непогрешима, господарю Медлин — каза Викторин.

— Понатрупал съм малко опит — отвърна чародеят. — Трябва да докладвате на Аквила, макар той вече да знае, че Аврелий е мъртъв.

— Откъде? — попита Галчмай. — И някой друг ли е успял да избяга?

— Знае, защото аз му казах — сопна му се Медлин. — Нали затова съм чародей, а не сиренар, невеж глупак такъв.

Галчмай се ядоса.

— Като си чародей, защо кралят е мъртъв? Защо не го спаси със силата си?

— Няма да споря с теб, смъртни — изсъска Медлин застрашително. — Кралят е мъртъв, защото не ме послуша, но момчето е живо, защото аз се погрижих за това. А къде беше ти, Кралска хрътко?

Челюстта на Галчмай увисна.

— Туро е жив?

— Жив е, макар и не благодарение на теб. А сега заминавайте към казармите. — Галчмай се затътри в указаната посока, а Викторин се приближи към чародея.

— Дълбоко съм ви благодарен за помощта, милорд. Но не бяхте прав да се карате на Галчмай. Аз го убедих да напуснем Дейстър. Мислехме, че момчето е мъртво.

Медлин махна, сякаш да прогони досадна муха.

— Не съм бил прав значи! И какво от това? Глупакът му с глупак ме ядоса. Има късмет, че не го превърнах в дърво.

— Ако го бяхте направили, милорд — каза Викторин с мрачна усмивка, — щях да ви прережа гърлото. — Поклони се и последва Галчмай към казармите.

— А каква е твоята роля във всичко това? — попита Медлин Прасамак.

— Бях излязъл на лов за сърни. Но нямах късмет.

Прасамак докуцука до площада, около който бяха построени казармите. Отдавна бе изгубил от поглед по-бързите си спътници. Няколко деца тръгнаха след него и започнаха да го имитират подигравателно, но той беше свикнал и не им обърна внимание.

Постройките бяха стабилни и просторни, но си личеше, че старите римски сгради са поправяни и обновявани — качеството на

по-скорошните строителни работи не можеше да се сравнява със стария римски майсторлък.

Прасамак пресече площада с казармите и тръгна по Търговската улица, като спираше да позяпа сергиите пред магазините, опипваше различни платове, разглеждаше грънчарските изделия и дори оръжията в една по-голяма сграда на ъгъла на улицата. Дебел мъж с кожена престилка се приближи към него, докато разглеждаше извит ловен лък.

— Добро оръжие — каза мъжът и се усмихна широко. — Но не е толкоз хубаво, колкото това, което носиш ти. Искаш ли да направим размяна?

— Не.

— Имам лъкове, които стрелят с петдесет крачки по-далече от твоя. От хубав, здрав тис, добре обработен.

— Вамера не се продава — каза Прасамак, — но не бих се отказал от няколко стрели.

— По пет денария едната.

Прасамак кимна. От две години не беше виждал монети, а дори и тогава парите не бяха негови. Усмихна се на мъжа и си тръгна. Денят беше слънчев и по улиците на града нямаше сняг, макар че околните хълмове все още се кипреха с меките му пелени. Прасамак се замисли за трудното положение, в което се беше озовал. Беше ловец без кон и само с две стрели на чужда земя. Нямаше нито пари, нито приятели. Освен това беше гладен. Въздъхна и се запита кого ли от боговете е разгневил този път. Откакто се помнеше, хората все му повтаряха, че боговете не го обичат. Сакатият му крак бил доказателство за това, така казваха. Единственото момиче, което бе обичал, беше умряло от червената чума. Не че Прасамак ѝ беше споменавал за чувствата си, но пък едва си бе дал сметка за тях и съдбата му я отне. Вдигна бледосините си очи към небето. Не се сърдеше на боговете. А и как би могъл? Не беше негова работа да поставя под въпрос предпочитанията им. Но си мислеше, че би било добре поне да знае кой от тях го ненавижда толкова силно.

— Какво ти е на крака? — попита го едно светлокосо момченце.

— Един дракон го изгори с дъха си — каза Прасамак.

— Заболя ли те?

— О, да. И още ме боли, когато времето се развали.

— Ти уби ли дракона?

— С една-единствена стрела, която изстрелях с вълшебния си лък.

— Те не са ли покрити със златни люспи?

— Доста знаеш за драконите.

— Баща ми е убил стотици дракони. Казва, че можеш да ги убиеш само ако ги уцелиш точно зад дългите уши — там има меко място, което води право в мозъка.

— Правилно — каза Прасамак. — Точно така и аз убих моя.

— С вълшебния си лък?

— Да. Искаш ли да го пипнеш? — Очите на момчето заискриха и ръчичката му се протегна да погали тъмния лъскав рог.

— Човек може ли да прихване магията?

— Разбира се. Като видиш дракон следващия път, Вамера ще се появи в ръката ти със златна стрела на тетивата.

Без да каже довиждане, момченцето хукна да търси баща си, за да му разкаже за последното си приключение. Прасамак се почувства по-добре. Закуца обратно към площада с казармите, и воден от миризмата на печено, стигна до просторна сграда от златист пясъчник и влезе. Озова се в столова с редове от грубо сковани маси и огромно огнище, в което цвърчеше цял вол. Прасамак бавно се приближи до опашката чакащи за храна мъже, без да обръща внимание на погледите, които привличаше походката му, и взе една от големите дървени чинии. Опашката се придвижваше бавно. Всеки мъж получаваше по две големи парчета месо и черпак зеле и моркови. Дойде ред на Прасамак и той пристъпи към готвача — нисък мъж, който се потеше обилно. Мъжът го изгледа продължително, без да посяга към мръвките, после изсумтя:

— Ти какво правиш тук, куцльо?

— Чакам да ми сипеш.

— Това е столовата на помощните части. Ти не си войник.

— Лорд Медлин каза, че мога да ям тук — преспокойно излъга Прасамак. — Но щом искаш, ще ида при него и ще му кажа, че си ме изгонил. Как ти е името?

Мъжът плъсна две парчета месо в чинията му и подвикна:

— Следващият! Хайде мърдай.

Прасамак се огледа за свободна маса. Беше важно да не сядатвърде близо до други хора, защото всички, които го видеха, веднага

разбираха, че е презрян от боговете, и се страхуваха да не прихванат от лошия му късмет. Видя една маса близо до прозореца и седна на нея. Извади от канията ловджийския си нож, нарязва месото и бавно го изяде. Беше вкусно, но и много тлъсто. Оригна се и се облегна назад, за пръв път доволен след случката с атролите. Храната вече не беше проблем. Изглежда, вълшебното име на Медлин само по себе си беше мощно заклинание.

Набит, здрав мъж с квадратно подрязана брада седна срещу него. Прасамак вдигна глава и срещна погледа на чифт тъмнокафяви очи.

— Разбрах, че лорд чародеят ти е казал да ядеш тук — каза мъжът.

— Да.

— И защо? — продължи мъжът, без да прикрива недоверието си.

— Току-що се върнах от север с Галчмай и с... с другия.

— Бил си с краля?

— Не. Срещнах Галчмай и пристигнах с тях.

— Той къде е сега?

— Докладва.

— Какви са новините от север? — попита мъжът. — Вярно ли е, че кралят е мъртъв?

Прасамак си спомни дивашката радост, обхванала бригантските му съселяни, когато новината беше стигнала до тях.

— Да — отговори той, — боя се, че е вярно.

— Не ми изглеждаш много загрижен.

Прасамак се наведе напред.

— Аз не познавах лично краля. Затова пък Галчмай е съсипан от загубата.

— Нищо чудно — каза мъжът и най-после започна да се отпуска.

— Той беше Кралската хрътка. Как е станало?

— Не знам всички подробности. Трябва да питаш Галчмай и...

— И кого?

— Не помня имена. Висок мъж, тъмнокос, с гърбав нос.

— Викторин?

— Вярно, че така се казваше — каза Прасамак като си спомни съскащите призови на атролите.

— Какво стана с другите?

— С кои други?

— С кралската свита?

— Не знам. Галчмай ще отговори на всичките ти въпроси.

— В това не се и съмнявам, мой бригантски приятелю, а докато той дойде, ще трябва да се смяташ за мой гост. — Мъжът стана и повика двама войници. — Задръжете този човек.

Прасамак въздъхна. Боговете днес със сигурност се смееха.

Двамата войници го преведоха през площада, като внимаваха да не се доближат на повече от една ръка до него. Единият носеше лъка и колчана му, другият му беше взел ловджийския нож. Вкараха го в малка стая с решетъчна врата и без прозорци. Вътре имаше тесен сламеник. Прасамак чу резето да хлопва и се изтегна на сламеника. Имаше само едно одеяло и той се зави с него. За храната се беше погрижил, а ето че му бяха дали и легло. Затвори очи и заспа почти моментално.

Сънищата му бяха хубави. Беше убил демон от Мъглите — той, Прасамак Куцльото. Сънува, че кракът му е оздравял и че около него грижовно се въртят хубави девойки.

Не беше доволен, че го събудиха.

— Приятелю, моля, приеми най-искрените ми извинения — каза Викторин, когато Прасамак се надигна на сламеника, търкайки сънено очи. — Трябваше да докладвам и съвсем забравих за теб.

— Нахраниха ме и ми дадоха място да поспя.

— Да, виждам. Но искам да ми гостуваш в дома ми.

Прасамак стана и попита:

— Може ли да ми върнат лъка?

Викторин се засмя.

— Можеш да си вземеш лъка, както и колкото стрели можеш да носиш, плюс добър кон от обора ми. Който сам си избереш.

Прасамак кимна. Може бе още сънуваше, в края на краищата.

ГЛАВА 7

От три седмици Туро изпълняваше указанията на Кулаин. Беше тичал по планинските пътеки, беше цепил и рязал дърва, носил и работил до изнемога и беше „убиван“ безброй пъти от различни майстори на меча, които воинът от Мъглите бе извиквал с магията си. Най-прекрасният момент дойде, когато най-после успя да победи младия римлянин. При предишните им три стълкновения беше забелязал, че противникът му е тежък в талията и неповратлив, затова при последната си атака бе паднал на колене и бе забил гладиуса си в слабините му. Войникът се бе стопил моментално във въздуха. Кулаин явно бе останал доволен, но въпреки това добави предупредително:

— Спечели и с право се радваш на успеха си. Но атаката ти беше опасна. Ако противникът ти я беше очаквал, щеше като нищо да те пониже във врата.

— Но не я очакваше.

— Така е. Но я ми кажи, кой е основният принцип на боя с меч?

— Да убиеш противника си.

— Не. Основният принцип е ти да не бъдеш убит от противника си. Майсторите на меча рядко се откриват. Понякога и това се налага, особено ако се окаже, че противникът ти е по-добър от теб, но подобни рискове по принцип се избягват.

След това Кулаин бе призовал един македонски воин от армията на Александър. Този мъж със сурови очи и тъмна брада причини на Туро големи неприятности. Той изпробва удара, с който беше победил римлянина, но като награда си спечели единствено страховитото усещане от призрачен меч, който пронизва врата му. Почервенял от срам, той сведе очи, избягвайки погледа на Кулаин, но воинът от Мъглите не го смъмри.

— Някои хора винаги държат да научават уроците си по трудния начин — беше единственото, което каза.

Една сутрин Лаита дойде да го погледа, но крайниците му явно не желяеха да реагират нормално и той се спъна във внезапно

порасналите си крака. Кулаин поклати глава и отпрати Лаита, която се заливаше от смях.

Туро най-накрая уби македонеца с удар, на който го беше научил Кулаин: блокира бръснещия му напад отляво, завъртя се на пети, заби лакът в лицето на противника и го довърши със смъртоносен удар във врата.

— Каж ми, те чувстват ли болка?

— Те?

— Войниците, които извикваш.

— Те не съществуват, Туро. Не са призраци, а мъже, които съм познавал. Създавам ги, черпейки от спомените си. Ако искаш, приеми ги като илюзии.

— Те са много добри с меча.

— Напротив, никак не бяха добри с меча — именно затова са ни от полза в момента. Но скоро ще си в състояние да се справяш с подходящи войници.

Когато Туро не работеше, Кулаин го взимаше на разходки из гората, посочваше му разни следи и му обясняваше кое животно ги е оставило. Скоро Туро разпознаваше дирите на лисицата с техните пет заострени възглавнички, както и тези от раздвоените копита на сърните, леки и изящни върху пътечките. Някои животни оставяха странни доказателства за преминаването си. Едно такова намериха край замръзнал поток — четири близко разположени отпечатъка във формата на квадрат. На две крачки по-нататък имаше още четири и така нататък.

— Това е подскачаща видра — каза Кулаин. — Отблъсква се със силните си задни крака и стъпва върху четирите си лапи, като задните две са съвсем близко до предните. След това се отблъсква за следващия скок и така оставя четири отпечатъка близо един до друг. Явно е била уплашена от нещо.

Друг път Туро се разхождаше с Лаита, която се интересуваше най-вече от дърветата и цветята, от билките и гъбите. В хижата си имаше богато оцветени рисунки на всякакви растения. Туро беше очарован.

— Обичаш ли гъби? — попита го Лаита. Вече се беше запролетило.

— Да, пържени в масло.

— Тези вкусни ли ти изглеждат? — Тя му показва красива рисунка на четири гъбки, израснали върху ствола на дърво. Бяха с цвета на слънчева светлина през лятото.

— Да, вкусни изглеждат.

— Тогава ще е добре да запомниш как изглеждат. Това са жълти пискюли и ако ги сготвиш и изядеш, ще си докараш жестоки болки, а може и да умреш. Какво ще кажеш за тази? — Въпросното нещо изглеждаше ужасно, в сивкав мъртвешки цвят.

— Ядивна?

— Да, и много хранителна. Освен това има приятен вкус.

— Кои са най-отровните? — попита той.

— Би трябвало да се интересуваш от най-хранителните, но щом питаш, може би тази — отговори тя и му показва рисунка на изящна гъба в бяло и жълто-зелено. — Обикновено расте близо до някой дъб — каза тя — и се нарича „шапчица на смъртта“. Оставям на теб да познаеш защо.

— Никога ли не ти става самотно тук в планината?

— Защо да ми става самотно? — отвърна тя и почна да прибира рисунките. — Кулаин ми прави компания, а има и толкова много животни, птици и дървета, които да изучавам и рисувам.

— Но не ти ли липсват хората, тълпите, панаирите, пировете?

— Никога не съм била сред много хора, нито съм ходила на пир. Тези неща не ме вълнуват. Ти нещастен ли си тук, Туро?

Той се взря в изпъстрените ѝ със златни петънца очи.

— Не, не се чувствам самотен... поне когато ти си с мен. — Даваше си сметка, че думите му звучат многозначително, и се изчерви. Тя докосна ръката му и каза:

— Мен никога не можеш да ме имаш.

Той кимна и се опита да се усмихне.

— Ти обичаш Кулаин.

— Да. Откакто се помня.

— И въпреки това не можеш да го имаш, така, както аз не мога да имам теб.

Тя поклати глава.

— Това тепърва ще се решава. В неговите очи аз все още съм детето, което е отгледал. Ще му трябва време да осъзнае, че съм жена.

Туро стисна устни, за да не изрече очевидното. Щом Кулаин не го виждаше сега, значи никога нямаше да го види. Освен това беше мъж, който познаваше живота още от зората на историята. Колко ли жени беше имал? За колко ли се беше женил? Колко ли красавици бяха споделяли леглото му през вековете?

— Теб как те откри? — попита Туро. Искаше да се отдалечи от болезнената тема.

— Родителите ми бяха тринованти, селото ни беше на шейсетина мили на юг оттук. Един ден ни нападнаха бриганти. Не помня много, защото по онова време бях само на пет, но още виждам горящата слама по покривите и чувам писъците на умиращите. Хукнах към хълмовете и двама ездаци ме последваха. Сетне се появи Кулаин със сребърното си копие, уби конниците и ме отведе високо в планината. По-късно се върнахме, но всички бяха мъртви, така че той ме задържа при себе си — отгледа ме и ме научи на всичко, което зная.

— Не е чудно, че го обичаш. Желая ти успех... и щастие.

Всяка сутрин Кулаин подлагаше Туро на два часа тежки тренировки — караше го да бяга, да вдига тежки камъни или пък да увисне на някой клон и да се набира, докато брадичката му го докосне. В началото Туро успяваше да се набере само три пъти, преди ръцете му да се разтреперят и да се отпуснат безсилно. Но сега, когато пролетта заливаше планината с шеметните си цветове, правеше по трийсет набирания. Можеше да бяга цял час, без да се умори, и беше надвил дванайсет от призрачните противници, които създаваше Кулаин. Последният не се беше дал лесно — беше персиец от армията на Ксеркс и се биеше с кинжал и сабя. Побеждава Туро четири пъти преди младежът да го надвие. Направи го, като на два пъти се откри частично и закъсна с блокадата. На третия път подлъга персиеца да се хвърли напред, отстъпи встрани и заби гладиуса си във врата му. Кулаин го бе потупал по рамото, без да каже нищо. Туро беше потънал в пот, защото битката бе продължила повече от десет минути.

— Смятам — каза Кулаин, — че вече си готов за един истински майстор на меч.

Нещо се раздвижи вляво от Туро и призрачен меч прониза рамото му. Лявата му ръка увисна безчувствена. Той се хвърли от пъна, на който седеше, претърколи се и скочи на крака. Мъжът пред него

беше рус гигант с бронзов шлем, украсен с бичи рога. Мечът му беше с дълго острие, а на гърдите си носеше ризница от метални брънки.

Туро блокира внезапната атака, но противникът му го блъсна с рамо и го повали по гръб на тревата. Туро успя да се претърколи само миг преди дългото острие да го съсече. Преди врагът му да е възстановил равновесието си, Туро скочи и се втурна светкавично напред, но ръката му беше уморена и гигантът го отблъсна с лекота. На три пъти за малко да открие пролука в защитата на противника, но той — с по-дългия си меч и по-големия замах на огромните си ръце — успяваше да парира ударите му. На четвъртата атака, щом воинът се хвърли напред, Туро парира, завъртя се на пета и заби лакът в лицето му. Нападателят залитна, а Туро завърши завъртането и заби меча си в гърдите му. Противникът му се стопи във въздуха и младият принц се строполи на колене. Едва си поемаше дъх. След няколко минути вдигна очи към Кулаин и го погледна ядно.

— Това не беше честно!

— Животът е нечестен. Да не мислиш, че враговете ти ще седят и ще те чакат да се съвземеш? Научи се да пестиш силите си. Ако сега ти извикам още един воин, няма да оцелееш и пет удара на сърцето.

— Силата на всеки човек си има край — отбеляза Туро.

— Наистина е така, и е добре да го запомниш. Един ден може да поведеш войска в битка. Тогава ще гориш от желание да изтеглиш меча си и да се биеш наравно с войниците си. Ще смяташ, че е героична постъпка, но врагът ти ще ликува, защото ще знае, че е проява на върховна глупост. Докато дългият ден свършва и слънцето залязва, всички вражески очи ще следят теб и умореното ти тяло. Всичките им атаки ще бъдат насочени към теб. Така че никога не забравяй това, млади принце. Всеки човек рано или късно стига до края на силите си.

— И все пак не мислиш ли, че за хората е важно да знаят, че с готовност би застанал редом с тях в боя? Това не повдига ли духа им? — попита Туро.

— Разбира се.

— Тогава какъв е отговорът на гатанката? Да се бия ли, или да не се бия?

— Само ти можеш да решиш това. Но използвай главата си. Във всяка битка настъпва момент, в който нещата могат да се обърнат. Послабите мъже обвиняват за това боговете, но то е свързано по-скоро

със сърцата на воините. Трябва да се научиш да познаваш тези моменти — точно тогава идва твоят ред да се включиш в битката и да всееш объркване в редовете на врага.

— И по какво се познават тези моменти?

— Повечето мъже ги разпознават едва когато е твърде късно. Истински великите военачалници ги съзират моментално. Но на това не мога да те науча, Туро. Това е умение, което или притежаваш, или не.

— Ти притежаваш ли го?

— Мислех, че го притежавам, но когато Павлиний ме подмами да го атакувам при Адърстоун, дарбата ми ми изневери. Той усети момента и нападна, а храбрите ми британци падаха мъртви около мен. А по брой го надвишавахме с двайсет към едно. Неприятен човек беше този Павлиний, но като военачалник беше безпогрешен.

Често, когато нито Кулаин, нито Лаита бяха с него, Туро тръгваше безцелно из хълмовете — наслаждаваше се на пролетната свежест, заляла планините. Цветовете бяха навсякъде — горски анемони с бели листенца, обагрени по краищата с цикламено, златни жълтурчета, тъмнолилави теменужки, снежнобял киселец и високите, великолепни виолетови орхидеи с опръскани с черни точки листа и венчелистчета във формата на крилати шлемове.

Рано една сутрин, след като приключи със задачите си, Туро се запиля сам в падината под хижата на Кулаин. Раменете му се бяха разширили и вече не се събираше в дрехите, които бе носил само преди два месеца. Сега носеше обикновена туника от еленова кожа, вълнени панталони и ботуши от овча кожа.

Седна край един поток и се загледа в рибите, които се плъзгаха под водата.

Тропот на конски копита по пътеката наруши съзерцанието му. Принцът стана и видя ездача — беше сам. Мъжът също го видя и слезе от седлото. Беше висок и строен, с дълга до раменете червена коса и зелени очи, а на кръста му висеше меч с дълго острие. Приблужи се до Туро и застана с ръце на кръста.

— Е, преследването беше дълго — каза той — и ти доста си се променил. — Усмихна се. Лицето му беше открито и Туро не откри зъл умисъл в него.

— Името ми е Алантрик — представи се новодошлият. — Аз съм Кралският поборник. — Седна на един плосък камък, откъсна стрък трева и го захапа. — Много тъжно наистина, момче. Изпратен съм да намеря тялото ти и да занеса главата ти на краля. — Мъжът въздъхна. — Не обичам да убивам деца.

— Ами тогава се върни и кажи, че не си ме намерил.

— Бих искал... наистина. Но аз съм човек, който държи на думата си. За жалост служа на крал, чийто нрав далеч не е безгрешен. Знаеш ли как да използваш този меч, момче?

— Това сам ще разбереш — каза Туро. Усещаше как пулсът му се ускорява от възбуда, примесена със страх.

— Ще се бия с теб с лявата ръка. Така изглежда по-справедливо.

— Не ти искам предимството — сопна му се Туро и съжали за думите си преди още да ги е изрекъл.

— Добре казано. Все пак си син на баща си, нали така? Когато го видиш, кажи му, че нямам нищо общо с убийството му.

— Сам му го кажи — отвърна Туро.

Алантрик се изправи и изтегли дългия си меч. Гладият на Туро също проблесна под слънцето. Алантрик нападна, принцът отстъпи встрани и парира, плъзна гладиуса по острието на меча и поряза ръката на Алантрик под лакътя.

— Браво! — извика Кралският поборник и отстъпи със светнали очи. — Имал си добър учител.

Нападна още веднъж, този път по-предпазливо. Туро забеляза плавната грация, с която се биеше противникът му, свършения баланс и търпението, което личеше във всяко негово движение. Кулаин би оценил уменията на този мъж, ако можеше да го види. Туро не атакува нито веднъж, само блокираше всеки удар на врага си и търпеливо изучаваше техниката му.

Алантрик нападна за пореден път: мечът му проблясваше стремително под лъчите на слънцето, звън на стомана ехтеше в гората. Внезапно бригантът направи лъжливо замахване, после завъртя китката си и се хвърли напред. Хванат неподготвен, Туро парира прибързано и усети как острият като бръснач меч се плъзга по десния му бицепс. Ризата му се напои с кръв. При следващата атака Алантрик нанесе подобна рана високо върху рамото му, близо до ключицата. Младежът отстъпи и Алантрик се хвърли след него. Този път Туро

предвиди атаката му, завъртя се и заби гладиуса си в хълбока на Алантрик. Но бригантът беше бърз и отскочи преди острието да се е забило на повече от пръст между ребрата му.

— Добър учител си имал — повтори той, вдигна меча до устните си за поздрав, после нападна отново. Туро беше на ръба на отчаянието и прибегна до удара, на който го бе научил Кулаин. Блокира поредната атака, завъртя се на пета и заби лакът в... в празния въздух! Изгубил равновесие, младият принц падна на тревата. Претърколи се бързо, но въпреки това усети меча на Алантрик на гърлото си.

— Умен ход, принц Туро, но тялото ти се напругна и прочетох намерението в очите ти.

— Поне се... — Както говореше, Туро подкоси с ритник краката на другия мъж, превъртя се и скочи. Алантрик седна в тревата и се усмихна.

— Пълен си с изненади — каза той, докато се изправяше. После прибра меча си в ножницата. — Мисля, че бих могъл да те убия, но истината е, че не искам. Ти струваш колкото десет Елдаредовци. Изглежда, ще трябва да престъпя думата си.

— Няма да е необходимо — каза Туро и на свой ред прибра гладиуса си. — Бил си изпратен да търсиш трупа ми. Няма да е лъжа, ако кажеш, че не си го намерил.

Алантрик кимна.

— Бих могъл да ти служа, принц Туро... ако някога станеш крал.

— Ще запомня това — каза Туро, — както ще запомня и благородството ти.

Алантрик се поклони и тръгна към коня си.

— Запомни едно, принц Туро. Никога не позволявай на врага да чете по очите ти. Не мисли за атаката, просто нападай!

Туро му върна поклона. Воинът се качи на коня си и скоро изчезна от погледа му.

В конюшната Викторин заповяда да оседляят за Прасамак един кафяв кон с бели чорапки на три от краката. Бригантът поначало не бе повярвал, че наистина ще му позволят сам да си избере кон, но остана доволен от животното, което му дадоха. Викторин яхна висок черен жребец и двамата пришпориха конете си на запад по широкия римски

път извън Керлин. Заобиколиха Еборакум и яздиха на запад още час, докато не стигнаха до укрепения град Калцария.

— Вилата ми е отвъд следващия хълм — каза Викторин. — Там ще можем да си починем и да се изкъпем.

Прасамак се усмихна покорно и се зачуди, какво ли, в името на боговете, е това „вила“. Въпреки всичко, слънцето грееше, кракът почти не го притесняваше и още не беше огладнял. По всичко личеше, че боговете спят. Оказа се, че „вила“ е римското название за палат — бели стени, покрити с лози, терасирана градина и хубави моми, които изтичаха да поемат юздите. Великолепни млади създания — всичките до една.

Постара се да изглежда важен, подражавайки на сериозното изражение върху мургавото лице на Викторин. За съжаление, не можеше да се плъзне от седлото с грацията на римлянина, но въпреки това се смъкна без произшествия и положи всички усилия да сведе куцукането си до минимум. Въобще не се изненада, че никой не избухва в подигравателен смях. Кой би се присмял на госта на един толкова важен човек? Влязоха вътре и Прасамак се огледа да види огнището, но огнище нямаше. Покритият с мозайка под изобразяваше ловна сцена във великолепни червени и сини, златни и зелени цветове. Минаха през една арка и там им помогнаха да се съблекат и им връчиха по чаша греяно вино. Стори му се възслабичко в сравнение с водата на живота, която дестилираха на север, но въпреки това усети как напитката сгорещява кръвта във вените му.

В следващата стая имаше дълбок басейн и Прасамак страхливо последва римлянина в топлата вода. Под повърхността имаше каменни пейки, така че бригантът отпусна главата си назад върху ръба на басейна и затвори очи. Помисли си, че никога не се е чувствал по-близо до рая. След двайсетина минути римлянинът излезе от водата и Прасамак покорно го последва. Седнаха на дълга мраморна пейка, без да си кажат и дума. Две млади момичета, едната черна като нощта, дойдоха откъм арката, носейки купи с масло. Ако банята му бе напомнила за рая, то не му оставаше нищо, с което да сравни последвалото усещане, докато момичетата втриваха маслото в кожата им, а после го остъргнаха с притъпени костени ножове.

— Какво ще кажеш за един масаж? — попита Викторин, когато момичетата си тръгнаха.

— Става — каза Прасамак, чудейки се дали масажът се яде, или плуваш в него.

Викторин го заведе в една странична стая с две маси една до друга и опъна стройното си голо тяло върху едната. Прасамак се разположи върху втората. Дойдоха други две момичета и отново започнаха да втриват масло в телата им, но този път без да го остъргват. Вместо това се заеха да размачкват мускулите по раменете и гърбовете им, отпусайки възли от насъбрало се напрежение, за чието съществуване Прасамак дори не бе подозирал. Сетне покриха раменете им с топли бели кърпи и ръцете им бавно се придвижиха надолу. Бригантът усети притеснението на момичето, когато стигна до сакатия му крак. Пръстите ѝ пробягаха по кожата като крилца на молец, а после с умели движения ръцете ѝ се заеха да облекчат дълбоката болка, която той открай време носеше със себе си. Умението ѝ не можеше да се опише с думи и бригантът усети как бавно се плъзга към съня на блажените. Накрая момичетата отстъпиха назад и местата им заеха двама слуги с бели роби в ръце. Прасамак се намъкна в едната, чувствайки се смешен и гол в тази символична одежда. Минаха в поредната от явно безкрайната поредица стаи. Там имаше отрупана с плодове, студени меса и сладкиши маса, а до нея две тапицирани пейки. Прасамак изчака римлянина да се настани на едната — полегнал настрани и подпрян на лакът — и за пореден път копира позата му.

— Ти явно си културен човек — каза Викторин. — Надявам се да се чувстваш у дома си в къщата ми.

— Разбира се.

— Смелостта ти няма да остане невъзнаградена, макар да съм сигурен, че ненадейното ти откъсване от дом и семейство трябва да е голям удар за теб.

Прасамак разпери ръце с надеждата, че лицето му изразява подходящите за случая чувства — каквито и да бяха те.

— Както без съмнение знаеш, ще има война между следващите Елдаред племена и нашите сили. Ние, разбира се, ще спечелим, но войната ще затрудни битките, които водим на юг срещу саксонците и ютите. Искам да кажа, че ще ми е трудно да те придружа до дома ти. Но си добре дошъл да останеш тук.

— Във вилата ти? — попита Прасамак.

— Да, макар да не се съмнявам, че по-скоро би поел риска на опасностите, дебнещи по пътя на север. Ако е така, както вече казах, можеш да си избереш кон от обора, а аз ще ти помогна с провизии и пари.

— Галчмай тук ли живее?

— Не. Той е войник и живее в казармите в Керлин. Струва ми се, че си има някаква жена там.

— Аа, жена. Да.

— Какъв глупак съм! — възкликна Викторин. — Ако си харесаш някоя робиня, чувствай се свободен да я извикаш в леглото си. Бих ти препоръчал нубийката — с нея е сигурно, че ще се събудиш бодър. А сега се налага да те оставя. Трябва да присъствам на една среща в замъка, но към полунощ ще се върна. Моят слуга Грефон ще те заведе в стаята ти.

Прасамак го изчака да излезе и после се нахвърли върху храната. Не беше гладен, но от опит знаеше, че възможността да се натъпчеш никога не е за изпускане.

Слугата Грефон се приближи мълчаливо, после се изкашля многозначително. Гледаше как британецът се тъпче като невидял, но внимаваше лицето му да остане напълно безизразно. Щом господарят бе намерил за необходимо да доведе този дивак във вилата, значи за това си имаше причина. Човекът трябваше да е най-малкото принц сред северните племена и следователно, въпреки очевидно варварските му обноски, щеше да получи отношение, подобаващо на сенатор. През целия си живот Грефон беше работил за семейство Кирина, седем години беше служил и при знатния баща на Викторин в Рим, и ръководеше домакинството с желязна ръка. Беше нисък човек, набит и плешив — въпреки че беше само на дваайсет и пет — с кръгли немигащи очи, черни като самур. Беше роден в Тракия и беше започнал робската си кариера като конярче в домакинството на семейство Кирина.

Острият му ум бе привлякъл вниманието на Марк Линтий, който го бе взел в къщата за другарче в игрите на сина си Викторин. С годините репутацията на Грефон растеше. Лоялността и дискретността му не подлежаха на съмнение, а имаше и нюх към реда. На деветнайсет вече ръководеше цялото домакинство. Преди четири години Марк Линтий беше умрял и тогава младият Викторин го бе

помолил да дойде с него в Британия. На Грефон не му се искаше да го последва тук и можеше да откаже, тъй като след смъртта на Марк беше станал свободен човек. Но семейство Кирина беше богато и докато работеше за тях, бъдещето му щеше да е осигурено, така че с натежало сърце той бе потеглил на дългото пътуване през Галия и морето до Дубрис, и оттам през тази проклета земя чак до вилата в Калцария. Беше наел хора и бе довел управлението ѝ до съвършенство, докато Викторин бе следвал върховния крал като първи центурион в сбирщината, каквато на практика беше войската на Аврелий. Грефон не разбираше защо римлянин с благородно потекло като Викторин би се занимавал с подобна папlach.

Изкашля се повторно и този път дивакът го забеляза. Грефон се поклони.

— Мога ли да направя нещо за вас?

Мъжът се оригна, после каза само:

— Жена.

— Да, господине. Имате ли някоя определена предвид?

Бледосините очи на британеца се спряха върху Грефон.

— Не. Ти избери.

— Добре, господине. Нека ви заведе в стаята ви, а после ще изпратя някоя при вас.

Грефон тръгна бавно, за да не притеснява сакатия гост, поведе го по едно късо стълбище, оттам по тесен коридор, докато не стигнаха до тежка дъбова врата. В стаята имаше голямо легло, оградено с кадифени завеси. Беше топло, макар да нямаше огън. Прасамак седна на леглото, а Грефон се поклони и излезе. Проклет да бе ако изпратеше нубийката на такъв като този. Отиде в кухнята и извика германската робиня Хелга. Беше ниска, с коса като лен и бледосини безстрастни очи. Гласът ѝ беше гърлен, още не бе усвоила езика и макар да я биваше за тежка работа, досега никой не си беше направил труда да я вкара в леглото. Със сигурност не беше достатъчно хубава, за да хване окоето на Викторин.

Обясни ѝ какво се очаква от нея и бе възнаграден с нещо близко до страх, което проблесна в очите ѝ. Тя наведе глава и бавно тръгна към вътрешната част на къщата. Грефон си сипа бокал хубаво вино и отпи със затворени очи — представяше си лозята отвъд река Тибър.

Хелга се качи по стълбите с натежало сърце. Винаги бе знаела, че този ден ще дойде, и го бе очаквала с ужас. Откакто мъже от Четвърти легион я бяха заловили и изнасилили в родната ѝ земя, беше живяла с тайния страх, че това може да се случи отново. Почти се беше почувствала в безопасност тук, защото мъжете се отнасяха към нея с безразличие. А сега трябваше да забавлява някакъв сакат дивак — мъж, чието уродство би му донесло смърт, ако се беше родил в нейното племе.

Отвори вратата на спалнята и завари британския принц да клечи до един отдушник за топъл въздух и да наднича в тъмната му вътрешност. Той вдигна глава и се усмихна, но тя не отговори на усмивката му, а отиде до леглото и развърза обикновената си зелена рокля — цвят, който не отиваше на очите ѝ.

Британецът докуцука до леглото и седна.

— Как се казваш?

— Хелга.

Той кимна.

— Аз съм Прасамак. — Той докосна нежно меката кожа на лицето ѝ, после се изправи, успя някак да съблече тогата си, мушна се под завивките и я покани да легне до него. Тя се подчини и легна по гръб — протегнатата му ръка остана под врата ѝ. Няколко секунди лежаха неподвижни, после Прасамак, усетил топлината ѝ до тялото си, се унесе и скоро заспа.

Хелга внимателно се надигна на лакът и погледна надолу към лицето му. Чертите му бяха правилни и лишени от обичайната жестокост. Още усещаше лекото докосване на ръката му до бузата си. Нямаше представа какво трябва да направи сега. Беше ѝ казано да се погрижи за доброто му настроение, така че той да може да си почине добре. Сега, когато британецът си почиваше, тя трябваше да се върне в кухнята. Ако го направеше обаче, щяха да я разпитват защо се е върнала толкова скоро. Щяха да си помислят, че я е отпратил, а можеше и да я накажат. Хелга пак легна до него и затвори очи.

Призори се събуди — нечия ръка докосваше леко тялото ѝ. Не отвори очи. Сърцето ѝ се заблъска в гърдите. Ръката се плъзна бавно по раменете ѝ, после свърна надолу и обви в шепа тежката ѝ гърда. Палецът обиколи зърното, сетне докосването продължи по пътя си надолу, проследявайки линията на хълбока ѝ. Тя отвори очи —

британецът гледаше захласнат тялото ѝ с израз на искрено удивление. Видя, че е будна, и се изчерви целият, после бързо дръпна завивките отгоре ѝ. Легна до нея, премести се по-близо, нежно я целуна по челото, после по бузата и най-накрая по устните. Без да се замисля, тя вдигна ръка и го прегърна през раменете. Той простена... и тя разбра. В този миг тя разбра всичко, сякаш държеше душата на Прасамак в шепата си.

За пръв път в живота си Хелга разбра какво е значението на властта. От нея зависеше дали ще даде, или няма да даде. Мъжът до нея щеше да приеме избора ѝ. Мислите ѝ се върнаха към бруталността на похитителите ѝ, мъже, които с радост би убила собственоръчно. Но онези мъже не бяха като този тук.

Този ѝ даваше възможност за избор, без дори да разбира, че го е направил. Тя погледна още веднъж в очите му и видя, че са мокри от непролети сълзи. Наведе се към него, целуна едното, после и другото, и го придърпа към себе си.

И като се отдаде по собствена воля, получи в замяна по-ценен дар.

Спомените ѝ за лъст и жестокост се стопиха и избягаха в миналото, лишени веднъж завинаги от силата да я преследват отново.

Няколко дни поред Викторин ставаше рано и се прибираше късно и рядко виждаше госта си, който прекарваше по-голяма част от времето си затворен в стаята с кухненската помощничка. Римлянинът имаше по-сериозни проблеми. Пети легион беше разквартируван в Калцария — сбирщина от местни мъже, отбиващи военните си задължения, които през пролетта се връщаха у дома да видят семействата си и да се погрижат за нивите си. Сега, когато Елдаред и съюзниците му селгови и нованти бяха готови да нахлуят, а саксонският крал Хенгист се готвеше да опустоши юга, беше невъзможно помощните войски да бъдат разпуснати за цели два месеца. Сред мъжете се усещаше напрежение, много от тях не бяха виждали жените си от миналия септември, и Викторин се боеше от метеж.

Аквила го беше помолил да повдигне духа им, като им предложи пари и сол, но това се оказа недостатъчно и все повече мъже

дезертираха. Нямаше голям избор. Ако допуснеште мъжете да се разотидат, Еборакум и земите около него щяха да разчитат само на един редовен легион, наброяващ пет хиляди бойци. Срещу тях щяха да се изправят трийсет хиляди. Можеха да извикат един легион от юга, но генерал Амброзий имаше не по-малка нужда от мъже при Дубрис и Лондиниум.

Третата възможност беше да мобилизират и обучат нови хора, но това щеше да е същото като да изпратиш деца да се бият с вълци. Бригантите и васалните им племена бяха всеизвестни с бойните си умения.

Викторин отпрати нубийската робиня Орешия, стана от леглото, облече се и отиде в централната стая. Завари Прасамак да седи до прозореца и да се взира в огрените от луната южни хълмове.

— Добър вечер — каза Викторин. — Как си?

— Добре, благодаря. Изглеждаш уморен.

— Много работа ми се струпа. Доволен ли си от Хелга?

— Да, много.

Викторин си наля бокал разрежено с вода вино. Наближаваше полунощ и очите му смъдяха от безсъние. Дразнеше се, че британецът още е тук — вече шести ден. Беше го поканил само за да компенсира грубото отношение, на което го бяха подложили в затвора, в противен случай щеше да го настани в казармите при Галчмай. А сега, изглежда, се бе обзавел с гост за постоянно. Малкият укрепен град гъмжеше от слухове за бриганта — според всичките той беше най-малкото принц. Грефон му беше купил нови дрехи и те само потвърждаваха новосъздадения му образ — мека кремава вълна с шевици по края, тесни кожени панталони, украсени със сребърни дискове, и хубави ботуши за езда от най-мека еленова кожа.

— Какво те притеснява? — попита Прасамак.

— Де да беше само едно.

— Винаги има един проблем, който е по-голям от останалите — каза бригантът.

Викторин вдигна рамене и му обясни — макар сам да не знаеше защо — за проблемите си с местните войници. Прасамак мълчаливо изслуша възможностите, които Викторин очерта с по няколко думи, и попита:

— Колко пари можеш да раздадеш на мъжете?

— Сумата не е голяма — навярно една месечна плата допълнително.

— Ако пуснеш част от мъжете да си идат у дома, парите за всеки един от останалите ще се увеличат, нали?

— Разбира се.

— Тогава разгласи пълната сума на предложението и кажи на мъжете, че могат да си вървят. Но не забравяй да обясниш, че парите ще бъдат разпределени между тези, които решат да останат.

— И каква ще е ползата? Ами ако остане само един? Ще бъде богат като Крез.

— Именно — съгласи се Прасамак, макар да нямаше представа кой е този Крез.

— Не разбирам.

— Не разбираш, защото си богат. Повечето мъже мечтаят за богатство. Самият аз винаги съм искал да имам два коня. Но мъжете, които искат да си идат у дома, ще започнат да се питат колко ще загубят, ако го направят. Какво ако — както сам казваш — остане само един? Или десет?

— Ти колко мислиш, че ще останат?

— Повече от половината, ако поне малко приличат на бригантите, които познавам.

— Би означавало да поема голям риск, ако постъпя както предлагаш, но имам чувството, че съветът ти е разумен. Ще опитаме и ще видим. Къде си се научил на такава хитрост?

— Това е дарбата, с която Майката Земя дарява самотниците — отвърна Прасамак.

Съветът му доказа мъдростта си, когато три хиляди души решиха да останат и да прибавят по две допълнителни месечни плати към парите, които получаваха. Това свали част от товара от плещите на Викторин и му спечели одобрението на Аквила.

След три дни във вилата пристигна неочакван гост. Беше Медлин — запотен, прашен и раздражителен след дългата езда. Час по-късно, освежен от горещата баня и няколкото бокала греяно вино, той седна да поговори с Викторин. А после извикаха Прасамак. Като видя едрия чародей, бригантът усети как сърцето му се свива. Седна мълчаливо и отказа виното, което му предложи Викторин.

Медлин седна срещу него и го прониза с ястребовия си поглед.

— Имам проблем, Прасамак, и смятаме, че ти ще можеш да го разрешиш. Има един млад мъж, който се крие на бригантска територия далеч на север от стената на Антоний в Каледонските планини. Той е важен за нас и искаме да го доведем у дома. Но не можем да изпратим свои хора, защото те не познават земите там. Ти обаче ги познаваш и можеш да се движиш, без да събудиш подозрения.

Прасамак не каза нищо, само посегна към виното и отпи голяма глътка. Боговете дали, боговете взели. Но този път бяха отишли твърде далеч — бяха му позволили да вкуси от щастие, което бе смятал, че съществува единствено в легендите.

— Такаа — продължи Медлин. — С моята магия мога да те прехвърля в един каменен кръг близо до Пината Кастра, това е на около три дни езда от замъка Деистър. Трябва да откриеш момчето — Туро, и да го върнеш в кръга след шест дни. Аз ще ви чакам там и ще се връщам всяка следваща нощ точно в полунощ в случай, че нещо ви забави. Какво ще кажеш?

— Не искам да се връщам на север — тихо каза Прасамак.

Медлин изсумтя и погледна Викторин, който тъкмо седяше до бриганта.

— Така ще ни направиш голяма услуга и ще бъдеш възнаграден подобаващо — каза римлянинът.

— Ще ми трябват медна гривна, обточена със злато, малка къща, както и достатъчно пари, за да си купя кон и да осигуря храна и дрехи за жена в продължение на година. Освен това искам Хелга да бъде освободена, така че да живее в къщата. — Докато говореше, цветът постепенно се отцеди от лицето му и той изтръпна от страх, че е поискал твърде висока цена.

— Това ли е всичко? — попита Викторин и Прасамак кимна. — В такъв случай всичко е наред. Щом се върнеш, ще уредим нещата.

— Не — упорито каза бригантът. — Ще го уредите още утре. Аз не съм глупак и знам, че може да не се върна жив. Земята на каледоните е дива земя и странниците не са добре дошли. Освен това момчето, Туро, е синът на римския крал. Елдаред ще направи и невъзможното, за да го убие. Не е редно да искате от мен да ви свърша работата, но щом така и така го поискахте, поне си платете... и то сега.

— Съгласни сме — побърза да каже Медлин. — Кога искаш да бъде сватбата?

— Утре.

— Като друид с дълъг опит аз лично ще ръководя церемонията — заяви Медлин. — Надолу по пътеката има един дъб и ще стигнем дотам навреме за раждането на новото слънце. Най-добре уведоми избраницата си.

Прасамак стана, поклони се и с всичкото достойнство, достъпно за един сакат човек, се върна в стаята си.

— Какво беше това за женитба? — попита Викторин.

— Гривната е за нея. Тя е символ на кръга на вечността и на безкрайния кръговрат на живота, който извира от любовния съюз. Трогателно!

ГЛАВА 8

Алантрик знаеше, че животът му няма да струва и пукната пара, ако някой разбере за срещата му с принца, и бе казал единствено на жена си Фрика, понеже тя беше зашила раната на ръката му. Фрика го обичаше много и не би направила нищо, с което да му навреди, но се гордееше с благородната му постъпка и разказа за нея на сестра си Марфия, като я закле да пази тайна. Марфия каза на съпруга си Брикис, който го сподели единствено с най-добрия си приятел, защото беше сигурен, че тайната ще си остане само между двамата.

След два дни трима от войниците на Елдаред измъкнаха Алантрик от дома му. Той знаеше, че е обречен. Обърна се и извика на Фрика:

— Твоят неверен език ме уби, жено!

Не се дърпаше, докато го водеха към конете, а вървеше с наведена глава, напълно отпуснат. Когато войниците на свой ред се отпуснаха, той издърпа дясната си ръка и удари единия по ухото. Мъжът залитна, Алантрик изтегли меча от ножницата му и прониза втория войник в корема. Третият отстъпи и извади меча си. Алантрик скочи към най-близкия кон, но животното се дръпна уплашено. Още дузина войници тичаха към тях, така че Алантрик отстъпи с гръб към оградата. Лицето му бе разкривено от безумна усмивка.

— Хайде, елате, братя — извика той. — Подготвил съм ви урок, който ще помните до края на живота си.

Двама мъже се хвърлиха напред. Алантрик блокира един удар, преряза гърлото на първия войник с обратен замах и изпъшка, когато мечът на втория нападател го прониза в хълбока. Извъртя се така, че да затисне острието с ребрата си, и прободде и този противник.

— Жив! Хванете го жив! — изкрещя Сел откъм укрепленията на височината.

— Слез долу и го направи сам, кучи сине! — извика Алантрик и мечът му заплете паяжина от смърт. В последвалото меле нечий меч го прониза в гърба, разкъсвайки дробовете му. Той се строполи на земята

и войниците го завлякоха в замъка. Умря точно когато Сел дотича до решетката на крепостната врата.

— Глупаци тъпи! — изкрещя Сел. — Гърбовете ще ви съдера с камшика. Доведете жена му!

Но обезумялата Фрика си бе прерязала гърлото с ловджийския нож на съпруга си и сега лежеше в локва кръв край огнището.

Палачът на Елдаред се труди цялата нощ върху останалите, които знаеха тайната, но единственият неоспорим факт, до който се добра, беше следният: принцът наистина бил жив и се криел някъде в Каледонските планини.

Елдаред извика Сел и нареди:

— Ще идеш при Гороиен и ще й кажеш, че ми трябват Душекрадите. Долу имаме шест души, чиято кръв ще я зарадва, ще й дадем и колкото хлапета пожелае. Но момчето ми трябва!

Сел не каза нищо. Сред всички същества, населяващи тъмните легенди на Мъглите, Душекрадите бяха единствените, от които кръвта му се смразяваше. Поклони се и остави замисления крал да седи сам, загледан в хълмовете на юг.

Туро се свести. Все още усещаше болката от раната, която го беше убила — бързо като светкавица завъртане и пробождане с късия меч на гърка. Кулаин му помогна да се изправи.

— Справи се добре, по-добре, отколкото можех да се надявам. Дай ми още един месец и в цяла Британия не ще има майстор на меча, който да ти се опре.

— Но аз загубих — каза Туро и потръпна при спомена за леденостудените очи на младия си противник.

— Разбира се, че ще загубиш. Това беше Ахил, най-добрият воин на своето време, истински демон на меча и копие. Изключителен боец.

— Какво точно е станало с него?

— Умря. Всички хора умират.

— Това го знам — каза Туро. — Имах предвид подробности.

— Аз го убих — каза Кулаин. — По онова време имах друго име. Бях Еней и по време на Троянската война Ахил уби един мой приятел. И не се задоволи с това, а завърза тялото му за колесницата си и го

влачи около стените на града. Унизи един мъж, притежавал изключителна смелост, и причини голяма болка на баща му.

— Чувал съм за Троя. Била превзета от дървен кон с мъже, скрити в корема му.

— Не се оставяй Омир да те подведе — той се шегуваше. „Дървен кон“ е жаргонен израз за безполезен предмет или за нещо, което се преструва на каквото не е. Дървеният кон всъщност беше един човек, който отиде при троянците, преструвайки се, че иска да предаде господарите си, гърците. Крал Приам му повярва. За разлика от мен. Напуснах града с тези, които пожелаха да ме последват, и се пробих път до морския бряг. По-късно чух, че мъжът, Одисей, отворил една странична врата и пушал гръцките войници в града.

— А кралят защо му е повярвал?

— Приам беше романтик по душа и виждаше у хората само доброто. Точно затова допусна тази война — като видя само доброто у Елена. Красивото лице, което пришпори хиляди кораби към Троя, принадлежеше на една интригантка с боядисана жълта коса. Троянската война беше започната от съпруга ѝ, Менелай, и планирана от Елена. Тя съблазни сина на Приам, Парис, и го убеди да я вземе със себе си в Троя. Тогава Менелай потърси помощта на другите гръцки царе, за да си я върне.

— Но защо е трябвало да си правят целия този труд заради една жена?

— Не го правеха нито заради жената, нито заради някаква чест. Троя контролираше търговските пътища и облагаше с огромни данъци корабите, които плаваха към Гърция. И тази война — като всички войни — се водеше заради печалбата.

— Версията на Омир ми харесва повече — каза Туро.

— Чети си Омир, щом ти харесва, но не го бъркай с истинския живот.

— Защо си толкова мрачен днес? — попита Туро. — Да не те боли нещо?

Очите на Кулаин за миг просветнаха, после той тръгна към хижата. Отначало Туро не мислеше да го последва, но после видя, че Кулаин поглежда към него през рамо. Принцът се засмя, прибра гладиуса в ножницата и тръгна към хижата. Завари Кулаин да седи на масата, обхванал с шепи голям бокал с неразредено вино.

— Заради Гаин е — каза Кулаин. — Обидих я — не че съм искал да стане така, но тя определено ме хвана неподготвен.

— Казала ти е, че те обича?

— Не се прави на много умен, Туро — сопна му се Кулаин. После махна с ръка сякаш да заличи гневните думи. — Да, прав си. Било е глупаво от моя страна да не го забележа. Но тя греши — аз съм единственият мъж, когото познава, и ме е издигнала на пиедестал, висок до небето. Отдавна трябваше да я заведа в някое село.

— Какво й каза?

— Казах й, че я чувствам като своя дъщеря и че не мога да я обичам по друг начин.

— Защо?

— Що за въпрос е това? Защо какво?

— Защо не можеш да я вземеш за жена?

— Това беше и втората ми грешка, защото тя ми зададе същия въпрос. Вече съм подарил сърцето си, за мен не може да има друга, докато любимата ми е жива. — Кулаин се усмихна. — Но тя не ме иска, защото избрах да живея като смъртен, а аз не мога да я обичам, докато живее като богиня.

— И си казал това на Лаита?

— Да.

— Не си постъпил много умно — каза Туро. — Според мен е трябвало да я излъжеш. Не разбирам много от жени, но мисля, че Лаита би ти простила всичко друго, но не и че си влюбен в друга.

— Много неща мога да направя, Туро, но не е по силите ми да върна часовете на живота си. Не искам Гиан да страда, но злото вече е сторено. Иди при нея, помогни й да разбере.

— Не е лесна задача, и още по-трудна, защото самият аз я обичам и още утре бих я взел за жена.

— Знаем. И тя го знае. Ето защо именно ти трябва да отидеш при нея.

Туро стана, но Кулаин му махна да седне пак.

— Преди да тръгнеш, има нещо, което искам да видиш, и един дар, който искам да ти дам. — Той донесе купа с вода и я сложи пред принца. — Вгледай се във водата и ще разбереш. — Кулаин извади от джоба си златния камък и го задържа над купата, докато водата не се замъгли. После излезе от хижата и затвори вратата след себе си.

Туро сведе поглед надолу и пред очите му се разкри осветена от свещи стая. Няколко мъже стояха мълчаливо около широко легло, в което лежеше слабо дете с руса, почти бяла коса. Единият от мъжете, в когото Туро позна Медлин, се наведе и сложи ръка върху главата на детето.

— Духът му не е тук. — Гласът на Медлин зазвуча приглушено в главата на Туро. — В Бездната е, няма да се върне.

— Къде е Бездната? — попита друг глас, от който сърцето на Туро се сви болезнено. Беше на Аврелий, неговия баща.

— Това е едно място между рая и ада. Никой не може да го доведе обратно.

— Аз мога — каза кралят.

— Не, господарю. Това е място на мрак, където обитават демоните от Мъглите. Ще се изгубиш като момчето.

— Той ми е син. Използвай магията си, за да ме пратиш там. Заповядвам ти!

Медлин въздъхна.

— Вземи момчето на ръце и чакай.

Водата се замъгли още веднъж и Туро видя как детето се скита замаяно в подножието на тъмна планина, очите му — празни и незрящи. Дебнеха го черни вълци с кървясали очи, от муцуните им се стичаха лиги. Преди да се промъкнат до момчето една блестяща фигура се появи от нищото с ужасен меч в ръка. Мъжът замахна към вълците и те избягаха. После грабна детето и коленичи край един черен поток, по чиито брегове не растяха цветя. Детето се събуди и се сгуши в мъжа, който разроши косата му и му каза, че всичко е наред. Три ужасни звяра пропълзяха към него от внезапно падналата мъгла, но мечът на краля проблесна като огън.

— Назад! — извика той. — Изчезнете или посрещнете смъртта си. Изборът е ваш.

Зверовете го огледаха, преценявайки силата му, после потънаха в мъглата.

— Ще те заведа у дома, Туро. И ти ще оздравееш — каза баща му и го целуна.

Сълзите на Туро капнаха в купата и сцената се размаза.

Кулаин влезе тихо.

— Гаин каза, че ти е мъчно, задето не помниш нищо за това. Надявам се, че дарът, който ти направих, си заслужава.

Туро се изкашля и избърса очите си.

— Сега съм ти в дълг повече от всякога. Отишъл е в ада, за да ме намери.

— Колкото и недостатъци да имаше, липсата на смелост не беше сред тях. Според всички закони на магията, би трябвало да умре там заедно с теб, но се раждат и мъже, които имат силата да надвигат тези закони. Трябва да се гордееш, Туро.

— Още един въпрос, Кулаин. Познаваш ли мъж със сиво лице и опалови очи?

— Къде си виждал такъв мъж?

— Тъкмо преди видението да изчезне зърнах някакъв мъж в черно да тича напред с вдигнат меч. Лицето му беше сиво, а очите замъглени, като на слепец — само че не беше сляп.

— И ти усети, че гледа към теб?

— Да. Нямах време да се уплаша, видението изчезна само миг след това.

— А е редно да се страхуваш, защото този мъж е бил Душекрад, от онези, които пият кръв. Обитават Бездната и никой не знае откъде са дошли. Този въпрос открай време предизвиква горещи спорове във Фера. Според някои това са душите на убити злодеи, според други произхождат от раса, подобна на нашата. Но каквато и да е истината, те са опасни, защото се движат с бързина, непонятна на човешкия ум, а силата им е огромна. Хранят се единствено с кръв и не понасят силната слънчева светлина. От нея се покриват с мехури, кожата им започва да се бели, а останат ли прекалено дълго на слънце, умират.

— И защо видях един от тях?

— Защо наистина? Но не забравяй, че гледаше към Бездната, а тя е техният дом.

— Могат ли да бъдат убити?

— Само със сребро, но дори и така малко са мъжете, които могат да ги надвият. Те се движат като сенки и нанасят удара си преди да имаш време да го отбиеш. Ножовете и мечовете им не оставят кървящи рани, само карат тялото ти да изтръпне безсилно. Сетне усещаш как дългите им кухи зъби се впиват в гърлото ти и изсмукват кръвта ти до последната капка. Дай ми гладиуса си.

Туро му подаде оръжието с дръжката напред. Кулаин прокара златния си камък по двата ръба на острието, после върна меча на Туро. Принцът го огледа от всички страни, но не забеляза никаква разлика.

— Да се надяваме, че никога няма да разбереш какво направих току-що — каза Кулаин.

Туро откри Лаита високо в планината — седеше на един камък и рисуваше лилав магарешки трън. Очите ѝ бяха зачервени, а в рисунката ѝ липсваше обичайната прецизност.

— Мога ли да седна при теб?

Тя кимна, после остави пергаментата и пръчицата въглен вляво от себе си. Беше облечена само с лека зелена вълнена туника и ръцете ѝ бяха посинели от студ чак до раменете. Туро свали палтото си и я наметна с него.

— Значи ти е казал — промълви тя, без да го поглежда.

— Да. Тук е студено, хайде да отидем в хижата ти и да запалим огън.

— Сигурно ме мислиш за голяма глупачка.

— Не е вярно. Рядко съм срещал по-умен човек от теб. Кулаин е глупакът. Хайде да се прибираме.

Тя се усмихна вяло и стана. Слънцето залязваше в небе от огън и режещ вятър шептеше сред скалите.

След като се прибраха в хижата и напалиха огън в огнището, Лаита седна пред пламъците, обгърнала коленете си с ръце. Той седна срещу нея, стиснал в шепи бокал с разрежено вино, което си бе сипал от бурето в задната стаичка.

— Той обича друга — каза тя.

— Обича я още отпреди ти да се родиш, а той не е променчив човек. Самата ти нямаше да го обичаш, ако беше.

— Помоли ли те да говориш вместо него?

— Не — излъга Туро. — Само ми каза колко му е мъчно, задето те е наранил.

— Сама си бях виновна. Трябваше да изчакам година, не е толкова много. Още съм тънка като момче. Догодина повече ще приличам на жена. Може пък дотогава да осъзнае истинските си чувства.

— А може би не — тихо я предупреди Туро.

— Тя не е тук, която и да е. Аз съм тук. Един ден ще дойде при мен.

— Ти и сега си красива, Лаита, но мисля, че го подценяваш. Какво е една година за човек, който е вкусил от вечността? Той никога не ще те обича така, както искаш ти. Със страстта си ще нараниш и него, и себе си.

Тя вдигна очи и погледът ѝ го удари като юмрук.

— Мислиш, че не знам защо го казваш? Искаш ме за себе си. Чета го във влажния ти поглед. Е, няма да ме имаш. Никога! Щом не мога да имам Кулаин, друг мъж не ми трябва.

— На петнайсет си твърде млада, за да взимаш подобни решения.

— Благодаря ви за съвета, чичко.

— Сега наистина се държиш като глупачка, Лаита. Аз не съм ти враг и не печелиш нищо, като ме нараняваш. Да, обичам те. Това прави ли ме злодей? Някога да съм ти досаждал с ухажването си?

Тя се визира няколко минути в пламъците, после се усмихна и докосна ръката му.

— Извинявай, Туро. Наистина. Толкова ме боли, че ми иде да си го изкарам на някой друг.

— Има нещо, за което трябва да ти благодаря — промълви той.

— Казала си на Кулаин, че искам да си спомня деня, когато баща ми ме прегърна, и той използва магическия си камък, за да ми го покаже. — И ѝ разказа за видението и какво бе направил Кулаин с мечта му.

— Дай да видя — помоли го тя.

— Няма какво да се види. — Туро извади гладиуса си и острието просветна като огледало.

— Направил го е сребърно — каза Лаита.

Тъмна сянка се стрелна пред прозореца и Туро се хвърли през стаята тъкмо когато вратата се откряна, удари я с рамо и тя се затвори с трясък. Туро заопипва трескаво за резето и я залости.

— Какво става? — извика Лаита. Туро се огледа. Капакът на прозореца беше затворен и залостен заради студа. Вратата към задната стая обаче се отвори и една тъмна сянка се стрелна покрай огнището, замахна към Лаита и тя се просна безжизнена на пода. Туро се хвърли вляво. С неестествена бързина сянката се стрелна към него, той вдигна

инстинктивно меча си и го заби в тъмната, развяваща се мантия. Последва нечовешки вик и Туро зърна сиво като на труп лице и опалови очи миг преди създанието да изчезне сред кълбета дим. Смрад изпълни стаята и Туро едва се удържа да не повърне. Падна на колене и пролази до Лаита. Очите ѝ бяха отворени, но тялото ѝ не помръдваше. Той изтича в задната стая точно когато втора сянка затъмни прозореца. Мечът му се стрелна навън и привидението избяга в нощта. Туро трескаво затвори кепенците и ги залости.

Върна се при Лаита и впи поглед в очите ѝ. Тя примигна.

— Ако ме чуваш, мигни два пъти. — Тя го направи. — А сега мигай един път за „да“ и два пъти за „не“. Можеш ли да движиш някой от крайниците си?

Тя мигна два пъти.

Откъм прозореца се разнесе трясък и острие на меч прониза дървото. Туро, чийто гладиус гореше със син огън, изтича до прозореца и зачака. Чу се трясък и откъм задната стая, сетне отвън се чу още един нечовешки вик. Туро рискува и хвърли бърз поглед през разбития прозорец.

Кулаин стоеше сам на поляната и стискаше сребърното си копие. Три фигури се хвърлиха към него с неопишуема скорост. Той падна на колене, копие то му проблясваше и се стрелкаше. Двама от забулените убийци паднаха. Туро изхвърча през вратата и се хвърли в нощта, тъкмо когато четири нови силуета обградиха Кулаин.

— Не, Туро! — изрева Кулаин, но беше твърде късно, защото един Душекрад вече летеше към принца. Туро блокира удара му, преряза гърлото на противника си и съществото изчезна. Други двама напиреха да го заместят. Кулаин се хвърли върху двамата си противници, блокираше и мушкаше, докато не унищожи единия с удар в корема. Вторият нападна, но Кулаин натисна някакъв кабар на копие то си и едно остро сребърно острие се стрелна през въздуха и се заби в гърдите на Душекрада.

Туро успя да убие първия от нападателите си, но вторият заби между ребрата му студен нож и той усети как силата се изцеди от тялото му. Краката му се подгънаха. Падна по гръб и видя сивото лице да се надвесва над него, огромните кухи зъби се снишиха към гърлото му...

Кулаин хукна към тях и хвърли копието. То се заби в гърба на съществото, прониза го и върхът му излезе през гърдите. Душекрадът се стопи във въздуха и копието падна на земята до Туро.

Кулаин вдигна парализирания принц и го внесе в хижата. Лаита вече бе успяла да седне.

— Разпали огъня и залости вратата — каза той.

Отиде при лъка ѝ и изпразни колчана. Имаше дващест стрели. Докосна върха на всяка с камъка сипстраси, но нищо не се случи. После вдигна гладиуса на Туро — острието му отново беше от обикновена стомана.

— Какви бяха тези? — попита Лаита.

— Убийци от Бездната. Вече не сме в безопасност тук. Ела! — Когато тя се приближи до него, той хвана ръката ѝ. Над лакътя на лявата ѝ ръка имаше медна гривна и той я докосна с камъка. — Ако стане сребърна, знаеш какво означава това, нали?

Тя кимна.

— Съжалявам, Кулаин. Ще ми простиш ли?

— Няма какво да ти прощавам, Гаин Авур. Трябваше да ти кажа за жената, която обичам, но не съм я виждал от четирийсет години и повече.

— Как се казва?

— Името ѝ е старо и означава „Светлина в живота“. Казва се Гориен.

Кулаин остана буден през цялата нощ, но Душекрадите не се върнаха. Сутринта Туро се събуди — главата му бе замаяна, а движенията му бяха бавни и тромави. Кулаин го изведе навън и щипещият въздух разсея сънливостта му.

— Ще дойдат пак — каза Кулаин. — Безчет са. Не очакваха, че ще си въоръжен със сребро.

— Не мога да се бия с тях, твърде бързи са.

— Вече съм ти говорил за Елеари-мас, Опразването. Това е нещо, което трябва да усвоиш до съвършенство. Само умение не стига, бързината е недостатъчна. Трябва да освободиш инстинкта си, да изпразниш ума си.

— Опитах се, Кулаин. Не мога да го направя.

— На мен ми отне трийсет години, Туро. Не си мисли, че ще го усвоиш за няколко часа. — Слънцето грееше като топка от искрящо злато и снощните събития сякаш принадлежаха към друга епоха. Лаита още спеше. Воинът от Мъглите изглеждаше изпит и преуморен, среброто по слепоочията му блестеше като снега по планинските върхове. Тъмни сенки обграждаха очите му. — Елдаред си е намерил съюзник от Фера — каза той. — Никой друг не може да отвори Бездната. Благодаря на Извора, че зърна Душекрада във видението, но кой знае какво ще е следващото? Атроли, змии, дракони, демони. Опасностите, които се крият в Мъглите, нямат край. Виня себе си, защото аз пръв използвах плаващите портали.

— В какъв смисъл? — попита Туро.

— Когато поведох икените на Будика срещу римляните, имаше един елитен легион, Деветия. Те бяха поели в бърз марш на юг от Еборакум, за да ни настигнат и да ни приклепят между себе си и силите на Павлиний. Но аз изпратих Мъглите и те навлязоха в тях — и излязоха от историята.

— Легендарният девети — прошепна Туро. — Никой не знае какво е станало с тях.

— Нито пък някога ще научи. Това се отнася и до самия мен. Загинаха далеч от приятелите си, семействата си, дори от земята си.

— Пет хиляди души — каза Туро. — Това се казва сила.

— Никога не бих го направил отново... но явно някой друг го е направил.

— Кой притежава необходимата за това сила?

— Медлин. Аз. И може би още десетина други. Но това предполага липса на интелект и въображение във всеки от стотината хиляди свята, които съставляват Мъглите. Може би някой е открил нов път.

— Какво мога да направя аз? Не мога просто да остана тук, докато ме намерят, а така поставям в опасност и двама ви с Лаита.

— Трябва да откриеш меча на баща си и своята собствена съдба.

— Да открия... Меча го взе някаква призрачна ръка от дълбините на езерото. Не мога да отида там.

— Де да беше толкова лесно. Но мечът не е в езерото — вече го търсих там. Не, той е в Мъглите и трябва да отидем там, за да го намерим.

— Каза, че в Мъглите имало хиляди светове. Откъде ще знаем къде да го търсим?

— Ти си свързан с меча. Ще поемем наслуки по някоя пътека и ще видим къде ще ни отведе.

— Извинявай, че го казвам, но това не ми звучи много обнадеждаващо.

Кулаин се засмя.

— Аз ще съм с теб, Туро. Макар че, да, наистина ще е като да търсиш определен камък в скално свлачище. Но по-добре това, отколкото да чакаме демоните да ни нападнат отново, нали?

— Кога тръгваме?

— Утре. Трябва да подготвя пътеката.

— И ще прекараме още една нощ, чакайки Душекрадите?

— Да, но сега имаме предимство. Знаем, че идват.

— Голямо предимство, няма що.

— Навярно толкова малко, колкото разликата между живота и смъртта.

ГЛАВА 9

Прасамак беше благодарен за сълзите, които Хелга проля пред очите на всички, докато той яхаше огромния черен жребец, който сутринта си беше избрал от обора на Викторин. Беше си редно — всеки войник, потеглящ на опасна задача, следваше да бъде изпратен с подобна проява на чувствата от страна на любящата си съпруга. Беше извадил неочакван късмет — магията на Медлин му беше разкрила, че проходите в Каледонските планини са непроходими от многото сняг и се бе наложило да изчакат цял месец. Прасамак се бе възползвал добре от отпуснатото му време, което му позволи да опознае Хелга, а и тя него. За щастие, и двамата харесаха онова, което откриха един в друг. Грефон купи една къща в покрайнините на Калцария за нищожна част от истинската ѝ цена, защото собственикът ѝ се беше уплашил до смърт от предстоящата война и бързаше да продава. Зад малката бяла къщичка имаше паянтово заграждение за коне и две ниви, които чакаха да ги разорат и засеят.

Прасамак се наведе от седлото и каза:

— Тихо, жено! Не е прилично.

Но сълзите на Хелга нямаха край и когато потегли заедно с чародея към останките от каменния кръг над Еборакум, Прасамак имаше чувството, че са му поникнали криле.

От своя страна, Медлин не беше чак толкова доволен от пратеника, когото изпращаше при Туро. Стройният русокос куцльо очевидно беше умен мъж, но трудно можеше да мине за боец. А колкото до това дали може да му се има доверие... кой знае?

Бригантът не обърна никакво внимание на съмненията, които прочете в мрачното изражение на Медлин. В действителност Каледоните бяха рядко населени, а вакомагите, които живееха в подножието на планината, бяха известни като дружелюбни хора. С малко късмет, мисията му нямаше да продължи повече от шест дни път, а после бързо щеше да се върне в белия си палат. Хвърли неспокоен поглед към небето — беше се старал лицето му да не

изразява нищо, но боговете си имаха начини да четат по очите на хората.

От кръга бяха останали само два счупени зъба и Прасамак застана на същото място, където се бе появил преди почти два месеца — на високия хълм, гледащ към укрепения град.

— Нали разбра? Шест дни — каза Медлин.

— Да. Ще си отбелязвам с резки върху някоя пръчка — отвърна Прасамак.

— Не ми се прави на интересен. Ще се появиш над Пината Кастра. В планината ще срещнеш един мъж, който се казва Кулаин. Той е висок, очите му са с цвета на буреносни облаци. Гледай да не го ядосаш. Той ще те заведе при принца.

— Буреносни очи. Да, готов съм.

Медлин изруга под мустак, извади някакво жълто като злато камъче и го размаха над главата си. Златисто сияние изпълни кръга.

— Язди на запад — каза чародеят.

Прасамак се метна на гърба на жребеца и го пришпори. Животното хукна право към най-големия камък. Прасамак затвори очи. Миризма като от изгоряло почти го задуши, ушите го заболяха. Отвори очи тъкмо когато конят излизаше в галоп от кръга, на същото място, където беше убил атрота. Прасамак издърпа Вамера от калъфа на седлото и бързо му сложи тетивата. После ядно изруга:

— Тъп магьосник! Това е друг кръг. Сега съм на дни път от Каледоните.

През целия ден Кулаин се труди, изграждайки кръг от тънка златна жица на полянката под хижата си. Опъна жицата покрай четири брези, сетне начерта с тебешир серия петоъгълници в заградения кръг. В центъра му очерта съвършен квадрат, измервайки прецизно разстоянията от ъглите на квадрата до най-далечните точки на петоъгълниците.

По обяд спря за малко и Туро му донесе бокал вино, който той отказа.

— За това е необходима ясна глава, Туро.

— Какво правиш?

— Пресъздавам основната структура на малък кръг — създавам портал, ако искаш. Но ако сбъркам и на косъм с изчисленията, ще се окажем в неподходящ свят или време.

— Къде е Лаита?

— Наблюдава долината за ловците на Елдаред.

— Да ти донеса ли нещо за ядене?

— Не. Трябва да довърша кръга и да положа линиите на магията. Ще проработи само веднъж — няма да можем да се върнем тук.

— Ще ида при Лаита.

— Не — категорично заяви Кулаин. — Трябваш ми тук. Целият кръг е настроен в хармония с теб. Това е единствената ни надежда да открием меча.

По залез-слънце Лаита дотърча на поляната.

— Някакъв ездач идва от долината. Сам е — каза тя. — Да го убия ли?

Кулаин изглеждаше уморен до смърт.

— Не. Засега не е необходимо. Почти привърших. Туро, иди с Лаита да видиш онзи мъж. Гаин, ти се скрий и ако ездачът има враждебни намерения, използвай лъка си.

— Нали каза, че съм нужен тук? — попита Туро.

— Вече е почти готово, посоката е зададена. Ще тръгнем на зазоряване.

— Няма ли да е по-безопасно, ако тръгнем сега? — попита Лаита.

— Слънцето почти залезе, а се нуждаем от енергията му. Не, ще трябва да оцелеем още една нощ в планините.

Туро и Лаита тръгнаха да пресрещнат конника. Докато тичаше зад стройното момиче, Туро все по-малко се тревожеше за непознатия конник и все повече мислеше за плавната, мека грация в движенията на Лаита.

Туро зърна ездача, който се изкачваше предпазливо по планинската пътека, и клекна до Лаита зад гъсто преплетените клонки на един храст. Мъжът яздеше висок черен жребец и беше облечен с кремава вълнена туника, бродирана по краищата, и черни тесни панталони, украсени с малки сребърни пулове. Носеше лък от тъмен рог. Беше двайсетинагодишен, с руса коса и проскубана светла брада.

Туро излезе на пътеката, а Лаита нагласи стрела на лъка си.

— Добре дошъл, страннико — каза Туро.

Мъжът дръпна юздите.

— Принц Туро?

— Да.

— Изпратиха ме да те намеря.

— Тогава слез от коня и извади меча си.

Лаита нямаше намерение да оставя Туро да се бие и стреля. В същия момент някаква птица излетя от близкото дърво, жребецът се дръпна уплашено и стрелата на Лаита прониза гърлото на коня и той падна, като изхвърли ездача си в храстите. Побеснял, Туро изтича и помогна на мъжа да се изправи. Чак сега забеляза, че човекът е куц. Лаита стоеше с втора стрела на тетивата.

— Проклетата да си! — изкрещя Туро. — Махай се от очите ми! — Приблужи се до коня, който се гърчеше на земята, и му преряза гърлото с ловджийския си нож. После каза на мъжа: — Съжалявам. Нямам нищо общо с това.

— Хубав кон беше — по-хубав никога не съм имал. Дано ти да имаш други.

— Нямам.

Мъжът въздъхна.

— Боговете дали, боговете взели.

— Къде ти е мечът? — попита Туро.

— За какво ми е меч?

— За да се биеш с мен, разбира се. Или възнамеряваше да използваш лъка си?

— Медлин ме прати да те заведа при него. Казвам се Прасамак. Отседнал съм при Викторин.

— Туро! — извика Лаита. — Виж!

В подножието на хълма десетина ездачи вървяха по следите, оставени от Прасамак.

— Приятелите ти идват — каза принцът.

— Не са ми приятели. Казах ти истината.

— В такъв случай по-добре ме последвай. Обаче дай да ти нося лъка.

Прасамак му го подаде и тръгнаха, като гледаха да не приближават до пътеката. Слънцето залязваше и те скоро се скриха в

сгъстяващия се мрак. Вървяха повече от четвърт час — бавно, та накуцващият Прасамак да не изостава.

Когато стигнаха до хижата, луната бе пробила воала на облаците. Кулаин изтича да ги посрещне.

— Кой е този?

— Казва, че го бил изпратил Медлин — отговори Туро, — но хората на Елдаред идват след него.

Кулаин изруга.

Лаита ахна и тримата мъже се обърнаха към нея. Бе вдигнала ръката си и се взираше в гривната над лакътя си. Тя беше започнала едва доловимо да блести.

— Душекрадите — прошепна Туро.

— Възможно ли е да си получа лъка? — попита Прасамак.

Кулаин извади един сребърен нож и внимателно го допря до гърлото на бриганта, после взе камъка сипстраси от джоба си, докосна с него слепоочието на мъжа и попита:

— Защо те изпрати Медлин?

— Каза да заведе принца в каменния кръг до Пината Кастра. И той щял да ни вземе.

Ножът се озова обратно в канията на Кулаин.

— Върни му лъка и ми дай стрелите.

Воинът от Мъглите докосна с камъка си остриетата на всичките двайсет стрели и подаде колчана на Прасамак.

Той сложи една на тетивата. Острието ѝ блестеше със синкавобяла светлина.

— Много е хубаво — каза бригантът.

Тъмна сянка изникна откъм дърветата и преди Лаита да успее да реагира, Прасамак вече бе опънал лъка и бе пуснал стрелата. Острието ѝ се заби в гърдите на нападателя. Тъмният плащ се развя и се свлече на земята до стрелата на бриганта.

— В кръга! — изкрещя Кулаин. Още тъмни сенки наизскачаха от дърветата. Прасамак и Лаита стреляха почти едновременно, а Кулаин изтича напред, грабна копието си, което лежеше на земята край златната жица, и викна: — Минете в централния квадрат! Докато Туро, Лаита и Прасамак прекрачваха жицата, воинът от Мъглите успя да блокира удара на едно сиво острие, после заби копието си във врата на убиеца. Още сенки се приближиха до кръга. Кулаин прескочи жицата,

но един студен нож се заби в рамото му. Силата се отцеди от ръцете и краката му и той извика някаква дума. Златна светлина изпълни кръга, принуждавайки призрачните убийци да отстъпят. Ярък като ден по пладне, след миг блясъкът грейна ослепителен. Когато се стопи, кръгът беше празен, златната жица я нямаше, а от пръстта се вдигаше горещ дим.

Кулаин се събуди в разрушен каменен кръг на склона на висок хълм, гледащ към безлюдна римска крепост. Седна и вдиша дълбоко няколко пъти, докато неестествената слабост не напусна тялото му. Крепостта в ниското отчасти се бе срутила и няколкото колиби край нея бяха построени с камъни от порутения строеж. Кулаин погледна небето — имаше само една луна. Небесният свод беше ясен и той огледа внимателно звездите. Още беше в Британия. Изпсува високо.

Отляво пламна сияние и той вдигна копието си и зачака. Появи се Медлин.

— О, ти ли си — каза чародеят. — Къде е момчето?

— Отиде да търси меча на баща си.

— Сам?

— Не. С него има едно момиче и един сакат.

— Прекрасно — каза Медлин.

Кулаин се изправи.

— По-добре е, отколкото ако беше мъртъв.

— Да, макар и не много по-добре — съгласи се Медлин. — Какво стана?

— Нападнаха ни Душекради. Пратих Туро и другите през портал.

— Кой портал?

— Аз го направих.

— Направил си го? О, Кулаин, много дръзко от твоя страна, наистина.

— Даже по-лошо. Наложил се да ги изпратя през нощта.

— Става все по-добре и по-добре. — Медлин подсмръкна шумно и се изкашля. — Изглеждаш остарял — каза той. — Имаш ли нужда от камък?

— Имам си. И изглеждам остарял, защото така искам. Време е да умра, Медлин. Живях прекалено дълго.

— Да умреш? — прошепна Медлин и се ококори. — Това пък що за глупост е? Ние сме безсмъртни.

— Само защото сме избрали да бъдем такива. Аз избрах да не бъда.

— И какво мисли Атина за това?

— Името ѝ е Гороиен. Зарязахме онази гръцка приумица преди векове, а нея не съм я виждал от четирийсет години.

— Тук е студено. Да отидем в палата ми, там ще говорим.

Кулаин го последва в сиянието и двамата тръгнаха надолу по дългия склон към Еборакум и вилата на Медлин близо до южната стена. Вътре, в огнището от дялани камъни гореше весел огън. Чародоят открай време страстно ненавиждаше римското централно отопление — твърдеше, че му замайвало главата и нарушавало концентрацията му.

— Преди не мислеше, че е приумица — каза чародоят, когато седнаха до огъня с бокали разредено вино в ръце. — От теб излезе чудесен Арес, добър бог на войната. И все пак помогнахме на гръците, по един или друг начин. Дадохме им философията и математиката.

— Ти винаги си обичал да си пъхаш носа където не ти е работата, Медлин. Как поддържаш вкуса си към интригите?

— Хората са чудесни същества — каза чародоят. — Толкова изобретателни. Никога не ми омръзват, те и великолепните им дребни войни.

— Споменавал ли съм досега колко много не те харесвам?

— Един-два пъти, Кулаин... макар че не разбирам защо. Знаеш, че бих дал живота си, за да спася Алайда.

— Не смей да говориш за нея!

Медлин се отпусна в дълбокия си кожен стол и каза:

— Остаряването не ти отива.

Кулаин се засмя, но в смеха му нямаше веселие.

— Остаряването? Аз съм стар — стар колкото времето. Трябваше да умрем с вълните, които унищожиха Балакрида.

— Но не умряхме, слава на Извора! Защо напусна Гороиен?

— Тя не разбираше желанието ми да стана смъртен.

— Което е разбираемо. Ако си спомняш, тя се влюби в героя Гилгамеш и трябваше да го гледа как остарява пред очите ѝ. Имаше някакъв проблем с кръвта му, който камъкът не успя да преодолее. Разбирам защо не иска да става повторно свидетел на подобно нещо.

— Той ми харесваше — каза Кулаин.

— Въпреки че ти отне Гороиен? Странен човек си ти.

— Беше кратко увлечение, при това много отдавна. Та какви са плановете ти сега, мародер такъв, сега, когато и някой друг се е включил в играта ти?

— Не обиждай. И въобще не се притеснявам. Който и да е, със сигурност не владее играта така добре като мен. Ти би трябвало да го знаеш, Кулаин — цели епохи си бил свидетел на моя гений. Нима не вдъхнових построяването на Троя? Нима не доведох Александър до ръба на световното господство? И това са само две мои дребни постижения. Мислиш ли, че нищо и никаквият магьосник на Елдаред може да ми се опре?

— Както винаги, самонадеяността ти е радост за окото. Изглежда, забравяш как те е посрамвала тя в миналото. Троя падна въпреки старанията ти да я спасиш. Александър се разболя от треска и умря. Колкото до Калигула... какво въобще видя в това момче?

— Умът му беше остър като бръснач — слуховете го изкарваха по-лош, отколкото беше в действителност. Но разбирам какво имаш предвид. Та кой мислиш стои зад Елдаред?

— Нямам представа. Пендарик притежава необходимата сила, но смъртните му омръзнаха много отдавна. Бригамартис може би.

— Беше се заиграла на богове с норвежците, но сега я няма. Не съм чувал нищо за нея от век и повече. Какво ще кажеш за Гороиен?

— Тя никога не би използвала Душекрадите.

— Май забравяш колко безмилостна може да бъде.

— Това го знам. Но не и в услуга на някой друг — най-малко пък заради дребно кралче като Елдаред. Той не може да ѝ се наплати. Както и да е, това вече е твой проблем, чародею. Повече не искам да имам нищо общо с това.

— Изненадваш ме. Щом Елдаред разполага със силата да призове Душекрадите и да отвори портал в планината ти, значи може и да изпрати убийци след момчето, където и да е то сега. Предполагам,

че не си оставил в планината нищо, което да е принадлежало на момчето.

Кулаин затвори очи.

— Оставих старите му дрехи в една ракла.

— Значи могат да го намерят. Освен ако не ги спреш.

— Какво предлагаш?

— Открий силата зад Елдаред и я унищожи. Или убий краля.

— А какво ще правиш ти, докато аз обръщам страната с главата надолу?

— Ще използвам това — каза чародеят и вдигна един пожълтял, обвит с кожа дебел свитък пергамент. — Това е най-ценната вещ, която притежаваше Туро. Писанията на Плутарх. Много от хармонията му е останала в този свитък. Ще последвам принца през Мъглите.

Прасамак се огледа. Теренът се беше променил — сега бе по-насечен и открит, планините се извисяваха над гористата долина наоколо. И беше светло... погледна нагоре и сърцето му се сви. Две луни висяха в небето, едната — огромна и сребристолилава, другата — малка и бяла. Бригантът изтръпна от предчувствието, че знае какво означава това. Нямаше и помен от война с буреносните очи.

— Къде е Кулаин? — изкрещя Лаита.

— Не успя да стигне до централния квадрат — тихо каза Туро. Очите му срещнаха погледа на Прасамак, който разбра неизречената мисъл. Кулаин беше паднал сред Душекрадите — и двамата го бяха видели. Лаита изтича извън кръга от бели камъни и започна да вика Кулаин. Туро седна до Прасамак.

— Не вярвах, че нещо може да го убие — каза принцът. — Той беше изключителен човек.

— Съжалявам, че нямах възможност да го опозная — отвърна Прасамак с толкова искреност, колкото успя да изстиска от себе си. — Според теб как ще се приберем?

— Нямам представа.

— Така си и мислех. Знаеш ли къде сме?

— Не.

— Трябваше да стана предсказател. Знам какво ще ми отговориш още преди да си си отворил устата. Един последен въпрос. Тази втора

луна горе според теб означава ли, каквото си мисля?

— Боя се, че да.

Прасамак въздъхна, отвори кесията си и извади малко кексче, наръсено с подправки. Туро се усмихна — сакатият стрелец започваше да му харесва.

— Как се запозна с Викторин?

Прасамак преглътна последната хапка от кексчето.

— Бях излязъл на лов... — Разказа на Туро как бе видял атролите и бе хукнал към каменния кръг, а после и за пътуването с Медлин до Еборакум. Не спомена за Хелга — мисълта да не я види повече беше твърде болезнена. Междувременно Лаита се върна и седна до тях, без да каже и дума. Прасамак ѝ предложи последното си кексче с подправки, но тя отказа.

— Ти си виновен, куцльо — сопна му се момичето. — Ако не се бяхме забавили заради теб, можехме да избягаме заедно с Кулаин.

Прасамак кимна и не каза нищо. Беше си губене на време да спориш с жени.

— Глупости! — нахвърли се Туро върху нея. — Ако не беше убила коня му, щяхме да пристигнем по-рано.

— Да не би да казваш, че аз съм виновна?

— Ти повдигна въпроса за вината, не аз. А сега, ако не можеш да се държиш прилично, по-добре си затваряй устата!

— Как смееш? Не си ми нито роднина, нито господар, нищо не ти дължа.

— Ако ми разрешите да... — започна Прасамак.

— Мълчи! — озъби се Туро и пак се обърна към Лаита. — Може и да не съм ти господар, но отговарям за безопасността ти. Така би искал Кулаин.

— Ти пък откъде знаеш какво би искал? Ти си още момче, той беше мъж. — Лаита стана и се скри с ядни стъпки в мрака.

— Нищо хубаво не се ражда от спора с жена — тихо каза Прасамак. — Те винаги са прави, неведнъж съм го виждал в селото си. Сега ще трябва да ѝ се извиняваш.

— За какво?

— Задето си ѝ доказал, че греша. Какви са плановете ти, принце? Туро се отпусна назад.

— Не ѝ ли се сърдиш, че те обвини?

— Че защо да ѝ се сърдя? Тя беше права — аз наистина ви забавих.

— Но...

— Знам, тя уби коня ми. Но докъде ще стигнем, ако започнем да се връщаме назад? Ако не бях яздил в планината, вие въобще нямаше да се забавите. Ако ти не се беше изгубил незнайно къде, аз нямаше да яздя в планината. Ти ли си виновен? Споровете нито ще ни запалят огън, нито ще ни намерят храна.

— Голям философ си.

— Разбира се — съгласи се Прасамак, като се чудеше какво ли означава това. Стана и изкуцука извън кръга, за да потърси съчки за огън, но не намери нито една. — Мисля, че трябва да пренощуваме в гората — каза той.

— Ще ида да доведа Лаита.

— Остави това на мен — бързо каза Прасамак и тръгна накуцвайки към мястото, където беше седнала девойката.

Откриха една малка падина на завет и запалиха огън до дънера на едно повалено дърво. Без завивки и храна, седяха мълчаливо, всеки потънал в мислите си. Лаита се бореше със скръбта си и с раздиращия я погрешно насочен гняв. Туро се чудеше какво ли бе смятал да правят Кулаин след като пристигнат тук. Дали беше познавал тази земя? И ако не я бе познавал, как би постъпил? На север ли би тръгнал? Или на юг? Прасамак лежеше край огъня и си мислеше за Хелга. Пет седмици блаженство. Надяваше се, че няма да ѝ се наложи да го чака твърде дълго.

Когато Туро се събуди, Прасамак вече беше разпалил огъня и в пламъците му се печаха четири глинени топки. Принцът протегна схванатите си крайници. Лаита още спеше.

— Рано си станал — каза Туро, като погледна зазоряващото се небе.

— Гълъбите се ловят най-лесно, докато спят. Гладен ли си?

— Като вълк.

Прасамак избута с къса пръчка една от глинените топки и я удари с камък. Глината се разпука на две, оскубвайки до едно перата на птицата. Месото беше тъмно, на вкус се доближаваше до телешкото и Туро го изгълта настървено, осмуквайки крехките кости.

— Открих един висок хълм — каза Прасамак — и от него огледах околността. Не видях сгради, но на запад има нещо като ниви.

Извади още една топка от огъня и я разцепи, после отиде при заспалата Лаита и я побутна по рамото. Тя се събуди и той ѝ се усмихна.

— Има топла закуска. Ела да хапнеш. — Тя мълчаливо прие поканата му, като внимаваше да не поглежда към Туро.

— Защо ви изпрати тук човекът с буреносните очи? — попита бригантът.

— За да открия меча на баща си, Меча на Кунобелин. Но не знам къде да го търся, а дори не съм сигурен, че сме попаднали в света, където Кулаин възнамеряваше да ни изпрати. Той каза, че се нуждаем от силата на слънцето, а когато тръгнахме, то отдавна беше залязло.

Прасамак разпукна още една глинена топка и мълчаливо почна да яде. Вамера беше с него, а това означаваше, че храната му е осигурена. Когато откриеха хора, можеше да размени кожи и месо, а по-нататък можеше дори и кон да си купи. Нямахме да гладува, но какво щеше да прави с поверениците си? С какви умения можеше да се похвали младият принц в този нов свят, в който дори не беше принц? За девойката не се притесняваше, защото беше млада и хубава, а и хълбоците ѝ изглеждаха добри за раждане. Нямахме да остане гладна. Внезапно му хрумна една неприятна мисъл. Това беше друг свят. Ами ако тук живееха атролите и другите демони? Сети се за нивите и се поуспокои. Демони, които орат ниви, някак не му изглеждаха толкова демонични.

— Ще тръгнем на запад — каза Туро — и ще открием собствениците на нивите.

Прасамак се почувства облекчен, задето Туро бе решил да се нагърби с водачеството — самият той предпочиташе да следва и да дава съвети, пък и така нямахме да го обвинят, ако нещо се обърка.

Тръгнаха през гората, следвайки проправените от дивите животни пътечки, и често се натъкваха на следи от сърни и диви кози. Отпечатъците бяха малко по-големи от тези, които Прасамак познаваше, но не толкова, че да предизвикат тревога. Сутринта преваляше, когато видяха първия елен. Беше висок почти шест стъпки и леко изгърбен, а под гърлото му висеше отпусната кожа. Рогата му бяха остри, плоски и се разклоняваха във всички посоки.

— Ще трябва добре да се прицеля, ако искам да убия звяр като този — обади се Прасамак. Не каза нищо повече, защото сакатият му крак започваше да го боли от дългото натоварване. Туро забеляза, че накуцването му става все по-забележимо и предложи да поспрат.

— Не сме изминали и три мили — възрази Лаита.

— Уморен съм — сопна ѝ се Туро, седна и се облегна на едно дърво. Бригантът се отпусна признателно на тревата. От момчето щеше да излезе добър водач, стига да оцелееше достатъчно дълго.

След кратка почивка не друг, а Прасамак предложи да продължат, като се усмихна признателно на Туро, и в късния следобед тримата най-после излязоха от гората и се озоваха пред хълмиста земя, осеяна с долчинки и ниски могили. Планините се издигаха в бяло и синьо към хоризонта, а в сянката им — на около две мили на запад — се виждаше малко укрепено село. Говеда и кози пасяха на склона на един хълм.

Туро дълго се взира в селото, претегляйки наум всички „за“ и „против“. Какъв избор имаше всъщност? Не можеха да прекарат живота си, криейки се в горите. Пътеката стана по-широка и те продължиха по нея, докато не чува чаткането на конски копита. Туро спря по средата на пътя, Прасамак застана от лявата му страна, а Лаита — от дясната.

Конниците бяха четирима, всичките тежко въоръжени, с високи, окичени с пера шлемове от излъскан месинг. Водачът дръпна юздите на коня си и заговори на език, който Туро никога не беше чувал. Принцът с мъка преглътна, защото това беше проблем, за който не беше помислял. Каквото и да бе казал мъжът, го повтори отново, този път по-настойтелно. Ръката на Туро инстинктивно се стегна около дръжката на гладиуса му.

— Попитах какво правите тук — каза ездачът.

— Ние сме пътници — отговори Туро — и търсим подслон за през нощта.

— По-нататък има странноприемница. Да сте виждали една млада жена в напреднала бременност?

— Не, току-що излязохме от гората. Загубила ли се е?

— Тя е бегълка.

Воинът се обърна към хората си, вдигна ръка и четиримата конници изтрополиха в галоп покрай пътниците. Туро си пое дълбоко дъх и го изпусна облекчено. Прасамак докуцука до него и заговори.

Думите му бяха неразбираеми — някаква лишена от ритъм поредица от случайно подбрани звуци.

— Какви ги говориш? — попита принцът. Прасамак, изглежда, се стресна и се завъртя към Лаита, чиито думи бяха също толкова непознати, макар и доста по-мелодични. Туро плесна с ръце и двамата се обърнаха към него. Той бавно извади гладиуса си и го подаде с дръжката напред на Прасамак. Бригантът протегна ръка и я докосна. — Сега разбираш ли ме?

— Да. Откъде се сдоби с тази магия?

Лаита ги прекъсна с неразбираем въпрос.

— Може би ще е по-добре, ако я оставим така — каза Прасамак. Лаита явно започваше да се вбесява, защото размаха юмрук срещу Туро и в резултат медната гривна се плъзна по ръката ѝ и докосна голата кожа на китката ѝ.

— Туро, мръсник такъв! Да не си посмял да ме оставиш така.

— Няма — каза Туро. Очите ѝ се затвориха облекчено, сетне отново се ококориха.

— Какво стана?

— Кулаин докосна моя меч и твоята гривна с магическия си камък. Предполагам, че в момента говорим езика на този свят.

— Какво искаха конниците? — попита Лаита.

— Търсеха някаква бегълка в напреднала бременност.

— Тя се крие сред ей онези скали — каза Прасамак. — Видях я точно когато чухме конниците да приближават.

— По-добре да я оставим на мира — заяви Туро. — И така си имаме достатъчно неприятности.

— Тя е ранена — каза Прасамак. — Мисля, че са я бичували.

— Не! Достатъчно проблеми си имаме.

Прасамак кимна, но Лаита тръгна към скалите и скоро намери там младо момиче, не по-голямо от самата нея. Очите на момичето се разшириха от ужас, то прехапа устни и тънката му ръка притисна огромния корем, сякаш да го защити.

— Няма да ти направя нищо — каза Лаита и коленичи до бременната. Раменете ѝ бяха в кръв — беше очевидно, че са я били с камшик, при това без да си пестят силата. — Защо те търсят?

— Аз съм една от Седемте — каза тя, сякаш това отговаряше на въпроса.

— Как да ти помогнем?

— Заведете ме в Марийн-са.

— Къде е това? — Момичето, изглежда, се изненада, но въпреки това посочи към хълмовете, към една покрита с гора падина зад група мраморни блокове. — Ела — каза Лаита и ѝ подаде ръка.

Под тях Прасамак въздъхна, а Туро направи поредния опит да овладее гнева си.

— По-лесно е да опитомиш див кон, отколкото непокорна жена — промърмори бригаантът. — Макар да казват, че усилието си струвало.

Туро усети как гневът му се стопява и попита:

— Нищо ли не може да те ядоса, приятелю?

— Разбира се — каза Прасамак и тръгна след жените.

Туро го последва, като оглеждаше хълмовете за следа от ездачите.

ГЛАВА 10

Авангардът на бригантската армия — около седем хиляди войници — пресече стената на Адриан при Цилурний и продължи в нестройни редици към укрепения град Корстопит. Армията се предвождаше от Сел, следван от седемстотин конници от племето новонти, умели ездачи и безмилостни майстори на меча.

Корстопит беше градец, в който живееха по-малко от четиристотин души. Членовете на съвета, който го управляваше, изпратиха на Елдаред послания, в които го уверяваха в подкрепата си и обещаваха да осигурят храна за войниците му, когато пристигне. Освен това наредиха на британския гарнизон да се оттегли и стотината войници поеха към Виндомара на дванайсет мили югоизточно от Корстопит. Градските първенци на това по-голямо поселище бяха разучили предзнаменованията и последваха примера на северните си съседи — и този гарнизон беше отпратен.

Елдаред печелеше войната още преди да е стигнал до бойното поле.

Клекнал в храсталаците над Корстопит, Викторин оглеждаше лагера долу. Бригантите бяха опънали шатрите си на три големи поляни пред стените на града. Новонтските конници се бяха разположили малко по на запад, край брега на пълноводен поток.

Галчмай се приближи безшумно и клекна до смуглия римлянин.

— Поне с две хиляди повече, отколкото очаквахме, а основните им сили още не са пристигнали — каза кантиецът.

— Елдаред се надява, че тази демонстрация на сила ще уплаши Аквила.

— И има основание. Градовете не искат война.

Зад двамата мъже чакаше цяла кохорта от Алиа, четиристотин и осемдесет специално подбрани бойци, обучени във воинското изкуство, част от тях пехотинци, останалите *Cohors Equitana*, тоест кавалерия. Викторин излази от храстите и повика командирите при себе си. Както при старата римска армия, конницата се делеше на

turma — или кавалерийски взводове — всеки от по трийсет и двама души. Шестнайсет турми оформяха една кохорта.

Командирите се събраха в стегнат кръг около Викторин и той им начерта плана за нощните действия. На всеки командир бе зададена строго определена цел, както и варианти за действие в зависимост от начина, по който се развиеше битката. При ожесточени сблъсъци като този и най-добрите планове можеха да отидат на вятъра, а Викторин знаеше, че след началото на битката няма да има възможност за тактически промени. Всяка турма щеше да изпълни задачата си и да се оттегли. При никакви обстоятелства един взвод не биваше да се отклонява от задачата си, за да помогне на друг.

Обсъждаха вариантите повече от час, после Викторин тръгна сред войниците — проверяваше оръжието и конете и окуражаваше бойците. Също като тях и той носеше подсилен кожен нагръдник и дървен шлем, покрит с лакирана волска кожа, с вързани под брадичката извити наушници. Панталоните му бяха защитени от кожена поличка, разделена на пет парчета, а традиционните наколенници бяха заменени от подсилени с медни плочки ботуши. Мъжете бяха неспокойни и в същото време нетърпеливи да накажат гордите бриганти.

Един час след полунощ, когато бригантският лагер беше вече утихнал, триста конници се спуснаха в галоп по хълма. Четири турми връхлетяха върху обозните каруци, преобърнаха ги и ги подпалиха. Друг взвод се насочи към новонтския преден пост, изби охраната и разпръсна конете по съседните хълмове. Бригантски войници се заизсипваха от шатрите, но сто ветерани копиеносци, предвождани от Галчмай, се стовариха като чук отгоре им и ги принудиха да отстъпят. Копиеносците бяха последвани от две турми, които галопираха сред шатрите и мятаха запалени факли върху платницата им. В лагера се възцари хаос.

Високо над Корстопит Викторин наблюдаваше сражението със свито сърце. Пламъците набираха сила, сякаш самият ад се бе стоварил върху земята.

— Сега, Галчмай! Сега! — прошепна римлянинът. Но битката все още беше в разгара си и бригантските командири започваха да възстановяват реда във войската си. Викторин вече усещаше как самообладанието му поддава пред натиска на неконтролируем бяс — и

тогава видя копиеносците на Галчмай да се строят в клин и да нападат. Клинтът, начело с Галчмай, се вряза в нестройните редици на бригантите, а останалите турми се втурнаха в галоп покрай двата фланга на копиеносците, които в същия момент пробиха отчаяната отбрана и върхът на клина се показа от другата страна на бойното поле. Няколко коня бяха повалени, но основните сили избягаха към хълмовете. Викторин доволно обходи с поглед горящите каруци и шатри и множеството бригантски трупове, осеяли полето.

Дните на кръвопролитие бяха започнали...

Горчивината се бе вкоренила в гърдите на Корин Рогюр така дълбоко, че му беше трудно да си спомни времето, когато други чувства бяха ръководили духа му. Сега стоеше в началото на гората Марийн-са и гледаше как малката група слиза надолу по хълма към дърветата. Позна Ерулда и се зарадва, че е избягала — макар не заради самата нея, а заради неприятностите, които бягството ѝ щеше да причини на магистрата. Единствените мигове на радост в света на Корин Рогюр идваха от тревогите на враговете му.

Беше висок мъж, слаб като клечка, и носеше ловджийски дрехи в кафяви и тъмнозелени цветове, които му помагаша да се слива с гората. На хълбока му висеше дълъг меч, а на гърба си носеше дълъг лък от тис и колчан, пълен със стрели с черни пера. Очите му бяха тъмни, а вечно смръщената му гримаса беше вдълбала бръчки по челото и бузите, които го състаряваха твърде много за двайсет и четирите му години.

Групичката се приближи и той огледа подробно жената, която помагаше на Ерулда. Беше млада, висока и жилава, дългокрака и наперена като кобилка. Зад нея вървеше светлокос млад мъж, а най-отзад се влачеше някакъв куцльо.

Корин огледа хоризонта за следи от дебнеци в засада войници — появяването на Ерулда можеше да разкрие някой капан, — после даде знак на мъжете, които се криеха в храстите, и пристъпи на открито. Ерулда го забеляза първа и му махна. Той не ѝ обърна внимание, а попита другата жена:

— И накъде си тръгнала така, хубавице?

Лаита не каза нищо. Сред нещата, които беше научила от Кулаин, липсваха някои по-тънки нюанси на общуването. Обаче извади ножа си и пристъпи напред.

— Леле, леле — каза Корин, — кобилката имала лош нрав! Да не смяташ да ме набучиш с карфицата си?

— Казвай какво имаш да казваш, грознико, и се махай от пътя ни — сопна му се Лаита.

Корин не ѝ обърна внимание, а погледна Туро и каза:

— Жените ти се бият вместо теб, така ли? Колко удобно.

Туро застана пред горянина, който стърчеше доста над него.

— Първо, тя не ми е жена. Второ, не ми се нрави тонът ти. Това може и да изглежда дребна работа, особено при наличието на петимата ти приятели, които се крият в храстите с опънати лъкове. Все пак ще е добре да ми повярваш, че мога да те убия преди те да ти се притекат на помощ.

Корин се ухили, заобиколи Туро и се насочи към Прасамак, който беше седнал на тревата.

— Май е твой ред да ми отпратиш кървави заплахи.

— Подхванахте глупава и опасна игра — каза бригантът, без да спира да разтрива сакатия си крак. — Това момиче го преследват войници и всеки момент може да ни се изсипят на главите. Ако съдя по това как се зарадва на появата ти, ти си ѝ приятел, така че защо не се държиш като такъв?

— Харесваш ми, куцльо. Единствен ти от дружината ви прояви здрав разум. Последвайте ме.

— Не — тихо каза Туро, — не ни трябва неприятности с войниците. Ти вземи момичето, а ние ще си вървим по пътя.

Корин вдигна ръка и петимата мъже с опънатите лъкове излязоха иззад дърветата.

— Мен не ме е страх — каза той. — Настоявам да дойдете и да обядвате с нас. Това е най-малкото, което мога да ви предлага.

Туро вдигна рамене, помогна на Прасамак да стане и тримата последваха горянина сред дърветата. Ерулда изтича напред, хвана Корин за ръка и тръгна до него.

Вървяха твърде бързо за Прасамак, въпреки юмрука, който току го подбутваше в гърба, и на един хлъзгав стръмен участък от пътеката той се спъна и падна. Туро се наведе да му помогне, но един горянин с

тъмна брада изрита Прасамак в гърба и го повали пак. Туро удари мъжа през лицето с опакото на ръката си и той залитна и тупна на земята. Още един скочи напред, но Туро повали и него. Прасамак се изправи с мъка, а останалите се втурнаха да се разправят с принца.

— Спрете! — изкрещя Корин и мъжете застинаха. — Какво става?

— Той ме удари — развика се първият мъж и посочи Туро.

— А ти все си търсиш белята — каза Корин.

— Кеорл ритна куцльото — обади се друг от мъжете. — Каквото повикало, такова се обадило.

Кеорл изпсува и тръгна към заговорилия, но Корин застана помежду им.

— Ще се биете, когато ви кажа, и само тогава. И да не съм те видял да удряш свой брат, Кеорл. Никога. Имаме само връзката помежду си и нищо друго. Нарушиш ли я, ще те убия. — Сетне се завъртя към Туро. — Ще го кажа само веднъж — за момента сте гости, макар и нежелани. Така че удържай нрава си, освен ако не искаш да се отнесем с вас като с врагове.

— Нима между двете има разлика?

— Да. Враговете ги убиваме. Не го забравяй.

Продължиха по-бавно и Прасамак с облекчение отбеляза липсата на ръчкация го в гърба юмрук. Въпреки това, докато стигнат до лагера — надупчена от пещери оголена скална стена — кракът вече го болеше жестоко. С Туро и Лаита ги оставиха да седят на открито под зоркия поглед на четирима пазачи, а Корин и Ерулда влязоха в широкия вход на една пещера.

— Трябва да се научиш да не се палиш толкова — каза Прасамак. — Можеше да те убият.

— Прав си, но нямах време да мисля. Как ти е кракът?

— Не ме притеснява особено.

— Тя дори не ми благодари — внезапно каза Лаита. Туро си пое дълбоко дъх, но Прасамак го тупна силно по рамото.

— Въпреки това постъпката ти беше благородна — каза бригантът.

Лаита сведе глава.

— Съжалявам за онова, което казах, Прасамак. Не ти си виновен за смъртта на Кулаин. Ще ми простиш ли?

— Бързо забравям думи, изречени от гняв или мъка. Няма какво да ти прощavam. Сега трябва да помислим как да се справим с настоящото си положение. Изглежда, се насадихме право в центъра на война.

— Ами! — възрази Лаита. — Само някаква си банда разбойници.

— Не — каза Туро, — момичето е било нещо като заложничка. Ако тези мъже наистина бяха разбойници, щяха да ни претърсят за пари. Изглежда, са някакво братство.

— Малко при това — вметна бригантът. — Което вероятно означава, че са губещата страна.

— И това какво общо има с нас? — попита Лаита. — Не им мислим злото.

— Не е важно какво им мислим — каза Туро. — Това тук прилича на повече или по-малко постоянен лагер, а ние знаем как да го намерим. Ако войниците ни разпитат, може да издадем местоположението му.

— И? Какво ще стане според теб?

— Много е просто. Или ще ни убият, или ще ни предложат да се присъединим към тях. Второто е по-вероятно, защото иначе щяха да ни убият още в началото.

Прасамак не каза нищо, само кимна.

— И какво трябва да правим? — попита Лаита.

— Ще се присъединим към тях. И при първа възможност ще избягаме.

Корин се показа на входа на пещерата, махна на Туро и каза:

— Остави меча и ножа при приятелите си и ела.

Принцът направи както му беше казано и последва горянина в осветения от факли лабиринт на пещерите. Стигнаха до широк портал, изрязан в пясъчника. Корин спря и тихо каза:

— Влез.

Отвътре чу дълбок гърлен рев и Туро замръзна.

— Какво има там?

— Живот или смърт.

Принцът направи няколко крачки и се озова в населена със сенки вътрешност. Помещението се осветяваше само от една мъждива свещ и

Туро зачака очите му да се нагодят към тъмнината. В ъгъла седеше прегърбена фигура — изглеждаше огромна сред сенките. Принцът пристъпи напред, фигурата се обърна, надигна се и надвисна над него. Главата беше гротескна — с изпъкнали очи и множество белези, смесица от лицето на човек и муцуната на мечка. От челюстите на съществото се точеше слюнка и макар да беше облечено в бяло като човек, огромните лапи, подаващи се от ръкавите, завършваха с извити нокти и определено бяха животински.

— Добре дошъл в Марийн-са — каза съществото. Гласът му беше дълбок и гръмлив, думите — завалени до неузнаваемост. — Разкажи ми за себе си.

— Казвам се Туро. Пътник съм.

— На кого служиш?

— На никого.

— Всеки човек служи. Откъде идваш?

— Минах през Мъглите. Моят свят е далеч оттук.

— Мъглите! — прошепна съществото, приближи се и сложи лапи на раменете на Туро, съвсем близо до гърлото му. — Тогава служиш на кралицата вещица?

— Не съм чувал за нея. Не познавам никого тук.

— Знаеш, че съм готов да те убия, нали?

— Така изглежда — отвърна Туро.

— Не искам да го правя. Не съм такъв, какъвто ме виждаш, момче. Навремето бях висок и хубав като брат ми Корин. Но нищо добро не те чака, попаднеш ли в ръцете на Астарта. Още по-лошо е ако я обичаш, както я обичах аз. Защото тогава тя не те убива. Няма значение... върви си, уморен съм.

— Ще живеем ли, или ще умрем?

— Ще живеете... днес. Утре? Утре пак ще говорим.

Принцът излезе заднишком, а изгърбената фигура пак се сви в ъгъла. Корин го чакаше.

— Хареса ли ти срещата? — попита горянинът. Туро го погледна в очите и усети болката, скрита там.

— Може ли да поговорим някъде?

Мъжът сви рамене и тръгна към светлината. Влязоха в едно помещение встрани от главния проход. Вътре имаше койка и два стола. Корин седна на единия и махна на Туро да седне до него.

— За какво искаш да говорим?

— Може и да не е за вярване, но аз и приятелите ми не знаем нищо за земята ви и за неприятностите, които си имате. Коя е Астарта?

— Не е за вярване ли? Не. Невъзможно е. Щом сте пътували по лицето на тази земя, не може да не знаете коя е Астарта.

— И така да е, кажи ми. Коя е тя?

— Нямам време за игрички — каза Корин и стана.

— Това не е игра. Казвам се Туро и минах през Мъглите. Вашата земя, вашият свят е непознат за мен.

— Ти си магьосник? Трудно ми е да го повярвам. Или наистина си на стотици години и само се преструваш на голобрадо момче?

— Дойдох тук, или по-право бях изпратен тук, от един мъж, който владее магията. Направи го, защото иначе щяха да ни убият. Това е простата истина — питай приятелите ми. А сега ми кажи коя е Астарта?

Корин пак седна на стола си.

— Не ти вярвам, Туро, но няма да спечелиш нищо, ако ме чуеш да говоря за нея, така че ще ти кажа. Тя е Тъмната кралица на Пинре. Владенията ѝ се простират от океан до океан, а ако може да се вярва на моряците, владее дори земите отвъд тях. Злото у нея е толкова голямо, че ако наистина не си чувал за нея, няма да повярваш на какво е способна. Момичето, на което помогнахте, беше едно от Седемте. Ориста ѝ бе да я заведат в Пердита, Железния замък, и там да гледа как кралицата вещица поглъща новороденото ѝ бебе. Само си помисли! По седем новородени всеки сезон!

— Изядени? — възкликна Туро.

— Казах погълнати. От Кървавия камък.

— Но защо?

— Как можеш да задаваш този въпрос на един нормален човек? Защо унищожаваш, вместо да цери? Защо взе мъж като Палин и го превърна в звяра, който постепенно надвива човешкото у него? Знаеш ли защо го направи? Защото той я обичаше. Сега разбираш ли злото? С всеки следващ ден този добър човек се превръща все повече в звяра. Не след дълго ще се обърне срещу нас, ще разкъсва и ще беснее и ние ще сме принудени да го убием. Такава е волята на кралицата вещица, дано боговете я изкормят!

— Разбирам, че разполага с армия.

— Десет хиляди мъже, макар че разпусна два пъти по толкова, след като завладя Шестте народа. Но тя има други оръжия — зверове на ужаса, които може да призове по всяко време, и които разкъсват човека на парченца. Това достатъчно ли ти е?

— И как сте оцелели срещу такъв враг?

— Как ли? Ако ни убие сега, няма да страдаме. А като ни оставя да живеем и да гледаме как Палин полудява — толкова прекрасно противно е, не мислиш ли? Когато се видим принудени да го убием и сами прекършим духа си, тогава те ще дойдат.

— Изглежда, наистина е изтъкана от зло — каза Туро. — Сега разбирам какво имаше предвид за връзката в братството. Но кажи ми едно — защо хората търпят такова зло? Защо не се надигнат, всичките?

Корин впери черните си очи в Туро, сякаш го виждаше за пръв път.

— И защо да го правят? Самият аз не го бях и помислял... докато не изтеглиха името на жена ми от списъка. Докато не я извлякоха пицща от дома ни, с дете в утробата, дете, което никога нямаше да видя. Животът в Пинре не е лош. Има достатъчно храна и работа, а вече и врагове нямаме. Сега опасност грози само бременните жени — и то само двайсет и осем на година. Какво е това за народ, който наброява незнайно колко хиляди? Не, защо им е на хората да се бунтуват срещу една толкова добра владетелка? Освен ако жена ти и детето ти не са убити... освен ако брат ти не е превърнат в отвратително чудовище, обречено да умре от ръката на своите.

— И откога Астарта управлява Пинре?

Корин вдигна рамене.

— Това е работа на историците. Винаги е била кралица. Макар че като я погледнеш... Брат ми измина целия път до Железния замък, за да измоли милост за жена ми Иштура. Кралицата го взела в прегръдките си и той се влюбил в златокосата ѝ красота. Каква цена плати само, за да спи с нея!

— Защо не избягате? — попита принцът.

— Къде? През океаните? Кой знае какво зло владее тамошните земи? Не, ще остана и ще направя всичко по силите си, за да унищожа нея и онези, които ѝ служат. Какъв огън ще гори, когато настъпи този прекрасен ден!

Туро стана и каза:

— С масло огън не се гаси. Ще се върна при приятелите си.

— Огънят, който ще запаля аз, никога няма да изгасне — каза Корин. Очите му горяха на светлината на факлите. — Имам имената им на списък. И когато тя умре, други ще бъдат назовани, и те ще я последват с писъци в мрака.

— Имената на хора, които не са се борили против нея?

— Именно.

— Имена като твоето — преди да отведат жена ти?

— Ти не разбираш. Пък и как ли би могъл?

— Надявам се никога да не разбере — каза Туро и излезе.

Нито Туро, нито някой от другите бяха повикани при човека звяр Палин през следващите четири дни, а Корин Рогюр почти не им обръщаше внимание. Прасамак се вбесяваше все повече от неумението на ловците на братството, които всяка вечер се връщаха с празни ръце и се оплакваха, че сърните били прекалено бързи или прекалено хитри, или че лъковете им не били достатъчно далекобойни, а стрелите били криви. На четвъртия ден донесоха една сърна, чието месо беше толкова жилаво, че направо не можеше да се яде. Прасамак отиде да търси Корин, който тъкмо тръгваше да огледа гората на север.

— Какво има, куцльо? Времето ми е малко.

— Както и храната... а пък умението ви е по-малко и от тях.

— Говори ясно.

— В братството ви няма и един ловец, който да уцели оборска стена отвътре, а на мене ми омръзна да дъвча корени или месо, което е срам за ловеца. Позволи ми да си взема лъка и да ви донеса малко прясно месо.

— Сам?

— Не. Дай ми някой, който да има малко търпение и който ще прави каквото му кажа.

— Много си нахакан, Прасамак — каза Корин. За пръв път се обръщаше към бригаанта по име.

— Не съм нахакан, просто ми омръзна компанията на некадърници.

Корин вдигна вежди.

— Добре. Имаш ли някого предвид?

— Мълчаливеца, който говори срещу Кеорл.

— Добре правиш, като избираш Хогун. Ще му кажа да те убие, ако прецени, че се каниш да избягаш.

— Кажи му каквото искаш, само побързай!

Туро гледаше двамата мъже, докато навлизаха в гората. Прасамак куцукаше след високия Хогун. Корин Рогюр се приближи до него и попита:

— Може ли да си служи с този лък?

— Времето ще покаже — каза Туро. Корин поклати глава и тръгна заедно с четирима от дружината си. Лаита седна до принца и каза:

— Нощес доведоха още три бременни жени. Чух ги като си говореха. Изглежда, Корин е нападнал конвоя, с който са се движили. Убили са четирима войници, а още няколко са ранили.

Туро кимна.

— Само така може да нарани Астарта — като я лиши от ритуалните ѝ жертви. Но и той е обречен, бедният, също като брат си.

— Докато си жив, надежда има — така казваше Кулаин.

Туро пак кимна.

— Има нещо вярно. Но той разполага само с петдесетина мъже срещу десетхилядна армия. Не могат да победят. А и забеляза ли, че им липсва всякаква организация? Не само са лоши ловци — те просто си седят и чакат Палин да полудее. Съгледвачите, които пращат, са недостатъчни да защитят лагера, не се събират да обсъдят стратегията си, дори не се упражняват с оръжията си. Никога не съм чувал за толкова неорганизирана банда бунтовници — те просто са обречени на поражение.

— Може би просто са чакали да се появи някой принц с боен опит като твоя — сопна му се Лаита.

— Може пък и така да е! — Туро се изправи, приближи се до най-близкия пазач — тромав младеж, въоръжен с дълъг лък — и го попита: — Как се казваш?

— Риал.

— Кажи, Риал, ако тръгна да излизам от лагера, какво ще направиш?

— Ще те убия. Нима очакваш да се поколебая? — Думите му предизвикаха висок смях сред другите трима пазачи, които се бяха

приблизжили да видят какво става.

— Не мисля, че можеш да ме убиеш с този лък, дори да бях десет стъпки висок, шест широк и да яздох гигантска костенурка. — Мъжете се ухилиха на стъписания Риал. — Вие пък на какво се смеете? Ти! — изсъска Туро и посочи един слаб мъж с тъмна брада и зелени очи. — Твоят лък дори няма тетива. Ако тръгна да бягам към дърветата, не можеш да направиш нищо.

— Не е много разумно да ни обиждаш, момче — каза ловецът.

— Грещиш — отвърна Туро. — Не е разумно да обиждаш мъже. Какво сте вие, избягали от господаря си слуги? Знахари? Пекари? Сред вас няма и един воин.

— Сега вече прекали! — викна слабият мъж. — Време е някой да ти даде урок, момче.

Туро направи крачка назад, та мъжът да може да извади меча си. В следващия миг и гладиусът на принца проблесна на слънцето.

— За уроците си прав, горянино.

Принцът отскочи пъргаво назад, когато ловецът вдигна меча си и нападна, изписвайки с оръжието си висока дъга към лявата му страна, блокира с лекота удара, извъртя се и подкоси мъжа, който тупна на земята. Мечът на ловеца литна във въздуха и издрънча в дънера на едно дърво.

— Урок номер едно — каза Туро. — Гневът не е брат на умението.

Още един мъж пристъпи напред, този път по-предпазливо. Туро го посрещна и остриетата им затанцуваха. Този беше по-сръчен от другаря си, но не се беше учил при Кулаин лах Фера. Туро направи крачка напред, плъзна меча си по острието на противника и завъртя китката си. Мечът на ловеца последва този на другаря му и мъжът отстъпи. Туро прибра гладиуса си.

— Лаита, ела тук!

Момичето се намръщи, но се подчини. Туро се обърна към пазачите.

— Няма да слизам толкова ниско, че да се състезавам с вас по стрелба с лък, но залагам меча си срещу вашите лъкове, че дори тази девойка може да ви победи.

— Приемам облога — каза слабият мъж.

— Няма да участвам в игричките ти — викна Лаита, но Туро рязко се обърна към нея и я удари през лицето. Тя залитна, стресната и обидена.

— Ще правиш това, което ти казвам — изсъска ѝ той. Очите му пламтяха. — Писна ми от детинските ти капризи. Твоята глупост ни докара тук. Порасни най-после! И мисли за Кулаин!

При споменаването на Кулаин гневът на Лаита се стопи и тя отиде при най-близкия мъж и каза:

— Посочи целта.

— Ей онова дърво — посочи Риал.

— Казах цел, а не природен паметник!

— Тогава ти я посочи.

— Добре.

Лаита грабна тъмната шапка от главата на Риал и отиде при дървото, което беше посочил той. Извади ловджийския си нож и прикова шапката към дънера. След това изброи тридесет крачки и зачака мъжът да отиде при нея.

Риал нагласи стрела на лъка си.

— Беше хубава шапка — измърмори сърдито той, опъна тетивата, прицели се и стреля. Стрелата се отплесна в дънера и изчезна в гората. Вторият мъж пропусна шапката с една стъпка, третият уцели тясната ѝ периферия и останалите се развикаха одобрително. Последен се прицели слабият ловец. Стрелата му удари дръжката на ловджийския нож на Лаита и не успя да пронизе мишената.

— Стреляй пак — каза Лаита.

Той го направи и този път стрелата прониза дъното на шапката. Лаита взе лъка на Риал и се отдалечи с още десет крачки. Обърна се, опъна тетивата, застина, издиша и стреля. Стрелата се заби в дъното на шапката, досами тази на слабия мъж.

Той изсумтя, отиде до мястото, от което беше стреляла тя, прицели се и пусна тетивата. Стрелата облиза периферията на шапката. Лаита се отдалечи с още десет крачки и отново уцели шапката. После се приближи до Туро, пусна лъка в краката му и приближи лице до неговото.

— Докосни ме още веднъж — прошепна тя — и ще те убия. — Обърна му гръб и се върна на мястото си близо до кръга от камъни. Слабият ловец пристъпи напред.

— Казвам се Болдрик. Съгласен ли си да ме научиш на движението, с което ме обезоръжи?

— С удоволствие — каза Туро. — А ако искате да преживеете пролетта, трябва да се упражнявате с оръжията си. Не е далеч денят, когато войниците ще дойдат.

— Не от войниците ни е страх — каза Болдрик. — А от ворите.

— Ворите? Не съм чувал това име.

— Огромни котки. Могат да смажат волски череп със зъбите си. Астарта обича да ловува с тях, а плячката сме ние. Пусне ли ги в гората, с нас е свършено.

— Ако звярът е смъртен, може да бъде убит. Ако един може да бъде убит, могат да умрат десет, или сто. Трябва да обмислите какво и как да се направи, когато ворите се появят в гората.

— Как можеш да планираш битка със същество, което бяга по-бързо от кон и убива и с лапи, и със зъби? Когато бях момче, често организираха лов на вори — двацет мъже с лъкове и още десет на коне и с дълги копия. И въпреки това давахме жертви. А сега говорим за двацет вори, или трийсет. А нямаме нито ловни коне, нито копия.

— Жалка група сте, това поне е сигурно. Ворите ядат ли месо?

— Разбира се.

— Тогава заложете капани. Изкопайте ями със заострени колове на дъното. Човек не е победен, докато и последната капка кръв не изтече от раните му. А ако нямате сърце за битка, по-добре напуснете гората. Но не се крийте разтреперани в тези дупки.

— Теб пък какво те интересува? — попита тромавият Риал. — Не си един от нас.

— За щастие не съм. Но съм тук и вие имате нужда от мен.

— Защо? — попита Болдрик.

— За да ви науча как да победите. Опитайте вкуса на тази дума. Победа.

Ужасяващ рев изригна откъм входа на пещерата и мъжете се обърнаха стреснато. Там, застинала пред скалната стена, се извисяваше мечка, напълно лишена от човешки облик. Звярът видя мъжете, събрани около Туро, отпусна се на четири крака... и нападна.

Звярът, който преди беше Палин, се движеше със светкавична бързина и се вряза в групата преди мъжете да се разбягат. Риал, най-бавният, бе запратен на десет стъпки във въздуха и се срина в безсъзнание до една висока скала. Останалите хукнаха към относителната защита на дърветата. Туро отскочи вляво и зачака. Звярът се беше изправил на задните си лапи и страшните му нокти деряха въздуха. Принцът извади гладиуса си и отстъпи. Мечката направи крачка напред, отпусна се на четири крака и нападна отново. Този път Туро скочи високо и възседна гърба на животното с вдигнат меч, но сърце не му даде да забие острието във врата му — знаеше какво е било то преди. Мечката се замята като луда, за да хвърли младия воин от гърба си. В усилието си да се задържи, Туро изпусна меча, той падна върху гърба на звяра и от острието припламна ослепителна бяла светлина. Мечката се строполи без звук и Туро скочи встрани преди тежкото тяло да го е затиснало. Животинските черти се смекчиха и пред очите на младия британец козината се отдръпна, разкривайки наполовина човешкото лице, което той помнеше от първата им среща дълбоко в недрата на пещерите. Туро посегна да вземе меча си и усети горещината, която се излъчваше от острието. И отговорът сам проблесна в главата му.

— Лаита! — изкрещя той. — Ела бързо!

Тя изтича при него и с ужас се взря в обезобразеното лице на Палин.

— Убий го преди да е дошло на себе си! Бързо!

— Дай ми гривната си. Веднага!

Тя бързо изхлузи медната гривна, Туро я взе и я допря до разкривеното лице. Светлината проблесна отново и чертите на Палин се смекчиха още повече.

— Ами стрелите? — прошепна Лаита. — Кулаин докосна и тях с камъка си.

Туро кимна и тя хукна през поляната да донесе колчана си. Туро започна да допира остриетата на стрелите до падналия полузвяр и с всяко докосване човешкото у него ставаше все по-зримо. Накрая магията се изчерпа и лицето на Палин определено беше по-човешко отпреди, но мечешките лапи останаха, както и огромните, приведени и покрити с козина плещи. Очите му се отвориха.

— Защо не съм мъртъв? — попита той. Мъката в гласа му сви сърцата на всички.

Пазачите хукнаха напред и коленичиха до него.

— Този младеж те излекува, господарю — каза Болдрик. — Докосна те с вълшебния си меч. Лицето ти...

Болдрик свали месинговия си шлем и го вдигна пред очите на Палин. Човекът-чудовище се взира дълго в изкривеното си отражение, после обърна тъжните си сини очи към Туро.

— Ти само отложи неотвратимото, но все пак ти благодаря.

— Приятелят ми Прасамак има още двацет стрели, докоснати с магия. Когато се върне, ще ти ги донеса.

— Не! Срещу Астарта няма магия. По-добре ги запази. Аз съм обречен, макар че с твоя помощ ще живея още месец в образа на човек. — Палин погледна страховитите си ръце. — На човек? Мили богове на земята и водата! Що за човек съм аз?

— Добър човек, струва ми се — каза Туро. — Имай вяра. Кое е сътворено с магия, може да бъде разтурено пак с нея. Нямате ли чародеи във вашия свят?

— Имаш предвид Сънетворците ли? — попита Болдрик.

— Ако владеят магията, да.

— Преди имаше един в Етрусите — това са планини на запад оттук.

— Знаеш ли къде точно в планините живее?

— Да, мога да те заведа.

— Не! — каза Палин. — Не искам никой да рискува заради мен.

— Смяташ, че в тази гора опасността е по-малка? — попита Туро. — Колко време ще мине преди ворите или войниците да унищожат братството и да завлекат хората ти пред Астарта, за да изстрадат същата съдба като теб?

— Ти не разбираш. За кралицата вещица това е само игра — каза Палин. — Каза ми, че може да ме вижда във всеки един миг и ще гледа как ме убиват собствените ми братя. Дори сега тя вече знае за плановете ти и няма никакъв шанс да успееш. Тя ни наблюдава и в момента.

Пазачите се дръпнаха от поваленото чудовище и заоглеждаха страхливо небето. Самият Туро почувства студена тръпка да пролазва по гръбнака му, но се насили да се засмее и стана.

— Да не мислиш, че тя е единствената сила на света? Щом е толкова непобедима, защо не си мъртъв? Чуваш ли ме, вещерска кралица? Защо не е мъртъв? Хайде, Болдрик, води ме при Сънетвореца.

На двеста мили оттам посребреното огледало потрепна, когато Астарта прокара бялата си ръка пред него.

— Ти ме заинтригува, момко. Ела при мен. Ела при Гориен!

ГЛАВА 11

По здрач Прасамак се върна и завари Туро и Болдрик да се приготвят за заминаване. След него вървеше зачервеният Хогун, превит под тежестта на елена, който сакатият бригант беше убил преди два часа. Прасамак се отпусна тежко на земята до Лаита и попита:

— Какво става?

— Благородният принц е решил да види сметката на кралицата вещица — отговори тя. — Тръгва към някаква планина да търси някакъв магьосник.

— А ти защо си сърдита? Явно е спечелил доверието им.

— Той е още момче — пренебрежително заяви Лаита.

Колкото и да беше уморен, Прасамак стана и докуцука до групичката, събрала се около Туро, който говореше за станалото през деня. Бригантът не каза нищо, но ясно усещаше растящото вълнение, обхванало мъжете. Човекът-звяр Палин се бе оттеглил в пещерата.

— Как ще открием Сънетвореца? — попита Туро.

Болдрик тъкмо се канеше да отговори, когато Прасамак се намеси рязко в разговора:

— Може ли да поговорим за малко, принце?

Туро последва бриганта до един висок дъб.

— Явно не вярваш, че кралицата вещица ни наблюдава, но това е чисто предположение и следователно на него не може да се разчита. Остави човека да ни води, но не обсъждай точното място.

— Не може да е навсякъде, не е богиня.

— Това не го знаем. Но тя вероятно знае каква е продължителността на заклинанието, което е направила на Палин, и следи за смъртта му. Дай ми меча си.

Туро го направи, Прасамак извади три стрели от колчана си и ги прокара по острието.

— Не знам дали магията може да се пренесе по този начин, но не виждам причина да не може. — Той върна меча на принца. — А сега да вървим да намерим онзи чародей.

— Не, приятелю. Палин каза, че ти и Лаита трябва да останете. Няма да ни позволят всички да си тръгнем оттук. Грижи се за нея, а аз ще се върна възможно по-скоро.

Прасамак въздъхна и поклати глава, но не каза нищо, само изгледа мълчаливо двамата мъже, докато потъваха сред сенките на дърветата. Хелга му изглеждаше толкова далечна. Жените, живеещи в лагера, се събраха около елена и го нарязаха умело, а бригантът се изтегна до Лаита, като се зави с едно взето на заем одеяло.

— Дори не се сбогува — каза Лаита.

Прасамак затвори очи и заспа.

След два часа се събуди от върха на ботуш, който го ръчкаше в ребрата. Седна и видя Корин Рогюр, наведен над него.

— Ако приятелят ти не се върне, ще ти прережа гърлото.

— Следващия път ме събуди да ми кажеш нещо, което не знам.

Корин седна и разтърка уморените си очи.

— Благодаря ти за елена — каза той така, сякаш някой насила изтръгваше думите от гърлото му. — И съм признателен на приятеля ти, задето помогна на брат ми.

— Разузнаването ти успешно ли беше?

— И да, и не. На северната граница има военен лагер — около хиляда войници. Отначало мислехме, че ще навлязат в гората, но после им заповядаха да слязат от конете и да се върнат в лагера. Изглежда, е било по времето, когато момчето е използвало магията си върху Палин.

— Това означава, че е спасил не само брат ти, но и хората ти — каза Прасамак.

— Така изглежда — призна Корин. — Тук сме обречени и това ме вбесява. Когато бях дете, баща ми ми разказваше приказки за юнаци, които излизали победители и от най-трудните положения. Но в живота не е така, нали? Тук имаме трийсет и четирима бойци. Трийсет и четирима! Това едва ли може да се нарече армия.

— Погледни го от гледната точка на Астарта — каза бригантът. — Явно те смята за достатъчно важен, щом заслужаваш вниманието на една десета от армията ѝ. Изглежда, по някаква причина се страхува от теб.

— Нямаме нищо, от което да я е страх.

— Имате пламъче, Корин. Вярно, малко пламъче, но веднъж видях как цяла гора пламна и изгоря от жарта на небрежно запален

лагерен огън. От това се страхува тя — че пламъчето ви може да се разгори.

— Уморен съм, Прасамак. Ще се видим утре сутринта.

— Ела с мен на лов.

— Може и да дойда. — Корин се изправи и тръгна към пещерите.

— Ти си мъдър човек — каза Лаита, изрита одеялото си и седна до Прасамак. Той се усмихна.

— Де да бях. Ако наистина беше така, сега щях да съм в Калцария при жена си.

— Ти си женен? Не си ми споменавал за това.

— Спомените понякога са мъчителни, затова се опитвам да не мисля за жена си. Където и да е тя сега, звездите над нея са различни от тези, които виждам аз. Лека нощ, Лаита.

— Лека нощ, Прасамак. — Помълчаха няколко минути, после Лаита прошепна: — Радвам се, че си тук.

Той се усмихна, но не каза нищо. Не беше време за разговори... точно сега, когато Хелга го чакаше в сънищата му.

Туро и Болдрик вървяха почти цяла нощ. Гората бе осветена от ярката светлина на двете луни — едно посребрено, сякаш омагьосано горско царство, което граничеше с красивото, или поне така изглеждаше в очите на Туро. Поспаха два часа и призори стигнаха до западния край на гората. Пред тях се простираха откритите долини, а отвъд тях се синееха белите планински върхове.

— Оттук започва опасността — каза Болдрик. — Нека духовете ни пазят!

Продължиха през откритата равнина. Болдрик вървеше с готова стрела на лъка си. Туро оглеждаше напрегнато хоризонта, но нямаше и следа от войници. Малки колиби и по-големи къщи разнообразяваха пейзажа, а по склоновете на ниските хълмове пасеше добитък.

— На кои духове се молиш? — попита Туро.

— На Армията на мъртвите — отговори слабият ловец.

По обяд спряха в една селска къща и Болдрик получи самун черен хляб. Обитателите й — млади мъж и жена — изглеждаха

притеснени и нямаха търпение да видят гърбовете на пътниците. Болдрик им благодари за храната и те се скриха в къщата.

— Познаваш ли ги? — попита принцът.

— Това са сестра ми и съпругът ѝ.

— Не бяха много дружелюбни.

— Да говориш с мен е равносилно на смърт, откакто издадоха присъдата.

— Какво престъпление си извършил?

— Убих войника, който дойде за жената на съседа ми. Тя беше една от Зимните седем.

Спряха за нощувка в някаква изоставена хижа и Туро пое първата смяна. Замисли се за Кулаин, после за баща си. Никога не бяха разговаряли като баща и син...

Някаква сянка се раздвижи на поляната пред хижата и Туро се стресна и извади меча си — острието блестеше като мътно сребро.

Вратата се отвори с трясък, но Туро вече беше подготвен. Сянката се плъзна към него. В същия миг Болдрик се събуди и посегна към лъка си. Туро замахна и разсече мъртвешки сивото лице. Демонът се стопи мигновено. Туро изтича при Болдрик и допря меча си до върха на стрелата му. Зачакаха, но нищо не помръдваше в бурята. Туро погледна към меча си. Острието още ли беше сребърно, или проблясваше със сивия цвят на стоманата? Не можеше да прецени.

Лицето на Болдрик беше преbledняло.

— Какво беше това същество? — прегракнало попита той.

— Същество от Бездната. Мъртво е.

— Ако се съди по лицето му, било е мъртво още преди да дойде. Как успя да го убиеш? Никога не съм виждал нещо да се движи толкова бързо.

— Използвах нещо, на което ме научи един майстор на меча. Нарича се Елеари-мас — Оправането. — Туро благодари мълчаливо на покойния Кулаин и най-сетне си позволи да се отпусне и заби гладиуса в дървения под. — Ако острието стане сребърно, значи са се върнали — обясни той на ловеца.

— В теб има повече, отколкото се вижда на пръв поглед, момче. Много повече.

— Мисля, че за последните няколко дни от момче станах мъж. Не ме наричай момче. — Той млъкна и се усмихна. — До днес носех момчешко име. От днес обаче Туро е само спомен, който мъжът ще носи със себе си, спомен за младостта и безгрижните дни. Този меч е мой. Това е мечът на Утер Пендрагон, мъжа.

Болдрик стана и му протегна ръка. Утер я стисна по воински — китка до китка.

— Повече от мъж — каза Болдрик. — Ти си брат.

Галчмай седеше с наведена глава. От превръзката на ръката му на тревата капеше кръв. Турмата му беше разбита в битка на три мили от търговския град Лонговикум. Двайсет и седем мъже бяха убити или пленени. Останалите четирима седяха с Галчмай под дърветата и мислеха за другарите си — мъже, които бяха посрещнали светлото утро, а сега се вираха невидящо в потъмняващото небе на късния следобед.

Лятото беше дошло в северна Британия, но не бе донесло радост на обсадената армия на Луций Аквила. Бригантите, предвождани от Елдаред и Сел, бяха превзели Корстопит, Виндомара, Лонговикум, Воредата и Брокав. Сега бяха обсадили укрепения град Катарактониум, като бяха разбили шест кохорти от Пети легион. Новините от юг не бяха по-добри — Амброзий бе принуден да отстъпи пред Хенгист и саксонският крал бе превзел Дуробриве на югоизток.

Един ют, Сердик, беше опустошил югозапада и бе плячкосал град Линдинис, като беше избил до крак две кохорти от помощната войска. Вече никой не говореше за победа, защото британската армия губеше хора и надежда, а поражението на бригантите при Корстопит отдавна не повдигаше духа на войниците. Дори имаше обратния ефект, защото бе родило очаквания, които не се бяха оправдали.

Галчмай седеше и гледаше как кръвта върху ръката му се сгъстява и изсъхва. Стисна пръсти в юмрук и усети болката в бицепса. С времето щеше да мине. Но с колко ли време разполагаше?

— Ако кралят беше жив... — промърмори един нисък плешив войник, казваше се Касмарис. Нямаше нужда да завършва изречението си.

— Но не е — сопна му се Галчмай, разкъсван между истината в неизреченото твърдение и лоялността си към Аквила. — Какъв е смисълът да въздишаме за неща, които са останали в миналото? Ако кралят беше жив. Ако на Елдаред можеше да се има доверие. Ако имахме още десет легиона.

— Е, на мен ми омръзна да бягам и да се бия за поредния град, който е ясно, че ще загубим — каза Касмарис. — Защо да не използваме Четвъртия и да им видим сметката в една решителна битка?

— Всичко или нищо? — попита Галчмай.

— А защо не? И без това няма надежда. Това нашето си е бавна смърт и нищо повече.

Галчмай нямаше какво да възрази. Той беше кантиец, британец по рождение и нрав, и не разбираше нищо от безконечните римски стратегии. Желанието му беше простичко — посрещни врага лице в лице и се бий, докато някой не загуби. Но Аквила беше римлянин с безкрайно търпение, който не би заложил цяла империя на едно хвърляне на зара. Дълбоко в себе си Галчмай чувстваше, че и двамата грешат. Може би наистина имаше време за търпение, но идваше и момент, когато смелостта и сляпото предизвикателство решаваха съдбата на цели народи. Той се изправи и каза:

— Време е да яхваме конете.

— Време е да умрем — измърмори Касмарис.

Утер се събуди. Сърцето му се блъскаше като полудяло, страхът беше толкова силен, че той скочи и заопипва слепешката за меча си. Беше заспал на пост!

— Не се бой — каза Болдрик, който точеше ловджийския си нож под бледата светлина на зората, сипваща се през отворения прозорец. Бурята беше отминала и утрото светлееше ярко и чисто под синьо небе.

Утер се усмихна криво. Болдрик му подаде последното парче от черния хляб и принцът трябваше да го полее с вода от манерката му, за да може да го сдъвче. Скоро след това отново тръгнаха на път, все по-нагоре и по-нагоре, където дърветата се разреждаха и отстъпваха на голи скали и ниска растителност. Вървяха по тясна пътека, изпъстрена

със следите на диви кози и муфлони. Най-накрая, когато слънцето вече се издигаше към най-високата си точка на небосклона, стигнаха до малка долчинка. Къща от гранитни блокове се гушеше на завет до висока канара. Сламеният покрив беше почернял и полупропаднал — явно от пожар.

Спотаиха се сред редките дървета, като оглеждаха околността за войници. Когато се увериха, че са сами, се спуснаха към къщата и спряха до един висок дъб. На ствола му висеше разпънат човешки скелет.

— Това трябва да е Андияк — каза Болдрик. — Май няма да може да ни помогне.

Костите на краката липсваха, явно откъснати от вълци или диви кучета, а черепът беше паднал край корените на дървото. Утер се приближи до къщата. Беше стабилна постройка с каменно огнище в средната стая. Навсякъде цареше хаос — книги и свитъци се търкаляха по пода, чекмеджетата висяха, издърпани от скриновете, масите бяха преобърнати, чергите бяха сритани в ъглите. Трите задни стаи бяха в същото състояние. Утер изправи един плетен стол, седна и се замисли.

— Време е да тръгваме — каза Болдрик от прага.

— Не още. Който и да е направил това, е търсил извора на силата на чародея. И не го е намерил.

— Откъде знаеш? Не виждаш ли, че всичко е преровено?

— Именно, Болдрик. Не личи да се спрели някъде с тършуването. Или са намерили търсеното най-накрая, или въобще не са го намерили. Второто е по-вероятно.

— Щом те не са го намерили, защо смяташ, че ние ще го намерим?

— Знаем къде да не го търсим. Помогни ми да разчистя този хаос.

— Защо? Никой не живее тук.

— Довери ми се.

С общи усилия изправиха преобърнатите мебели, после Утер отново седна и се втрени в стените на голямата стая. След малко стана и отиде в спалнята. Десетките, дори стотици книги и свитъци говореха, че Андияк е бил учен човек. Някои от ръкописите още бяха навити на рула и Утер ги разгледа внимателно. Бяха грижливо обозначени.

— Какво търсим? — попита ловецът.

— Камък. Златен камък с черни жилки, вероятно с големината на речно камъче.

— Мислиш, че го е скрил преди да го убият?

— Не. Мисля, че го е криел по принцип, навярно всяка нощ. И не е бил у него, когато са го заловили, което може да означава, че са го хванали, докато е спял.

— Ако го е бил скрил, трябва да са го намерили.

— Не. Ако ти го беше скрил, щяха да го намерят. Става въпрос за чародей и за вълшебен камък. Скрил го е на видно място, но го е променил. Остава само да решим в какво го е превърнал.

Болдрик седна и каза:

— Гладен съм, уморен съм и не разбирам нищо от това, което казваш. Но снощи някакво същество от мрака се опита да ни убие и искам да се махна от тези планини преди да се е стъмнило.

Утер кимна. И той беше мислил за Душекрада и се бе чудил дали са го изпратили Елдаред или Астарта, или появата му няма нищо общо с никой от двамата. Изтласка страховете от ума си и се зае с настоящата си задача. Медлин често му бе повтарял да не хаби силата си за неща, които са извън възможностите му.

Убитият чародей или беше скрил камъка, или го беше превърнал в нещо друго. Ако го беше скрил, убийците щяха да го намерят. Значи го беше преобърнал. Утер стана. Всеки от разпилените по пода предмети можеше да е камъкът сипстраси. „Мисли, Утер — каза си той. — Използвай ума си. Защо чародеят би превърнал камъка?“ За да го предпази от кражба. Из стаята се търкаляха бокали, пера за писане със златни писци, дрехи, одеяла, свещници, дори един фенер. Имаше свитъци, книги, амулети от сребро, бронз и дори от злато. Всички те биха били ценни за един крадец и следователно безполезни като прикритие на магически камък. Утер ги изхвърли от мислите си и очите му отново заоглеждаха стаята в търсене на предмет, който да е полезен и в същото време без стойност. До прозореца имаше писалище, чекмеджетата бяха извадени и потрошени. До него имаше куп разпилени листове хартия... а в ъгъла, сгушено до стената, бе паднало продълговатото преспание от обикновен гранит.

Утер го вдигна. Беше тежко и идеално за предназначението си. Задържа го над писалището и се съсредоточи. След няколко секунди

ръката му се затопли и върху плота на писалището се появиха две чинии с току-що изпечени телешки пържоли. Гранитът в ръката му изчезна, заменен от голям колкото нокътя на палеца му камък сипстраси — с черни жилки, пресичащи се по златната му повърхност.

— Успя! — прошепна Болдрик. — Магията на Сънетвореца.

Утер се усмихна. Наслаждаваше се на победата на мисълта си. После каза:

— Да. Но силата на камъка не е голяма. Колкото повече се изтощава магията, толкова по-плътни стават черните жилки. Когато златото изчезне, изчезва и магията. Хапни си месце. Не бива да пилеем повече магия, ако искаме да излекуваме Палин.

Храната беше направо божествена. След като се нахраниха, Утер и Болдрик излязоха — принцът носеше камъка сипстраси в шепа. Докато минаваха покрай скелета, камъкът се затопли и Утер спря. Шепот като вятър през сухи листа отекна в главата му и оформи една-единствена дума.

„Покой“. Беше молба, родена от огромно страдание. Утер си спомни разказа на Болдрик за армията бунтовници, които били разпънати, но не им било позволено да умрат. Наведе се, взе черепа и допря камъка до слепоочието му. Проблесна бяла светлина и гласът в главата на Утер набра сила.

„Благодаря ти, приятелю. Занеси камъка на платото Ерин. Нека духовете си идат у дома.“

Шепотът заглъхна и се стопи, а черните жилки върху камъка станаха още по-плътни.

— Защо направи това? — попита Болдрик.

— Той не беше мъртъв — отвърна Утер. — Да вървим.

Медлин хвърли черното камъче на масата и Кулаин го взе. Никой от двамата не проговори. Медлин напълни догоре бокала си с бледозлатисто вино и го пресуши на един дъх. Чародееят изглеждаше ужасно — лицето му беше изпито, кожата под брадата му бе увиснала. Очите му бяха кървясали, движенията — забавени. Седем дни се бе опитвал да последва Туро, но Стоящите камъни над Еборакум само бяха изцедили силата от неговия сипстраси. Двамата мъже бяха отишли при друг каменен кръг на запад, извън Камбодун. И там се

бяха натъкнали на същата загадка. Дни наред Медлин работи над изчисленията си, като си откриваше само по час сън късно следобед. Накрая се опита да се прехвърли обратно в Еборакум, но дори и това му начинание се провали.

После се върнаха в столицата и Медлин прерови огромната си библиотека — търсеше вдъхновение, което и там не успя да открие.

— Предавам се — прошепна той и си наля още една чаша.

— Как е възможно Стоящите камъни да не действат? — попита Кулаин.

— Върху какво мислиш работих през последните две седмици? Върху покачващата се цена на ябълките?

— Успокой се. Не търся отговори, търся вдъхновение. Няма причина Камъните да се повредят. Те не са машини, просто резонират в тон със сипстраси. Някога чувал ли си кръг да се повреди?

— Не. И как искаш да съм спокоен? Необратимите закони на тайнството са преобърнати с главата надолу. Магията вече не действа. — Очите на Медлин засвяткаха страховито. Изправи рязко гръб, бръкна в джоба на тъмносинята си роба и извади втори камък сипстраси. Задържа го над масата и когато се появи още една стомна с вино, видимо си отдъхна. — Изхабих силата на два камъка, които щяха да действат още десетки години, но поне още мога да направя вино.

— Някога случвало ли се е да не можеш да пътуваш?

— Разбира се. Никой не може да пътува там, където вече е, това го знаеш. Закон номер едно. Всяка времева скала създава свои собствени противоположни сили. Избутва ни и ни принуждава да приемем основното, линейно време. В началото мислех, че не мога да последвам Туро, защото вече съм там. Никой кръг не би осъществил пътуването ми при тези условия. Където и да е той и в което и време да е, аз също трябва да съм там. Но случаят не е такъв. Това не би трябвало да се отрази на пътуване от Камбодун до Еборакум в една и съща времева скала. Кръговете не работят... и не разбирам защо.

Кулаин разкръши жилавото си тяло и каза:

— Мисля, че е дошъл моментът да се свържем с Пендарик.

— Ще ми се да можех да възразя — каза Медлин. — Той е голям досадник.

— Освен това е много по-мъдър и от двамата ни, въпреки твоята самонадеяност.

— Не може ли да почакаме до утре?

— Не. Туро е в опасност, а ние дори не знаем къде е. Направи го, Медлин!

— „Досадник“ не е най-точната дума за Пендарик — измърмори чародеят, взе камъка, протегна юмрук над масата и прошепна заветните думи, клетвата на Балакрида. Въздухът над масата запращя и Медлин побърза да махне двете стомни с вино. Свеж вятър изпълни стаята с мирис на рози и се появи прозорец, гледащ към градина, в която седеше достолепен мъж в бяла тога. Брадата му беше златна и грижливо накъдрена, очите му — пронизващо сини. Мъжът се обърна и остави на земята кошница с прекрасни рози.

— Е? — каза той и Медлин преглътна яда си. Тази единствена дума бе сбрала изобилие от подтекстове и напомни на чародея за баща му, който бе използвал същия тон, когато бяха хванали младия Медлин с една прислужничка в каруцата със сеното. Той прогони унизителния спомен от мислите си.

— Имаме нужда от съвета ти, господарю — промърмори Медлин малко уплашено. Пендарик се засмя.

— Представям си колко ти струва това, Талиесан. Или да те наричам Зевс? Или Аристотел? Или Локи?

— Медлин, господарю. Кръговете са се повредили.

Ако беше очаквал, че новината ще обезпокои Пендарик, значи трябваше да се разочарова. Някогашният крал на Атлантида кимна — и само толкова.

— Не са се повредили, Медлин. Затворени са. Ако останат затворени, тогава да, ще се повредят. Резонансът ще се промени.

— Как е възможно това? Кой ги е затворил?

— Аз. Може би искаш да оспориш правото ми?

— Не, господарю — побърза да отговори Медлин. — Но може ли да попитам каква е причината?

— Може. Нямах нищо против по-капризните ми поданици да станат богове на диваците — това ги забавляваше и не причиняваше кой знае каква вреда — но няма да позволя същата лудост, от която вече веднъж пострадахме. И преди да ми припомниш, Медлин, да, тогава аз бях полуделият. Но светът се срина. Приливните вълни, вулканите и земетресенията едва не разкъсаха Земята.

— И защо смятате, че това ще се случи отново?

— Една от нас е решила, че не е достатъчно да си играе на богиня. Решила е да стане такава. Построила е замък, обхващащ четири портала, и е готова да отприщи Бездната над всички съществуващи светове. Така че аз затворих пътищата.

Медлин забеляза известно колебание в думите на Пендарик и се възползва от него.

— Но не всички пътища?

По лицето на краля пробяга сянка на раздразнение.

— Да. Открай време си схватлив, Талиесан. Не мога да затворя нейния свят, поне засега. Но пък и не вярвах, че някой смъртен ще е достатъчно глупав, за да повтори моята грешка.

Кулаин се наведе напред и попита:

— Може ли да кажа нещо, господарю?

— Разбира се, Кулаин. Още ли държиш на решението си да станеш смъртен?

— Да. Като казвате „грешка“, Кървавия камък ли имате предвид?

— Да.

— И кой е предателят? — попита Кулаин със свито сърце.

— Гороиен.

— И защо ще го прави? Необяснимо е.

Пендарик се усмихна.

— Помниш ли Гилгамеш — смъртния, който не можа да приеме безсмъртието на сипстраси? Изглежда, е имал някаква болест на кръвта и я е предал на Гороиен. Тя започна да остарява, Кулаин. От всички нас ти най-добре можеш да си представиш какво означава това за нея. Сега извлича жизнената сила от бременни жени и я влива в Кървавия камък. Но това няма да е достатъчно — ще са й необходими все повече и повече души. Накрая и кръвта на цял народ няма да й стига, на цял свят дори. Тя е обречена и смята да обрече всички ни.

— Не мога да го приема — каза Кулаин. — Да, тя наистина е безмилостна. Нима всички ние не сме такива? Но аз съм я виждал да се грижи за болно сърце, да помага при раждане...

— Но не си виждал ефекта от Кървавите камъни. Те прояждат душата като рак. Аз знам, Кулаин. Ти беше прекалено млад, но питай Медлин какъв бях, когато Кървавият камък властваше над Атлантида. Изтръгнах сърцата на враговете си. Веднъж заповядах десет хиляди

бунтовници да бъдат набити на кол. Единствено краят на света ме спаси. Гороиен няма да я спаси нищо.

— Внукът ми изчезна в Мъглите. Трябва да го намеря.

— Той е в света на Гороиен и тя също го търси.

— Тогава позволи ми да отида там. Позволи ми да му помогна. Тя ще го намрази, защото е син на Алайда, а ти знаеш какви са чувствата на Гороиен към нея.

— Тъжно е, Кулаин, но аз знам и друго. Както и Медлин. А колкото до порталите — отговорът ми е „не“. Те ще си останат затворени. Освен, разбира се, ако не обещаеш да я унищожиш.

— Не мога!

— Тя не е жената, която обичаше навремето. Обсебена е от злото и нищо друго не е останало у нея.

— Казах не. Нима изобщо не ме познаваш, Пендарик?

Кралят замълча за миг.

— Дали те познавам? Разбира се, че те познавам. Нещо повече, ти ми харесваш, Кулаин. Ти си човек на честта. В случай, че премислиш, отиди на Скитис. Един портал все още е отворен. Но ще трябва да я убиеш.

Буреносни облаци се стълпиха в очите на Кулаин и лицето му пребледня.

— Ти оцеля след Кървавия камък, Пендарик, макар че не са малко онези, които биха искали да те убият. Хиляди вдовици и сираци биха ликували да пролеят кръвта ти.

Кралят кимна в знак на съгласие и каза:

— Но аз не бях болен, Кулаин. Гороиен трябва да умре. Не като наказание — макар някои да биха възразили, че го заслужава — а защото болестта ѝ я изяжда отвътре. В момента тя жертва по двеста и осемдесет жени годишно от десетте народа под неин контрол. Преди две години ѝ бяха необходими само седем жени. По мои изчисления следващата година ще ѝ трябва хиляда. Това за какво ти говори?

Кулаин удари с юмрук по масата.

— Тогава защо ти не тръгнеш срещу нея? Нали навремето беше воин! Или Бригамартис?

— Подобно решение би ти допаднало, нали, Кулаин? Би ти донесло душевно удовлетворение. Не, Гороиен е част от теб и само ти можеш да се приближиш до нея. Силата ѝ е нараснала. Ако аз трябва

да я унищожа, това ще означава да унищожа и света, в който живее. Тогава хиляди ще умрат заедно с нея, защото ще надигна океаните. Изборът е твой, Кулаин. Сега ви оставям, имам работа.

Прозорецът изчезна. Медлин наля още един бокал вино и го бутна към Кулаин, но воинът от Мъглите не му обърна внимание, а попита:

— Колко от всичко това знаеше?

Чародеят отпи от виното, притворил зелените си очи.

— По-малко, отколкото си мислиш. И бих те посъветвал да последваш собствения си съвет и да се успокоиш. — Погледите им се срещнаха и Медлин преглътна с усилие, съзнавайки, че животът му виси на косъм. — Не знаех за болестта на Гороиен, знаех само, че пак е започнала да си играе на богиня. Кълна се.

— Има и нещо друго, мародерю — нещо, което Пендарик знае. Така че изплюй камъчето!

— Първо трябва да обещаеш, че няма да ме убиеш.

— Ще те убия, ако не ми кажеш! — извика Кулаин и се надигна от стола си.

— Седни! — озъби му се Медлин, чийто страх бе отстъпил пред гнева. — Каква полза да ме заплашваш? Нима съм ти бил враг някога? Спомни си, Кулаин! Дватамата с Гороиен тръгнахте всеки по свой път. Ти взе Шалеат за жена и тя ти роди Алайда. Но Шалеат умря, ухапана от змия. Ти знаеше — и не смей да го отричаш, — че я уби Гороиен. Или ако не си го знаел, най-малкото си го подозирал. Точно затова позволи на Аврелий да отведе Алайда от Фера. Мислеше, че омразата на Гороиен ще утихне, ако Алайда се отрече от безсмъртието. Дори не й позволи да вземе камък.

— Не искам да слушам това! — извика Кулаин. В очите му проблесна страх.

— Гороиен уби Алайда. Отиде при нея в замъка на Аврелий и я отрови. Бебето пое отровата и тя промени кръвта на Алайда. Когато роди, получи кръвоизлив и той я уби.

— Не! — прошепна Кулаин, но вече нищо не можеше да спре чародея.

— Колкото до Туро, той нямаше волята да живее и се наложи да използвам цялата сила на един камък, за да го спася. Но Гороиен винаги беше наблизко през онези първи години и аз не можех да

позволя на Туро да израсте силен. Аз причинявах слабостта в гърдите му. Аз му отнемах силата. Гороиен виждаше страданието на краля и остави момчето да живее. Винаги е била отмъстителна кучка, но ти беше прекалено заслепен, за да го видиш. Най-накрая реши, че е дошло време да отприщи цялата си злоба. Именно тя отиде при Елдаред и му напълни главата с мечти за величие. Не за да убие краля, а сина на Алайда — твоя внук. Ти ме обвини за смъртта на Алайда. И аз не казах нищо. Но когато я оставих през онова съдбовно утро, пулсът ѝ беше силен, а тялото — здраво. Тогава не беше болна от болестта на кралете, Кулаин.

Воинът от Мъглите вдигна бокала си, изпи виното на един дъх и усети как топлината плъзва по жилите му.

— Обичал ли си някого през живота си, Медлин?

— Не — отвърна чародеят и докато го казваше, си даде сметка за празнотата, която носеше в себе си тази кратка дума.

— Прав си. Знаех, че тя е убила Шалеат, и въпреки това не можех да я намразя за това. Точно затова избрах да стана смъртен. — Кулаин се засмя горчиво. — Какво жалко решение за един воин. Исках да умра, за да накажа Гороиен.

— Има ирония в това, Кулаин. Ти умираш, без да е необходимо, а тя умира, въпреки че не го желае. Какво ще правиш?

— Нима имам избор? Внукът ми се скита някъде в нейния свят, а с него има и друг човек, на когото държа. За да ги спася, трябва да убия жената, която съм обичал повече от две хиляди години.

— Ще дойда с теб на остров Скитис.

— Не, Медлин. Остани тук и помогни на онзи римлянин, Аквила. Опази земята на Туро.

— Не можем да я опазим. Мислех, че е дошло време отново да си стягам багажа.

— И къде ще отидеш? — попита Кулаин. — Вече се наслади на величието на Асирия, Гърция и Рим. Какво ти остава?

— Има и други светове, Кулаин.

— Изчакай малко. И двамата дадохме много на този незначителен остров. Не ми се иска да го наследи Елдаред, нито онзи варварин Хенгист.

Медлин се усмихна тъжно.

— Както каза, и двамата сме дали много. Ще остана още известно време. Но имам чувството, че задържаме морето с бариера от лед... а лятото идва.

ГЛАВА 12

Прасамак и Корин Рогюр клечаха в храсталаците на един хълм източно от Марийн-са и наблюдаваха стадо сърни, които пасяха на триста стъпки от тях.

— Как ще се приближим до тях? — попита Корин.

— Няма да се приближаваме. Ще чакаме те да се приближат.

— А ако не го направят?

— Тогава ще се приберем гладни. Ловуването е въпрос на търпение. Следите показват, че сърните минават оттук, за да пият вода. Затова стоим тук и чакаме. Твоят приятел Хогун предпочете да проспие времето, което също е начин, не по-лош от другите — стига някой да стои на пост.

— Ти си спокоен човек, Прасамак. Завиждам ти.

— Спокоен съм, защото не разбирам омразата.

— Нима никой не е постъпвал зле с теб?

— Напротив. Бях много малък, когато един пиян ловец ме прегази с коня си. Оттогава болката е мой постоянен спътник — както тази в сакатия ми крак, така и другата, от самотата. Омразата не би ми помогнала да оцелея.

Смуглият ловец се усмихна.

— Не мога да бъда като теб, но да съм с теб ме успокоява. Защо сте тук, в Пинре?

— Доколкото разбрах, търсим някакъв меч. Или по-скоро Туро търси меч. Той е кралски син — на велик крал, който беше убит преди няколко месеца.

— От коя страна отвъд великата вода идвате?

Прасамак размърда сакатия си крак.

— Това е страна на вълшебство и мъгла. Римляните я наричат Британия, но в действителност се състои от много и различни земи. Аз съм от племето на бригантите, вероятно най-добрите ловци на света и със сигурност най-безпощадните воители.

Корин се ухили.

— Безпощадни? Значи не са като теб?

Преди Прасамак да успее да отговори, сърните побягнаха на запад. Бригантът се изправи и изръмжа:

— Бързо. Върви след мен!

И закуцука към един стар дъб. Корин го последва.

— Какво правиш?

— Помогни ми да се кача. — Корин сплете ръце и повдигна бриганта достатъчно, за да се хване за един клон и да се покатери на дървото.

— Качвай се! Бързо! — подкани го Прасамак.

В гората отекна страховит рев. Корин подскочи и се изкатери на клона миг преди първият вор да изскочи на поляната. Стрелата на Прасамак се заби в гърлото на звяра, но той продължи напред, сякаш не се беше случило нищо.

Втората стрела отскочи от черепа му, докато той скачаше към ловците. Ноктите му задраскаха по клона, но Корин го изрита в зейналата паст и звярът отскочи. Още два като него обаче се появиха от гората и започнаха да обикалят около дървото. Прасамак стоеше неподвижно с трета стрела на тетивата и се взираше в огромните котки. Бяха дълги по осем стъпки, с големи сплескани муцуни, продълговати жълти очи и зъби, дълги колкото човешки пръст. Първият звяр се отпусна на една страна и задраска с лапа стрелата в гърлото си, след това поднови обиколките си под дървото.

— Стреляй! — настоя Корин. Щом чуха гласа му, зверовете зареваха и отново започнаха да скачат към клона, но нито един не успяваше да се задържи. Прасамак сложи пръст на устните си и прошепна една-единствена дума:

— Търпение!

Прехвърли колчана си отпред и се зае да прегледа стрелите си. Някои бяха с по един зъбец, други с по два. Имаше и такива с гладки върхове за по-лесно изваждане, едни бяха леки, други — тежки. Най-накрая избра една с двоен зъбец и тежък връх и я сложи на лъка. Струваше му се, че единственото слабо място на ворите беше зад предните крака в долната част на ребрата. Ако успееше да се прицели добре...

Изчака няколко минути, като от време на време опъваше лъка, но после се разколебаваше. Корин не го изпускаше от поглед и

напрежението му нарастваше с всеки неосъществен изстрел, но въпреки това си мълчеше. Един от ворите се отдалечи от дървото, обръщайки се с гръб, и Прасамак тихичко подсвирна. Звярът спря и се обърна. В същия миг стрелата изсвистя, заби се под плешката на вора и прониза сърцето му. Животното се строполи на земята, без да издаде звук.

Бригантът избра още една стрела и зачака. Друг вор се приближи до мъртвия си събрат и побутна трупа с муцуна, опитвайки се да го изправи. Втора стрела иззвънтя през поляната, ворът се изправи на задните си лапи, падна по гръб и зарита във въздуха. После застина. Третият звяр, изглежда, се обърка, приближи се до другарите си и отстъпи, подушил кръвта. После изрева гневно към небето.

Тръбен зов от ловджийски рог проехтя из гората, ворът се обърна към звука и бавно се отдалечи. Няколко минути двамата мъже останаха по местата си, после Корин понечи да слезе от дървото.

— Къде тръгна?

— Звярът си отиде.

— Може да има и други. Нека почакаме още малко.

— Добър съвет, приятелю. Как разбра, че ворите идват?

— От това как избягаха сърните. Човешката миризма не би ги хвърлила в подобен ужас, нито вълчата.

— Хубаво е човек да има край себе си умник като теб, Прасамак. Може пък най-после да ни излезе късметът.

Сякаш в потвърждение на думите му един голям вор изскочи на поляната, явно без да ги усети, мина покрай труповете и продължи стремителния си бяг в посоката, от която се бе чул тръбният зов.

— Мислиш ли, че вече можем да слезем? — попита Корин.

— Да почакаме още малко. — Прасамак усети как го наляга тъга. Корин още не бе имал време да си даде сметка какво се крие зад нападението, а бригантът се колебаеше дали да изкаже на глас страховете си. Щом бяха пуснати четири вора, защо не и всичките? И ако наистина беше така, то какво ли се бе случило с братството в пещерите? — Мисля, че вече можем да слезем — каза накрая той.

Корин скочи на земята и се обърна да му помогне.

— Дълга ти живота си. Няма да го забравя.

И закрачи към лагера, но ръката на Прасамак легна на рамото му.

— Почакай, Корин.

Той се обърна и лицето му преbledня, когато разчете тревогата в очите на бриганта. После истината се стовари отгоре му.

— Не! — изкрещя той, блъсна ръката на Прасамак и хукна през дърветата. Бригантът нагласи стрела в лъка си и го последва. Не бързаше — нямаше желание да стигне скоро. Когато най-после видя пещерите, разбра, че най-лошите му страхове са се оправдали. Поляната беше осеяна с трупове, един откъснат крак се въргалияше в тревата — от него още течеше кръв. Истинско клане. При входа на пещерата Корин бе коленичил до огромното тяло на брат си. Човекът-звяр лежеше до труповете на три вора, а ноктите му бяха червени от кръвта им. Три деца и Лаита се бяха сгушили ужасени малко навътре в пещерата. Част от тревогите на Прасамак се разсеяха, когато видя, че Лаита е жива и здрава. Корин ридаше и стискаше окървавената лапа в скута си. Очите на човека-звяр се отвориха.

Прасамак докосна Корин по рамото и прошепна:

— Жив е.

— Корин?

— Да?

— Спрях ги, Корин. Излиза, че кралицата вещица все пак ми е направила услуга. Даде ми силата да спра собствените ѝ ловни котки. — Той си пое дълбоко и накъсано дъх. Прасамак гледаше как кръвта му изтича от ужасните рани и отнася живота със себе си. — Четири от Седемте са на сигурно място в пещерите. Част от мъжете избягаха в гората, не знам дали са оцелели. Отведи ги далеч оттук, Корин.

— Ще го направя, братко. Почини си. Почивай в мир. — Тялото потрепна като в мараня, после се сви до размерите на човешки бой, на строен и добре сложен мъж с красиво и нежно лице. — О, богове! — прошепна Корин.

— Много трогателно — обади се женски глас. Прасамак и Корин се обърнаха едновременно. На един голям камък наблизко седеше златокоса жена в сребротъкана дреха, праметната през бяло като слонова кост рамо.

Корин скочи, извади меча си и хукна към жената, но тя вдигна ръка и махна с пръсти, сякаш да прогони досадна муха, и той политна във въздуха и се блъсна в скалите.

— Казах, че ще видя смъртта му... и го направих. Доведете моите жени в лагера на север. И може би ще позволя на останалите от

вас да живеят.

Прасамак остави лъка си на земята. Усещаше тежкия ѝ поглед върху себе си.

— Защо не се опитваш да ме убиеш? — попита тя.

— Какъв е смисълът? Ти не си тук.

— Колко проникателно от твоя страна.

— Не е необходима голяма проникателност, за да забележи човек, че не хвърляш сянка.

— Поведението ти е непочтително — смъмри го тя. — Ела при мен. — Повдигна ръка и Прасамак усети придърпване в гърдите, което го принуди да се изправи. Спъна се със сакатия си крак и чу тихия ѝ подигравателен смях. — Куцльо? Каква прелест! Смятах да си поиграя с теб, дребосъчко, да те накарам да страдаш, както страда Палин. Но сега виждам, че не е необходимо. Изглежда, съдбата се е отнесла с теб по-жестоко, отколкото бих могла да направя аз. И въпреки това трябва да изстрадаш някаква болка заради нахалството си. — Очите ѝ заискриха.

Прасамак още държеше стрелата, която на идване бе сложил на тетивата, и когато жената вдигна повторно ръка, я протегна пред себе си. От пръстите на жената изригна лъч бяла светлина, докосна стрелата, върна се назад и я удари право в гърдите. Тя изпищя и скочи... и за миг Прасамак видя сребро да се прокрадва в златната коса при слепоочията ѝ. Ръката ѝ се стрелна към стареещото лице и злобната ѝ усмивка се смени с ужасена гримаса. В следващия миг жената вече я нямаше.

— Какво направи? — попита Корин.

Прасамак погледна стрелата — беше черна и не ставаше за нищо — върхът ѝ се бе стопил в безформено метално парче. Захвърли я настрани.

— Трябва да отведем жените преди да са дошли войниците, а те няма да закъснеят. Има ли друго скривалище в гората?

— Къде можем да се скрием от нея?

— Всяко нещо с времето си, Корин. Има ли скривалище?

— Може би.

— Тогава да съберем каквото ще ни е от полза и да тръгваме. — Докато говореше, петима мъже се показаха от гората. Прасамак позна високия Хогун и тромавия Риал.

— Е — каза бригантът, — братството още е живо.

Лаита излезе от пещерата, отиде до тялото на един мъртъв боец и свали колана с меча му. Закопча го на тънкия си кръст, извади меча и го завъртя в ръка, преценявайки тежестта му. Дръжката беше дълга и плътно обвита с тъмна кожа — можеше да я хване с две ръце. Острието обаче не беше толкова дълго или тежко, че да не може да използва оръжието и с една. Намери брус и се зае да го наточи. Прасамак се приближи до нея.

— Съжалявам, че трябваше да преживееш такова изпитание.

— Нищо не преживях — Палин се погрижи ворите да не стигнат до мен. Но писъците на умиращите...

— Знам.

— От онази жена се излъчваше зло и в същото време беше толкова красива...

— В това няма нищо странно, Лаита. Палин беше добър човек, а от външността му човек го побиваха тръпки. Не всичко добро е и непременно красиво.

— Не ми е приятно да го призная, но онази жена ме изплаши. Направо се вцепених от страх. Преди да се разделим с Кулаин, зърнах един Душекрад от Бездната. Лицето му беше сиво като на труп и въпреки това от него се изплаших по-малко, отколкото от кралицата вещица. Ти как успя да заговориш в нейно присъствие?

— Не те разбирам.

— В гласа ти нямаше страх.

— Страхът беше в сърцето ми, но очите ми съзираха само една зла жена. В най-лошия случай щеше да ме убие. Нима това е толкова ужасно? След петдесет години никой няма да си спомня името ми. Ще бъда само купчинка прах, останала в миналото. Ако имам късмет, ще остаряя и ще склопя очи в леглото си. Ако не — ще умра млад. При всяко положение все ще умра.

— Не искам да умирам — нито да остарявам. Искам да живея вечно — каза Лаита. — Като Кулаин преди да направи своя избор. Искам да видя света след сто години, или след хиляда. Не искам никога слънцето да изгрее, без да огрее и мен.

— Разбирам защо това би било... приятно — каза бригантът, — но за себе си мисля, че не бих искал да съм безсмъртен. Ако си готова, по-добре да тръгваме.

Лаита впери поглед в тъжните му сини очи, търсейки извора на меланхолията, която го беше налегнала и която тя не разбираше. Усмихна се, скочи с лекота и му помогна да се изправи.

— Жена ти е родена с късмет — каза тя.

— В какъв смисъл?

— Намерила си е добър и силен мъж. А колкото до въпроса ти — да, готова съм.

Малката група, към която се присъединиха още четирима оцелели, наброяваше деветнайсет души. Скупчиха се близо един до друг и тръгнаха сред хълмовете на Марийн-са. Имаше четири бременни жени, три деца и — ако се броеше и Лаита — дванайсет бойци. Заради напредналата бременност на една от жените, групата се движеше бавно.

Вече се смрачаваше, когато Корин ги поведе нагоре по дълъг склон към кръг от черни камъни, високи по трийсетина стъпки. Кръгът беше с диаметър повече от сто метра и около високия олтар в центъра бяха издигнати няколко необитаеми постройки. Корин отвори прогнилата врата на най-голямата сграда и влезе. Прасамак го последва. Покрити с прах паянтови маси стояха под прав ъгъл спрямо стените, от двете им страни имаше пейки.

В голямото огнище грижливо бяха подредени цепеници, които сякаш само чакаха някой да ги запали. Огромна паяжина се проточваше нагоре към комина. Корин не ѝ обърна внимание и разпали праханта. Пламъците се издигнаха гладно, обхванаха сухото дърво и топла червена светлина окъпа помещението.

— Какво е това място? — попита Прасамак.

— Навремето тук живееха последователите на Орловата секта — седемдесет мъже, които вярваха, че могат да общуват с духовете.

— И какво стана с тях?

— Астарта нареди да ги убият. Сега никой не идва тук.

— Нищо чудно — каза бригантът, заслушан във вятъра, който виеше навън. Една от жените изпъшка и се сви на пода. Беше Ерулда.

— Бебето идва — каза Хогун. — По-добре да я оставим на жените.

Корин заведе мъжете в една по-малка постройка с дузина прогнили легла, наредени покрай стените. Миришеше на мишки. Тук също ги чакаше стъкнат огън и Корин го запали.

Прасамак изпробва няколко легла, после предпазливо се отпусна в едно от тях. Никой не подхващаше разговор и бригаантът се замисли за Туро — питаше се дали ворите не са го убили.

Събуди се час преди разсъмване с неясното чувство, че е чул думкане на барабани и звук от стъпките на маршируващи мъже. Протегна се и седна в леглото. Корин и другите още спяха. Той стана, като едва се удържа да не изохка, когато тежестта падна върху сакатия му крак, взе лъка и колчана си и излезе. Зазоряваше се. Вратата на централната постройка беше отворена и Лаита се появи на прага. Усмихна му се вместо поздрав и изтича при него.

— Чакам те вече цял час.

— Чу ли барабаните?

— Не. Какви барабани?

— Сигурно съм сънувал. Ела, ще потърсим месо.

Двамата, всеки с лък на рамо, тръгнаха надолу по хълма.

В ден като този Прасамак не можеше да сбърка. Уби две сърни, а Лаита — един муфлон. Нямаше как да занесат животните в лагера, така че ги нарязаха и овесиха парчетата на три високи клона.

Прасамак се бе натоварил със сочните филета на сърните, така че Лаита спря да набере гъби, напъха ги под блузата си и го настигна.

Посрещнаха ги радушно и след вкусната закуска Корин изпрати Хогун, Риал и още един мъж — казваше се Логай — да огледат района за войници, а Прасамак им обясни къде е останалото месо. Ужасяващите събития от предния ден изглеждаха някак по-малко страховити след раждането на малкото момченце на Ерулда. Силният му плач извикваше усмивки по лицата на жените и Прасамак за пореден път се удиви на способността на хората да оцеляват и след най-страшното. Дори Корин не изглеждаше толкова напрегнат.

В подножието на хълма имаше поток и открито глинено находище. Останалите три жени прекараха деня в правене на грънци и стомни, които изпекоха в построена за целта пещ. Пещта не димеше много. Прасамак ги гледаше как работят и си мислеше за Хелга. Дали войната беше стигнала и до Калцария? Как се справяше тя? И той ли й липсваше толкова, колкото тя на него, или вече си беше намерила друг

съпруг с два здрави крака? Не би я винил. Беше му дала безценен дар и ако вярваше в съществуването на благосклонни богове, Прасамак би отправил молитва за нейното щастие.

Погледна кожените си панталони. Бяха мръсни и окъсани, а няколко от сребърните пулове едва се държаха. Хубавата му вълнена туника беше покрита с петна, а златната шевица на маншетите се беше разнищала. Докуцука до потока, съблече туниката си, натопи я в студената вода и я затърка в един объл камък. После внезапно събу панталоните си, седна във водата и започна да плиска бледите си гърди. Жените се разкискаха и му замахаха, той им кимна сериозно и продължи да се мие.

Лаита бавно слизаше по хълма. Една от жените се приближи до нея и ѝ подаде нещо — Прасамак не видя какво. Момичето ѝ благодари с усмивка, събу ботушите си, нагази във водата и тръгна към Прасамак.

— Какво искаше жената?

— Подарък за ловеца — отговори Лаита и му показва малък мускал с восъчна запушалка. — С това ще си измиеш косата.

И изведнъж го дръпна назад и го потопи под водата. Той успя да се измъкне, отърси се като куче и започна да плюе възмутено, но Лаита счупи восъчния печат и изля половината от съдържанието на мускала върху главата му. После пъкна шишенцето в колана си и започна да му търка косата — усещане, което достойно можеше да се мери с онова, което беше преживял в ръцете на робините на Викторин. За съжаление, Лаита развали всичко, като пак го потопи под водата. Когато Прасамак отново се показва над повърхността, го посрещна кикотенето на работещите жени и дълбокият, гърлен смях на мъжете, насядали по билото на хълма.

Доброто настроение продължи до залез-слънце, когато се върнаха Хогун и останалите. Прасамак разбра, че нещо не е наред, още като видя, че не са отишли да приберат месото. Докуцука до мястото, където седеше Корин, и смуглият ловец вдигна глава към него и каза само две думи:

— Войниците идват.

В малкия амфитеатър нямаше други зрители освен кралицата, която седеше в центъра му на покрит с кожи диван. На пясъка под нея стояха четирима бойци с вдигнати за поздрав мечове. Тя се наведе напред.

— Всеки от вас е най-добрият гладиатор в своята страна. Нито един не е усетил вкуса на поражението и всеки е убил десетки противници. Днес имате възможността да си тръгнете от Пердита със злато и скъпоценни камъни, равни на собственото ви тегло. Това събужда ли трепет в сърцата ви? — Докато говореше, се галеше с дясната ръка по шията и ключиците и се наслаждаваше на гладкия копринен допир на младата плът. Сините ѝ очи пронизваха воините — силни мъже, стройни и застанали нащрек като надушили кръв вълци; в очите им се четеше самоувереност — всеки бе убеден, че съдбата му е отредила победа. Гороиен се усмихна.

— Не е време да премервате силите си. Днес ще се биете заедно, срещу противник, когото сама ще избира. Убийте го и ще получите обещаните ви награди.

— Всички ще се бием срещу един мъж? — попита един висок воин с катраненочерна брада.

— Срещу един-единствен — прошепна тя. Гласът ѝ бе предрезгавял от възбуда. — Ето го!

Мъжете се обърнаха. В другия край на арената стоеше висок мъж. Лицето му бе скрито зад черен шлем, раменете му бяха широки, бедрата — стройни и силни. Беше облечен в ризница без ръкави и бедрена превръзка, в ръцете си стискаше къс меч и кама.

— Ето го — повтори тя. — Това е избраникът на кралицата, най-великият воин на тази и на всички епохи. Той също не познава поражение. Бийте се с него един по един или всичките наедно.

Четиримата мъже се спогледаха. Богатството ги чакаше, така че защо да рискуват? Разгърнаха се в полукръг и бавно тръгнаха към високия воин с черния шлем. Когато го приближиха, той се стрелна сред тях със зашеметяваща скорост, сякаш в стъпките на незнаен танц — но след него на земята останаха двама мъже, и двамата изкормени. Останалите двама заобикаляха предпазливо в кръг. Той се хвърли напред, камата му разряза въздуха и се заби в гърлото на чернобрадия. Без да прекъсва скока си, воинът стигна до последния гладиатор,

блокира удара му и със светкавичен ответен удар му преряза гърлото. После се изправи и се поклони на кралицата.

— Непобедим както винаги — каза тя. Страните ѝ горяха. Протегна ръка и той се издигна над земята и се озова пред нея. Тя се изправи, прокара ръце по раменете му и надолу по лъщящите от пот ръце и прошепна:

— Обичаш ли ме?

— Обичам те. Винаги съм те обичал. — Гласът му беше тих и далечен.

— Не ме ли мразиш, задето те върнах?

— Не, стига да изпълниш обещанието си, Гороиен. — Ръката му се обви около раменете ѝ и я притегли към него. — Тогава ще те обичам, докато звездите угаснат завинаги.

— Защо трябва да мислиш за него?

— Защото трябва да бъде Господар на битките. Само това имам. Никога не съм имал друго. Сега съм по-бърз, по-опасен. Но той все още ме преследва в мислите ми. Докато не го убия, никога няма да бъде онова, което искам да бъде.

— Но той отдавна не може да се мери с теб. Избра да бъде смъртен и остарява. Не е онова, което беше.

— Той трябва да умре, Гороиен. Ти ми го обеща.

— Какъв е смисълът? Дори и в силата си не би могъл да те победи. Какво ще докажеш, като убиеш един застаряващ мъж?

— Ще знам, че съм онова, което бях преди, че съм воин. — Ръцете му се плъзнаха грубо по тялото ѝ. — Ще знам, че още съм мъж.

— Но ти си, любов моя. Най-великият воин, живял някога.

— Значи ще ми го доведеш?

— Да. Ще ти го доведе.

Той бавно свали шлема си. Тя не го погледна в очите — не можеше. Още от деня, когато го бе върнала от гроба, те я надвиваха неотвратимо.

Оцъклени в смъртта, очите на Гилгамеш се взираха в нея и я измъчваха непоносимо.

Утер и Болдрик навлязоха в гората на Марийн-са малко след зазоряване след изпълнено с опасности пътуване. На три пъти се бяха

крили от войници, а веднъж ги бяха преследвали четирима конници, от които едва се бяха измъкнали. Бяха капнали от умора, но Утер бе в приповдигнато настроение, защото им оставаше малко път. Щеше да развали заклинанието, превърнало Палин в звяр, а после щеше да продължи да търси меч на баща си.

Донякъде се срамуваше от картините, които рисуваше въображението му, замислеше ли се за сцените на всеобща радост, когато освободи Палин от магията, за поздравленията и възгласите и за скромността, с която той щеше да приеме поздравленията за героизма си. Представяше си Лаита, възхищението, което щеше да прочете в очите ѝ — тя най-после щеше да признае, че е станал истински мъж. От последната картина направо му се зави свят и той смутено заповяда на мислите си да се върнат към тясната пътечка, по която вървяха. Очите му попаднаха на голяма следа встрани от отъпканата пръст и той спря и я огледа внимателно — беше отпечатък от лапата на огромна котка.

Болдрик, който вървеше напред, се обърна и видя принца да коленичи край пътеката. Върна се и застина, видял следата, сетне бързо извади стрела от колчана си.

— Ворите — прошепна той и се огледа уплашено.

Утер се изправи и замислено присви сивите си очи. Наблизо имаше ручей. Той отиде до него и започна да копае тесен канал в брега му.

— Какво правиш? — попита Болдрик, но Утер не му отговори. Разшири канала в кръг и водата бавно го изпълни. Когато повърхността се успокои, той се просна по корем, задържа камъка сипстраси над водата и се втренчи в нея, като прошепна магическите думи, които беше използвал Кулаин. Повърхността затрептя и той видя пещерите и труповете. Две лисици ръфаха откъснат крак. Утер се изправи и каза:

— Нападнали са лагера. Убитите са много, но няма следа от Корин, Прасамак и Лаита.

— Мислиш, че са ги взели в плен?

— Не знам, Болдрик. Къде другаде може да са?

Мъжът вдигна рамене.

— Свършено е с нас.

Седна на земята и зарови лице в шепите си. Утер зърна някаква сянка да се стрелва по земята, вдигна глава и видя огромен орел да се носи високо над тях. Стисна камъка и го насочи към птицата. Главата му се замая и съзнанието му се сля със съзнанието на орела. Гората лежеше далече под него и зрението му се изостри както никога — виждаше заек, притихнал във високата трева, малко еленче, сгушено в храстите. И войници, придвижващи се към висок хълм с кръг от черни камъни на върха. Бяха около триста, пешаци, и крачеха след редица вори, държани от четиридесетина облечени в тъмни дрехи горяни. Утер се върна в тялото си, залитна и за малко да падне.

Пое си дълбоко дъх, докато дойде на себе си, после хукна, забравил за свилия се край пътеката Болдрик.

Огромен елен изскочи на пътя му. Той вдигна камъка и животното застина. Утер скочи на гърба му и еленът хукна към хълма. На няколко пъти Утер едва не падна, но краката му стискаха здраво корема на животното. Еленът изскочи на открито, стрелна се по склона на хълма, зави рязко и застана пред ворите. Зад гърба на Утер бяха Прасамак, Лайта и още няколко души, които чакаха с опънати лъкове. Пред него се изкачваха войниците — тъмнооки мъже с бронзови шлемове и черни плащове.

Еленът стоеше неподвижен като статуя.

— Назад или ви чака смърт! — извика Утер.

След първоначалното стъписване при вида на яхналия елен русокос младеж войниците се разсмяха. Прозвуча команда и горяните в тъмни дрехи пуснаха четиридесетте огромни котки. Те скочиха напред и ревовете им заляха Утер като гръмотевица. Той вдигна камъка. Сивите му очи бяха студени като лед.

Ворите спряха, обърнаха се и се стрелнаха към сбитите редове на войниците. Нокти се врязаха в плът, зъби се заключиха около черепа и кости. Конете се вдигаха на задните си крака и цвилеха ужасено, докато мощните зверове сееха смърт сред обърканите войници. След секунди кървавото меле прерасна в масова паника и войниците се разбягаха кой накъдето види, а ворите продължиха да ги преследват и да ги разкъсват. Утер сръга елена с коляно, животното се обърна и бавно тръгна нагоре по хълма. На билото принцът скочи от гърба му, потупа го по врата и еленът избяга с огромни подскоци.

Письците на умиращите кънтяха откъм гората. Корин се приближи към Утер и възкликна:

— Ти да не си бог?

Утер сведе очи към камъка. Вече не беше златен с черни жилки, а черен със златни жилки. Малко беше останало от магията.

— Не, Корин, не съм бог. Просто човек, който пристигна твърде късно. Вчера можех да спася Палин и другите.

— Радвам се да те видя, Туро — каза Прасамак.

— Не Туро, приятелю. Детето е мъртво. И се роди мъжът. Аз съм Утер Пендрагон, син на Аврелий. И крал, по право и по съдба.

Прасамак не каза нищо, само се поклони дълбоко. Останалите мъже, все още смаяни от неочакваното спасение, последваха примера му. Утер мълчаливо прие почитта им, слезе по склона и седна на една скала над потока. Прасамак отиде при него и попита:

— Може ли да седна при вас, ваше величество? — В гласа му нямаше и следа от сарказъм.

— Не мисли, че съм самонадеян, Прасамак. Не съм. Но убих немъртвите и летях на крилете на орел. Яздих принца на гората и унищожих цяла армия. Знам кой съм. Нещо повече, знам какво съм.

— И какво си, Утер?

Утер го погледна и се усмихна.

— Аз съм един много млад мъж, който се нуждае от мъдрите съвети на верни приятели. Но също така съм крал на цяла Британия и съм решен да си върна бащиния трон. Никоя сила в този свят, нито в който и да било друг, не ще ме разколебае.

— Казват, че кръвта вода не става — промълви Прасамак. — Виждал съм и обратното — как синовете на смели мъже се превръщат в страхливци. Но в твоя случай, принц Утер, мисля, че поговорката е вярна. Във вените ти тече кръвта на един велик крал и духът на воин като Кулаин. Мисля да те последвам, макар и не сляпо. И ще те съветвам винаги когато поискаш съвета ми. Трябва ли да коленича?

Утер се засмя.

— Първата ми заповед към теб е никога да не коленичиш пред мен. Втората е винаги да ми казваш, щом усетиш, че самонадеяността взима връх над здравия ми разум. Обучили са ме добре, Прасамак, и знам, че властта крие много опасности. Баща ми беше склонен да вярва, че винаги е прав, само защото е крал. Изгони от двора си свой

приятел и добър воин, с когото бяха израснали заедно. Защото той изрази несъгласие относно стратегията му в една битка и баща ми го заклея като предател. И все пак Аврелий не беше лош човек. Чел съм за живота на великите и всички те рано или късно прихващат заразата на гордостта. Твоята служба е да ме пазиш от невъздържаност.

— Тежка задача ми поставяш — каза Прасамак, — но това е задача за други дни. Днес ти не си крал, а преследван човек в гората на чужд свят. Ако се съди по появата ти, явно си намерил Сънетвореца.

— Така е. Беше мъртъв, но изворът на магията му е у мен.

— Достатъчно силен ли е, за да ни върне у дома?

— Едва ли. Почти се изчерпа.

— Тогава какви са плановете ти?

— Духът на Сънетвореца ми каза да върна духовете. Според Болдрик духовете са армия на мъртвите. Ще се опитам да ги вдигна срещу кралицата.

Бригантът потръпна.

— Ще вдигнеш мъртвите?

— Да, стига да намеря платото Ерин.

Прасамак въздъхна.

— Е, това едва ли ще е много трудно. В момента седиш на платото Ерин, което не ме изненадва, защото напоследък късметът си прави странни шеги с нас.

— Нямам избор, Прасамак. В плановете ми не влиза да умирам тук — най-малко сега, когато убийците на баща ми разкъсват сърцето на моето кралство. Ако можех, щях да призова самия крал на демоните.

Бригантът кимна, изправи се и каза тъжно:

— Ще те оставя да обмислиш плановете си.

Лаита седеше с помръкнало лице под светлината на двете луни. Откакто се беше върнал, Туро нито я беше заговорил, нито беше показал, че забелязва присъствието ѝ. Отначало гневът ѝ беше достатъчно силен, за да не обръща внимание, но с напредването на деня ядът ѝ се беше смекчил и тя се почувства самотна и отблъсната. Той беше единствената ѝ връзка с безгрижния свят на детството. Беше познавал Кулаин и знаеше за несподелената ѝ любов. Именно с него би

трябвало да сподели скръбта си, с негова помощ да я надмогне. А ето че го беше изгубила, както беше изгубила Кулаин и Каледоните.

И я беше ударил! Пред всички. Всъщност като се замислеше, наистина се беше държала като опърничава глупачка, но с поведението си целеше единствено да се почувства по-уверена в силите си. Животът с Кулаин я бе научил да разчита на себе си, но в същото време винаги бе знаела, че воинът от Мъглите ще е до нея в случай на истинска опасност. Беше приела Туро за верен приятел и ѝ бе станал мил на сърцето през онези първи седмици, когато нежната му душа се провиждаше във всяка дума и действие. Беше несръчен с оръжията и това я бе настроило закрилнически. По-късно, когато започна да израства и да набира кураж под ръководството на Кулаин, тя започна да го мрази заради времето, което прекарваше с нейния любим. Всичко това сега ѝ изглеждаше глупаво и безсмислено.

Подухна студен вятър, тя потръпна зиморничаво и обгърна тялото си с ръце. Трябваше да се сети да си вземе одеяло, но сега не ѝ се връщаше. Чудеше се дали болката от смъртта на Кулаин ще затихне някога. Нещо топло обви раменете ѝ, тя вдигна поглед и видя Прасамак. Беше донесъл затоплено на огъня одеяло. Лаита го придърпа около себе си, после изведнъж се разплака. Той седна до нея и я прегърна през раменете.

— Толкова съм самотна... — изхлипа тя.

— Не си — прошепна той. — Аз съм тук. Утер е тук.

— Той ме презира.

— Мисля, че не е така.

— Утер! — изсъска тя. — За кой се мисли? Може би ще си измисля по едно име за всеки ден?

— О, Лаита! Ти май наистина не разбираш, а? Момчето си е отишло. Сама си ми разказвала какво слабовато дете е бил, когато си го видяла за пръв път. Но вече не е такъв. Помни си как се изправи сам срещу ворите. Не беше сигурен дали ще има силата или властта да обърне котките срещу господарите им и въпреки това го направи. Това беше постъпка на мъж, а не на дете. Каза, че магията почти се е изчерпала — на негово място много мъже биха избягали. За разлика от Утер. Други биха използвали остатъка от магията, за да намерят меча. Утер — не. Той иска да помогне на хората, които е започнал да чувства като свои приятели. Не съди за него по вчерашни спомени.

— Той не ми говори.

— Всички пътеки вървят в две посоки.

— Веднъж каза, че ме обича.

— Значи още те обича, защото не е пустословен човек.

— Не мога да ида при него. А и защо? Защо само на мъжете е позволено да имат гордост?

— Не съм сигурен, че гордостта е голяма добродетел. Както и да е, аз съм ваш приятел. А понякога приятелите са безсилни в битката между двама влюбени.

— Не сме влюбени. Аз обичах Кулаин...

— Който е мъртъв. Но няма значение — влюбени или приятели, не виждам голяма разлика. Не е нужно аз да ти казвам каква опасност ни грози. Никой от нас не може да се надява, че ще оцелее достатъчно дълго срещу кралицата вещица. Утре тя може да се върне начело на хиляда мъже, на десет хиляди. Тогава ще сме мъртви и сегашните ти проблеми ще изглеждат още по-нищожни. Иди при Утер и му се извини.

— Няма. Нямам за какво да му се извинявам.

— Чуй ме. Иди при него и му се извини. Тогава той ще ти каже онова, което искаш да чуеш. Довери ми се... дори ако това означава да излъжеш.

— А ако ми се изсмее в лицето?

— Твърде дълго си живяла в гората, Лаита, и не разбираш света. Мъжете се ласкаят от мисълта, че сами определят пътя си, но това са глупости. Определят го жените и така е открай време. Внушават на мъжа, че е богоподобен. И в мига, в който той им повярва, вече е в тяхна власт. Защото ако ги няма тях да му го повтарят, ще се превърне в обикновен човек. Иди при него.

Тя поклати глава, но все пак стана.

— Ще приема съвета ти, приятелю. Но отсега нататък ме наричай Гиан. Това име е скъпо на сърцето ми. На езика на Фера Гиан Авур означава Горска сърничка.

После се усмихна и тръгна към главната постройка. Отвори вратата и прекрачи прага. Утер седеше с другите мъже и те слушаха съсредоточено думите му. Той вдигна очи и я видя. Разговорът утихна. Той бавно се изправи, тръгна към нея и двамата излязоха под нощното небе. Прасамак не се виждаше никъде.

— Какво има? — попита той с вирната брадичка и високомерен тон.

— Исках да те поздравя и... да ти се извиня.

Той се отпусна, чертите му се смекчиха и на лицето му се появи свенливата усмивка, която Лаита помнеше от първата им среща.

— Няма за какво да се извиняваш. Беше ми трудно да стана мъж. Кулаин ме научи да се бия, а Медлин — да мисля. Сам трябваше да сбера двете в едно. Но ти изстрада много, а аз не бях до теб да ти помогна. Прощаваш ли ми?

Той протегна ръце и тя се сгуши в прегръдката му.

В тъмното, свит зад скалите, Прасамак въздъхна. Надяваше се, че няма да стоят дълго на студа. Кракът го болеше, а и умираше за сън.

Утер се върна в къщата, събра одеялата си и заведе Лаита на запад от билото, където една откъснала се от скалите канара пазеше завет от вятъра. Събра съчки за огън и разстла одеялата. Всичко това се извърши в мълчание, на фона на растящото напрежение в телата им и тихия разговор на очите. Когато огънят се разгоря, двамата седнаха един до друг. Не забелязаха Прасамак, който се потътри накуцвайки към леглото си.

Утер целуна косата ѝ и я придърпа към себе си. Лаита вдигна лице. Той вдиша аромата на кожата ѝ и допря лекичко устни до бузата ѝ. Главата му се замая и сякаш сън промени сетивата му. Той, нощта и Лаита се бяха слели в едно. Ако само леко напрегнаше слух, можеше да чуе прошепнатите спомени на гигантските скали, да усети пулсиращото разстояние до звездите. Тя легна и ръцете ѝ обгърнаха раменете му. Ръката му се спусна бавно по извивката на гърба ѝ. Разкъсваше се между порива да разреде дрехите ѝ и нуждата да се наслади докрай на този най-важен в живота му миг. Целуна я и простена. Тя нежно го отмести и свали туниката и панталоните си. Той гледаше как кожата ѝ се появява изпод дрехите — гледаше я как блести под меката светлина на огъня. И също свали дрехите си — но не бързаше да я привлече към себе си. Очите му пиеха жадно хубостта ѝ. Когато най-сетне посегна към нея, ръцете му трепереха. Лаита се притисна меко към него и там, където телата им се докосваха, пареше като от огън. Тя понечи да се намести под него, но той не ѝ позволи.

Лаита отвори широко и изненадано очи, но той само се усмихна нежно.

— Нека не бързаеме — прошепна той. — Нека никога не бързаеме!

Тя разбра. Главата му се сведе за нова целувка, ръката му се плъзгаше по кожата ѝ, нежна и топла като утринно слънце, докосваше, галеше, проучваше. Накрая, когато кръвта затуптя в главата му, той коленичи над нея. Краката ѝ обгърнаха хълбоците му и той влезе в нея. Мисли и чувства се блъскаха обезумели в главата му и той с изненада откри и съжаление, примесено с радостта. Беше мечтал за този миг, миг, който никога нямаше да се повтори. Отвори очи и погледна към лицето ѝ с отчаяната надежда да запамети всяка безценна секунда.

Очите ѝ се отвориха и тя се усмихна. Протегна ръце, хвана главата му, дръпна го към себе си и го целуна с неочаквана нежност. Страст погълна съжалението и той потъна в света на екстаза.

За Лаита усещането беше различно. Тя също бе мечтала за деня, когато ще отдаде моминството си на мъжа, когото обича. И в известен смисъл беше направила точно това. Защото Утер беше единственото, останало от Кулаин, и тя съзираше война от Мъглите в облачно забулените му очи. Прасамак се беше оказал прав. Слабоватият младеж от гората беше изчезнал завинаги, заменен от този силен, уверен млад мъж. Знаеше, че може да се научи да го обича, макар и не с дивата, дивна страст, която бе изпитвала към Кулаин. Докато мислеше за него, спомените се сляха с бавния, ритмичен контакт в центъра на съществуването ѝ, и ето че именно Господарят на копието бе мъжът, който я изпълваше с уверените си движения. Тялото ѝ се разтърси сред жежко море от наслада, граничеща с болката. И в екстаза си тя прошепна неговото име.

Утер го чу и разбра, че като я е взел, я е загубил...

ГЛАВА 13

Болдрик се върна на платото Ерин рано сутринта. Когато ворите се бяха обърнали срещу войниците, той се беше покатерил на едно дърво и бе изгледал всичко до края. Зверовете бяха убили много мъже и коне и бяха изтласкали армията от гората. Болдрик ги бе следвал известно време и сега докладва, че над Марийн-са вече не тегне заплаха. Корин разпрати съгледвачи, които да следят за завръщането на врага. Преди да го направи погледна Утер за одобрение. Утер кимна.

— Врагът ще се върне — каза принцът, — но трябва да обърнем отлагането в наша полза.

Извика Прасамак и го изпрати заедно с Хогун на лов. Лаита отиде с тях да набере гъби, билки и ядливи корени. Риал и Кеорл изпрати в град Калиа да разберат какъв е отзвукът от поражението на войниците.

Накрая Утер извика Корин и двамата отидоха в края на каменния кръг, над огромната гора и ширналите се хълмове на Марийн-са.

— Разкажи ми за духовете — каза Утер. Корин сви рамене.

— Виждал съм ги само веднъж — и то отдалече.

— Тогава ми разкажи легендата.

— Мъдро ли е да призовеш армия от мъртви?

— А мъдро ли е деветнайсет души да въстанат срещу кралицата вещица?

— Разбирам какво имаш предвид. Виж, според легендата духовете са били войници на някакъв древен крал. Когато той умрял, те слезли в долния свят да го върнат. Но се загубили и сега се скитат в пустошта на Бездната.

— Колко са?

— Нямам представа.

— Къде ги видя?

— Тук — каза Корин. — На Ерин.

— Тогава защо още не сме ги видели?

— Заради луните. Но пък ти няма откъде да го знаеш. През определени нощи в годината светлината на Априк, по-голямата луна, не се вижда. Свети само Сеник. В тези нощи духовете се появяват и кръгът е забулен в мъгли.

— Още колко остава преди Сеник да засвети сама?

Корин сви рамене.

— Съжалявам, Утер, но не знам. Това става три-четири пъти в годината, понякога и шест. Риал сигурно знае. Баща му изучаваше звездите и все трябва и той да е научил нещо. Когато се върне, ще го питам.

Утер цял ден обикаля гората около хълма. Търсеше скривалища и пътеки — можеше да опрат до тях, когато войниците се върнеха. Беше притеснен, защото всички воители, чийто живот беше описал Плутарх, имаха едно общо нещо — всеки от тях, рано или късно, бе предвождал войска. Утер едва ли можеше да постигне много с десет горяни, един сакат ловец и едно момиче, което умееше да стреля с лък. А дори и да успееше да набере доброволци сред местното население, колко време щеше да му е необходимо, за да ги обучи? И колко време щеше да му отпусне Астарта?

Тревогите на Прасамак и Корин относно армията от мъртъвци не бяха чужди и на него. И все пак армията си беше армия. Без нея бяха загубени.

Уморен и гладен, той седна до един поток и се замисли за нещата, които досега съзнателно бе отбягвал. В сублимния миг на страстта Лаита бе промълвила името на Кулаин и това беше смутило чувствата му. Доскоро Кулаин го бе изпълвал с благоговение — но вече не. Той обичаше Лаита и едновременно с това в душата му бушуваше гняв. Разумът му казваше, че тя не е виновна, задето още обича Кулаин, но сърцето и гордостта му не можеха да приемат второто място.

— Здравей — каза нечий глас и Утер скочи и посегна към меча си. До него седеше млада жена, облечена в семпла бяла туника от снежнобяла материя. Косата ѝ беше златна, очите — сини.

— Извинявай — каза той. — Стресна ме.

— В такъв случай аз трябва да се извиня. Изглежда, прекъснах размишленията ти.

Беше най-красивата жена, която бе виждал. Стана, приближи се до него и го докосна по ръката. Очите ѝ му се сториха някак странни.

— Какво има? — попита той.

— Нищо — бързо каза тя. — Ела да поседнем.

Песните на горските птички се претопиха в мелодия толкова нежна, сякаш се изливаше от струните на лира. Слънцето окъпа и двамата и цветовете на гората засияха с неземна красота. Утер седна.

— Напомняш ми на един човек, когото познавах някога — каза тя. Лицето ѝ беше съвсем близо до неговото, дъхът ѝ бе сладък.

— Някого, когото си харесвала, надявам се.

— Харесвах го, наистина. И твоите очи са с цвета на Мъглите, също като неговите.

— Коя си ти? — прошепна той.

— Сън може би. Или горска нимфа. Или любима?

Устните ѝ докоснаха за миг лицето му, тя хвана ръката му и я притисна към гърдите си.

— Коя си ти? — повтори той. — Каж ми.

— Аз съм Атина.

— Гръцката богиня?

Жената се дръпна изненадано.

— Откъде знаеш за мен? Този свят е далеч от Гърция.

— Аз също съм далеч от дома.

— От Мъглите ли си?

— Не. Какви други имена имаш?

— Виждам, че знаеш за Фера. Наричат ме и Гороиен.

Сега беше ред на Утер да се изненада.

— Значи ти си любимата на Кулаин? Той често говореше за теб.

Тя едва забележимо потрепна.

— Какво по-точно?

— Че те е обичал още от зората на времето. Надявам се ще ми простиш, ако кажа, че личи защо.

Тя прие комплимента с лека усмивка.

— Любовта му не беше толкова голяма, колкото си мислиш. Той ме остави и предпочете да заживее като смъртен. Ти как би го обяснил?

— Не мога. Но познавах Кулаин и знам, че той постоянно мислеше за теб.

— Казваш „познавах“ и „мислеше“. Отдавна ли не си го виждал? Утер притеснено облиза устни.

— Той е мъртъв.

— Мъртъв? Как?

— Моите врагове го убиха — Душекради от Бездната.

— Видя ли го да умира?

— Не, но го видях да пада точно преди кръгът да ни пренесе в Пинре.

— А ти кой си? — попита тя със сладка усмивка. Лявата ѝ ръка бе зад гърба му — и ноктите ѝ се издължиха, засияха сребърни и надвиснаха над сърцето му.

— Утер.

Ноктите се стопиха.

— Не съм чувала за теб — каза тя, стана и тръгна към средата на полянката.

— Ще ни помогнеш ли? — попита той.

— С какво?

— Този свят се управлява от една кралица вещица и аз търся начин да я сваля от престола.

Гороиен се засмя и поклати глава.

— Глупаво момче! Сладко глупаво момче. Аз съм кралицата вещица. Това е моят свят.

Утер скочи.

— Не мога да повярвам!

— Повярвай, принц Утер — каза Прасамак и излезе от сянката на дърветата.

— А, куцльото с вълшебните стрели — каза Гороиен.

— Да я убия ли? — попита бригантът, насочил стрела към сърцето ѝ. Гороиен се обърна към Утер и вдигна вежди.

— Не!

— Мъдро решение, миличък. Засега ще ви позволя да живеете... засега. Кажи, откога името ти е Утер?

— Отскоро.

— И аз така си помислих. Ти си Туро, синът на Алайда. Има нещо, което искам да знаеш, Утер. Аз убих майка ти, аз предизвиках

смъртта на баща ти и аз пратих Душекрадите в Каледонските планини.

— Защо?

— Защото така исках. — Тя се обърна към Прасамак. — Стреляй, глупако!

— Не! — извика Утер, но бригантът вече беше пуснал стрелата. Тя прониза въздуха, улавяйки за миг слънчевите лъчи, после нежната ръка на жената я улови и я пречупи на две.

— Ти се държа мило с мен, Утер. Няма да те убия днес. Махни се отгук и се скрий някъде. Няма да те търся. Но след четири дни ще пратя в гората армия със заповед да избият всички, които заварят тук. Така че гледай теб да те няма.

Вдигна рязко ръка и въздухът до нея се раздели като дръпната завеса. От другата ѝ страна се видя стая, украсена с щитове, мечове и други оръжия, а в средата ѝ стоеше висок мъж с черен шлем. След миг всичко това изчезна заедно с жената.

— Тя дойде да те убие — каза Прасамак.

— Но не го направи.

— Своенравна е. Да се върнем за Лаита и да се махаме отгук.

— Трябва да изчакам нощта с една луна.

— Поиска от мен да ти бъда мъдър съветник...

— Сега не е време за мъдрост — сопна се Утер. — Сега е време за смелост.

Една самотна фигура се катереше по външната стена на замъка Дейстър под светлината на ярка луна. Силните пръсти откриваха и най-малките пукнатини и неравности. Кулаин се придвижваше бавно и с крайна предпазливост. Беше скрил коня и копието си в гората на две мили отгук и единственото оръжие, с което разполагаше в момента, бе дълъг ловджийски нож.

Изкачването не би било трудно на дневна светлина, защото замъкът бе строен преди повече от двеста години и външните стени бяха изронени и надупчени. Но през нощта се налагаше да търси пипнешком всяка пукнатина за ръката или крака си. Стигна до назъбения парапет малко след полунощ и не се изненада, че там няма часови. Пък и от кого ли да се страхува Елдаред? Чия армия би навлязла толкова навътре в територията му? Кулаин се прехвърли през

стената и клекна в сенките под парапета. Беше облечен с тъмни панталони и прилепнала кожена риза, толкова мека, сякаш беше от плат. Застина неподвижен, наострил слух за нощните шумове. В казармите долу и вдясно имаше само десетина войници — беше ги преброил от скривалището си през деня. Сега чуваше как някои от тях играят на зарове. Вляво от него постовият при портата спеше, седнал на един стол и качил краката си на друг. Дори се беше увил с одеяло. Кулаин безшумно отиде до стълбите. Стъпалата бяха дървени и той заслиза бавно, като се придържаше плътно до стената, далеч от центъра на дъските, за да не изскърцат. След здрачаване беше наблюдавал потрепващата светлинка в най-високия западен прозорец на централната кула. Другите прозорци бяха останали тъмни.

Пресече на бегом двора, влезе в кулата и се послуша. Не се чуваше нищо. Тръгна нагоре по стълбите. Някакво куче заръмжа и Кулаин развърза кесията на колана си и извади парче прясно заешко. Кучето се надигна заплашително, оголило дългите си зъби. Кулаин клекна и протегна ръка. Подушило месото, кучето се приближи и го дръпна със зъби от ръката му. Кулаин го потупа по главата и продължи.

Мина по коридора и спря пред последната врата. През пролуките покрай рамката се процеждаше светлина. Той извади ловджийския си нож и влезе. Почти разтопила се свещ хвърляше треперлива светлина от нощната масичка, а в широкия креват лежаха мъж и жена. И двамата бяха млади — жената още почти момиче, а мъжът — с няколко години по-голям. Спяха прегърнати като деца и сърцето на Кулаин се сви. Лицето на жената беше с нежен овал и едновременно с това силно дори в съня. Мъжът беше светлокос и с фини черти. Кулаин опря студената стомана на ножа до гърлото му. Той отвори рязко очи, подскочи и ножът го одраска.

— Не я наранявай! — прошепна умолително младият мъж.

Кулаин дори се трогна, че първата мисъл на мъжа е за жената до него. Направи знак на Морет да стане, взе свещта и го отведе в съседната стая, като затвори вратата между двете помещения.

— Какво искаш? — попита младият мъж.

— Искам да знам как се свързвате с кралицата вещица.

Морет застана до високия прозорец, който гледаше към Каледонските планини.

— Защо ти е да се срещаш с нея?

— Това си е моя грижа, момче. Отговори ми и може да ти подаря живота.

— Не — тихо каза Морет. — Трябва да знам.

Кулаин се поколеба дали да не убие мъжа и да разпита жената. Но ако тя не знаеше нищо, трудът му щеше да отиде на вятъра, защото Сел и Елдаред бяха заминали с армията.

— Смятам да я унищожа — каза той накрая.

Морет се усмихна.

— Отиди при езерото Еарн. Знаеш ли го? — Кулаин кимна. — Там има каменен кръг и една малка хижа. Пред хижата има купчинка кръгли камъни. Трябва да запалиш огън върху нея, когато вятърът духа от юг. Димът влиза в хижата и Гороиен се появява.

— Ти виждал ли си я?

— Не, брат ми ходи там.

Кулаин прибра ножа в канията и каза:

— И инстинктите, и опитът ми подсказват, че ще е грешка да ти подаря живота, но въпреки това ще го направя. Не ме карай да съжалявам за решението си, защото не би искал да имаш враг като мен.

— Никой човек, тръгнал срещу Гороиен, не може да ми бъде враг — отговори Морет.

Кулаин отстъпи към вратата и безшумно излезе. Морет постоя още малко до прозореца, после се върна в леглото. Зад вратата, Кулаин чу ложето да изскърцва и още веднъж прибра ножа в канията.

Риал и Кеорл се върнаха от Калиа доволни. Зад тях се движеше конвой от три покрити каруци, шейсет и осем мъже и дванайсет жени, две от тях — бременни. Едрият младеж хукна нагоре по склона и сграбчи Корин за ръката.

— Войниците плякосаха града. Отведоха двайсет бременни жени и подпалиха храма на Берек. Обесиха двама от градските първенци. Хората са подивели.

— Тези какво правят тук? — попита Корин и кимна към тълпата в подножието на хълма.

— Дойдоха да видят преродения Берек. Историята се разпространява като горски пожар — че Берек се е върнал на земята, яхнал див елен и готов да се пребори с кралицата вещица.

— И ти си ги оставил да вярват в това?

Лицето на Риал се помрачи.

— Кой може да каже, че не е вярно? Той наистина яздеше елен, точно като Берек, и магията му надви войниците.

— Какво има в каруците?

Доброто настроение на Риал се върна.

— Храна, Корин. Брашно, сол, сушени плодове, овес, вино, мед. Има и одеяла, дрехи, оръжие.

Утер се приближи и се загледа в събралите се хора, които внезапно се умълчаха. Слънцето беше зад гърба му и в очите на тълпата фигурата му бе окъпана в златна светлина. Няколко души паднаха на колене.

Риал и Корин се приближиха до него.

— Колко от тях могат да се бият? — попита Утер.

— Шейсет и осем.

Утер се усмихна широко и сложи ръка на рамото на Риал.

— Това е добър знак. В моя свят мъжете се бият в центурии по осемдесет души всяка. Като прибавим нашите хора към тези тук, става точно една центурия.

Корин се ухили.

— В смятането май не си толкова добър като в магията. Центурията не е ли от сто души?

— Така е, но като се махнат готвачите, снабдителите и друга подобни, остават точно осемдесет бойци. Нашата армия е съставена от такива единици. Шест центурии се равняват на четиристотин и осемдесет мъже, или една кохорта, а десет кохорти правят легион. Не е много за начало, но пък е обещаващо. Корин, слез при тях и разбери кои са водачите им. Раздели мъжете на групи по десет. Сложи един от твоите хора във всяка десетка, двама в последната. Намери им работа, за да се почувстват част от братството, и отстрани малодушните, защото до четири дни ще им се наложи да влязат в бой.

— Има един малък проблем, Утер — каза Корин. — Те те мислят за бог. Когато разберат, че си човек, може да ги изгубим всичките.

— Разкажи ми за този бог — всичко, за което се сетиш.

— Значи ще играеш ролята? — попита Риал.

— Няма да рискувам да загубя шейсет и осем бойци. А и не е необходимо да лъжа или да прибягвам до измама. Щом вярват, няма да

им пречим. След четири дни или ще разполагаме с армия, или ще наторим гората с трупите си.

— Това не зависи ли от луните, в смисъл кога Сеник ще засвети сама? — вметна Корин.

— Да. — Дватамата се обърнаха към Риал. — Кога ще стане? — попита Утер.

— След около месец — отговори младежът. Утер не каза нищо, но Корин тихо изпсува.

— Раздели хората по групи — каза принцът и се отдалечи към края на каменния кръг, преглъщайки с мъка горчивия си гняв. След четири дни страховит враг щеше да се изсипе в гората. Армията на мъртвите беше единствената му надежда, а те щяха да се появят чак след месец. Трябваше да помисли, да състави план, но нима можеше да изгради стратегия, опирайки се на ограничените сили, с които разполагаше? През целия си живот беше учил за войната и воюването, беше анализирал тактиките на пълководци като Ксеркс и Александър, Птоломей и Цезар, Павлиний и Аврелий. Но те никога не бяха изпадали в положение като неговото. Несправедливостта на ситуацията, в която беше попаднал, се стовари отгоре му като удар под кръста. Но пък къде е казано, че животът трябва да е справедлив? Човек можеше само да направи всичко по силите си и да се надява боговете да са благосклонни.

Усетил безпокойството му, Прасамак се приближи до него и попита:

— Благосклонни ли са боговете?

— Навярно — отвърна Утер и се сети, че още не е научил нищо за живота на Берек.

— Бремето на отговорността не е леко.

Утер се засмя.

— Щеше да е по-леко, ако имах Викторин и няколко легиона зад себе си. Къде е Лаита?

— Помага да разтоварят каруците. Нещата помежду ви оправиха ли се?

Утер стисна устни, преглъщайки гневния си отговор, после срещна спокойните, разбиращи очи на бриганта и каза:

— Обичам я и я направих своя.

— Но?

— Откъде знаеш, че има „но“?

Прасамак вдигна рамене.

— Няма ли?

— Къде си научил толкова много за живота?

— На склона на един хълм. Какво не е наред?

— Тя обичаше Кулаин и тази любов още оковава сърцето ѝ. Не мога да се състезавам с него в живота — нито в смъртта, както изглежда.

Прасамак помълча, после каза:

— Сигурно ѝ е много трудно. През целия си живот е живяла с един герой, възхищавала му се е като на баща, обичала го е като брат и се е нуждаела от него като от приятел. Не е трудно да се разбере защо е повярвала, че го желае като любим. А ти си прав, принц Туро — не можеш да се състезаваш с него. Но с времето Кулаин ще избледнее.

— Знам, че е признак на високомерие — каза Утер, — но не искам жена, която вижда в мен само сянката на някой друг. Любих я и беше прекрасно... а после тя прошепна името на Кулаин. Лежеше под мен, а в мислите ѝ не бях аз.

Нямаше какво да се каже и бригантът беше достатъчно мъдър, за да го разбере. Лаита беше глупаво, разглезено дете. Нямаше да има значение, ако бе изкрещяла името наум, но да го изрече в такъв момент беше глупост, неподлежаща на сравнение. С известна изненада Прасамак осъзна, че го е яд на момчето — това чувство рядко обземаше душата му. Постоя още малко при принца, а когато Утер потъна в мисли, стана и закуцука към Корин, който чакаше с група непознати.

— Това са водачите на мъжете от Калиа — каза горянинът. — Готов ли е... богът да ги приеме?

— Не, в момента общува с духовете — отвърна Прасамак. Някои от мъжете се отдръпнаха стреснато. Бригантът не им обърна внимание и продължи към голямата къща.

Мъжът Утер се взираше в гората под себе си, а момчето Туро се бе свило в главата му. Само преди някакви си два-три месеца момчето бе плакало в стаята си, уплашено от тъмнината и нощните звуци. Сега играеше ролята на мъж, но мъките на юношеството още го терзаеха. В началото на миналото лято момчето Туро се бе разхождало из горите край Еборакум и си бе фантазирало, че е герой, който надвива демони

и дракони. Сега, когато лятото отново беше дошло, той седеше на самотен хълм и демоните бяха истински. Само дето Медлин не беше до него. Нито Аврелий и неговите непобедими легиони. Нито Кулаин лах Фера. Само измисленият мъж Утер. „Аз съм кралят, по право и по съдба.“ Как го преследваха тези думи в отчаянието му!

Едно уплашено дете седеше край камъните на един чужд свят и играеше игра, в която залог беше смъртта. Меланхолията му ставаше все по-дълбока и той си помисли, че би дал лявата си ръка само Медлин или Кулаин да се появят отнякъде. Нещо повече, би дал десет години от живота си. Но вятърът бръснеше билото, а той си оставаше все така сам. Обърна се и погледна мъжете, които чакаха мълчаливо на трийсетина крачки встрани. Млади и стари стояха търпеливо и чакаха „бога“ да ги забележи и да приеме клетвите им за вярност. Сети се за Кулаин и се усмихна. Кулаин наистина беше бил бог — Арес, гръцкият бог на войната, по-късно Марс във вярванията на римляните. Безсмъртният Кулаин!

„Е — помисли си Утер, — щом дядо ми е бил бог, защо и аз да не бъда? Ако орисниците са решили да умра в тази смъртоносна игра, нека поне я изиграя докрай.“

И без да поглежда назад, той вдигна ръка, давайки знак на мъжете да се приближат. Бяха дванайсет и тръгнаха колебливо. Той разпери ръце в знак да седнат на земята и те се подчиниха.

— Говори! — каза той и Корин представи всеки от мъжете, макар че Утер не си направи труда да запомни имената им. Накрая се наведе напред и се вгледа в очите на всеки от тях. Всички отклоняваха поглед в мига, в който срещна неговия. — Ти! — каза Утер на най-възрастния мъж, сивобрад и мършав като вълк единак. — Кой съм аз?

— Казват, че си бог Берек.

— А какво казваш ти?

Мъжът почервеня.

— Господарю, онова, дето го казах снощи, беше от невежество. — Мъжът преглътна. — Само изрекох на глас съмненията, които терзаеха всинца ни.

Утер се усмихна и каза:

— И с пълно право. Не съм дошъл тук, за да ви обещаю победа, а само да ви науча как да се биете. Боговете дават, боговете взимат. Важно е само онова, което човек сам постигне с пот на челото си, с

куража си, та дори и с цената на живота си. Знайте следното — може и да не победите. Аз не ще се издигна в небето и не ще унищожа вещицата с мълнии и светкавици. Тук съм, защото Корин ме повика. Ще си тръгна, когато сам реша. Имате ли куража да се биете сами?

Брадатият мъж надигна глава и го погледна гордо.

— Аз имам. Отне ми време да го разбера, но сега вече го знам.

— Значи си научил нещо по-велико от всеки дар на боговете. Вървете си. Корин да остане.

Мъжете побързаха да се подчинят — някои се заотдръпваха заднишком, други се покланяха на всяка крачка. Утер не им обърна никакво внимание, а когато се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуват, Корин попита:

— Откъде разбра какво е казал старецът?

— Какво мислиш за тях?

Горянинът вдигна рамене.

— Улучи точно човека, на когото да заговориш. Казва се Магриг, оръжейник. Навремето беше най-страховитият майстор на меча в Пинре. Ако той застане зад теб, всички ще го последват. Искаш ли да ти разкажа за Берек?

— Не.

— Добре ли си, Утер? Очите ти гледат така, сякаш не си тук, а някъде далеч.

— Добре съм, Корин — отговори принцът и се насили да се усмихне. — Но трябва да помисля.

Зеленоокият ловец кимна разбиращо.

— Ще кажа да ти донесат нещо за хапване.

След като Корин си тръгна, мислите на Утер се върнаха към разговора му с мъжете. Нищо тайнствено нямаше в решението му да заговори точно Магриг — стойката му подсказваше, че е воин, а и той пръв се бе приближил, докато останалите се тълпяха зад него. Беше му добре дошло, макар и неочаквано, че Магриг бе разтълкувал неправилно въпроса му. Но пък, както често бе повтарял Медлин, принцът имаше бърз ум.

Не знаеше защо, но след срещата духът му се беше повдигнал. Толкова лесно ли беше да бъдеш бог?

Отговорът щеше да дойде след четири дни.

И щеше да е написан с кръв.

ГЛАВА 14

Кулаин лах Фера седеше пред купчината камъни и гледаше дима от малкия огън, който беше запалил. Димът се кълбеше нагоре, а после бавно се просмукваше през разкривените прозорци на порутената хижа. Войнът от Мъглите бе оставил копие до себе си и си бе сложил кожени ръкавици, обковани по ръбовете със сребро. Дългата му коса беше вързана на тила, а на раменете си носеше ризница от сребърни брънки, умело прикрепена към къс плащ от обработена кожа. Кръстът му бе стегнат с дебел колан, инкрустиран със сребро, а краката му бяха защитени от високи до бедрата ботуши, подсилени със сребърни брони отпред и отстрани. Трептяща синкава светлина се появи в хижата и Кулаин се изправи плавно, сложи на главата си шлем със сребърни крила и го завърза под брадичката си.

Стройна фигура пристъпи сред дима, който се завихри и разнесе. В същия миг огънят угасна. Когато я видя, устата му пресъхна, а сърцето му се изпълни с непреодолим копнеж да пристъпи напред и да я притисне в прегръдките си. На свой ред тя се закова на място и ръката ѝ литна към устните.

— Ти си жив! — прошепна тя.

— Засега.

Беше с рокля от сребротъкан плат, а златната ѝ коса бе прихваната с черна лента през челото.

— Кажи ми, че си се върнал, за да останеш с мен.

— Не мога.

— Тогава защо ме призова? — сопна му се тя и в сините ѝ очи проблесна гняв.

— Пендарик каза, че злото е превзело душата ти, и поиска от мен да те унищожа. Но не мога да го направя преди да се убедя, че е прав.

— Винаги е бил баба. Държеше целия свят в ръцете си и го захвърли. Сега е ред на други да опитат късмета си. С него е свършено, Кулаин. Ела с мен, имам цял свят само за себе си. Скоро световите ще

станат четири. Притежавам сила, за която никой дори не е мечтал от падането на Атлантида досега.

— Но умираш — каза той и думите го прерязаха като нож.

— Кой го казва? — изсъска тя. — Погледни ме! Нима съм различна отпреди? Да виждаш и следа от старост или болест?

— На повърхността — не, Гороиен. Но колко са умрели... и колко ще умрат, за да те поддържат такава?

Тя пристъпи към него и в главата му зазвуча музиката. Въздухът не помръдваше, целият свят беше притихнал. Ръцете ѝ се вдигнаха и обгърнаха врата му, той вдиша аромата на кожата ѝ и усети топлината на допира ѝ. Посегна, освободи се от ръцете ѝ и я отблъсна.

— Какво ще докажеш? — попита той. — Че още те обичам? Така е. Че те желая? И това е така. Но никога не ще те взема. Ти уби Шалеат, ти уби Алайда... а сега възнамеряваш да унищожиш цял един свят.

— Теб пък какво те е грижа за онези диваци с техния кратък живот? Винаги ще има други, които да заменят умрелите. Те са без значение, Кулаин. И винаги са били, но ти беше твърде заслепен, за да го видиш. Какво значение има сега, че Троя падна, или че приятелят ти Хектор беше убит от Ахил? Какво значение има, че римляните завладяха Британия? Животът продължава. За теб и мен тези хора не са нищо повече от сенки. Съществуват единствено за да служат на господарите си.

— Сега аз съм един от тях, Гороиен — каза той. — Моят кратък живот е изпълнен с радост. Преди така и не разбирах зимата, нито се радвах на първата пролет. Ела с мен. Изживей живот, който свършва със смърт, и заедно ще разберем какво има отвъд нея.

— Никога! — изкрещя тя. — Никога няма да умра. Говориш за наслада. Но аз виждам остаряващото ти лице и ми иде да повърна — около очите ти са се врязали бръчки, а не се и съмнявам, че под шлема среброто е плъзнало като рак по косата ти. На колко си сега според човешките мерки — на трийсет? На четирийсет? Скоро ще започнеш да се прегърбваш, зъбите ти ще изгният. Младите ще те бутат и ще ти се присмиват. А после ще умреш и червеите ще изядат очите ти. Как можеш да се подлагаш на това?

— Всичко умира, любов моя. Дори световете.

— Не смей да ми говориш за любов, ти никога не си ме обичал. Само един мъж ме е обичал и аз го върнах от гроба. Ето това е силата, Кулаин. Гилгамеш отново е с мен.

Той отстъпи пред триумфа, струящ от очите й.

— Това е невъзможно!

— През всичките тези векове пазих тялото му, обградено от сиянието на пет камъка. Работих и учих. И дойде денят, в който успях. Върви си и умри в някоя дупка, Кулаин, а аз ще намеря тялото ти и ще те върна. И тогава ще бъдеш мой.

— Идвам на Скитис, Гороиен — тихо каза той. — Ще унищожа силата ти.

Тя се разсмя — дълбок, подигравателен смях, от който страните му пламнаха.

— Ти идваш? Навремето това би ме ужасило, но вече не. Един застаряващ мъж идва да предизвика на двубой Гилгамеш? Нямаш представа колко често говори той за теб, как мечтае да те убие. Искаш да се изправиш срещу него? Ще ти покажа как собствената ти самонадеяност те предаде. Винаги си обичал игрите със сенки. Изиграй тази. — Тя махна с дясната си ръка и въздухът затрептя като при лятна омара. Висок воин със златиста коса и ярки синьо-зелени очи се изправи пред Кулаин. Беше въоръжен със закривен меч и кама. — Това е Гилгамеш, такъв, какъвто беше.

Воинът се хвърли напред. Кулаин грабна копието, завъртя дръжката и издърпа скрития вътре меч. Направи го точно навреме, за да блокира жестокия удар. После още един... и още един. Кулаин се биеше с целия опит, натрупан през вековете, но Гороиен се оказа права — остаряващото му тяло вече не можеше да се справи с бързината и ожесточението на Гилгамеш, Господаря на битките. На крачка от отчаянието, Кулаин реши да рискува и се завъртя на пета, както беше учил Туро. Противникът му скочи вляво, избягвайки вдигнатия му лакът, и студено острие прониза меката плът под ребрата на воина от Мъглите.

Той се преви и се срина върху твърдата глинеста почва, сребърният шлем се търкулна до него. Направи последно усилие да остане в съзнание, но мракът го погълна.

Когато дойде на себе си, Гороиен още седеше до купчината обли камъни.

— Върви си, Кулаин — каза тя. — Би се с Гилгамеш, такъв, какъвто беше преди. Сега е по-силен и по-бърз — ще те убие с първия удар. Освен ако не използваш това. — Тя хвърли на земята до него едно жълто камъче. Беше чист сипстраси без следа от черни жилки. — Върни си безсмъртието. Стани такъв, какъвто беше... какъвто би трябвало да бъдеш. Тогава ще имаш шанс.

Той с мъка се изправи и каза:

— Никой не дава на врага си шанс за живот.

— Нима можеш да ми бъдеш враг? Обичам те още отпреди падението. Ще те обичам и в деня, когато вселената загине в огън.

— Повече никога няма да бъдем любовници — каза той. — Ще се срещнем на остров Скитис.

Тя стана.

— Глупак такъв! Няма да се срещнеш с мен. Ще се срещнеш със смъртта си, която ще крачи към теб със стъпките на Гилгамеш.

И тя тръгна към порутената хижа, без да погледне назад, а Кулаин се отпусна на земята с насълзени очи. Бе призовал цялата си сила, за да ѝ каже, че с любовта им е свършено. Погледна камъка сипстраси и го взе. Беше права — не можеше да се изправи срещу Гилгамеш в сегашното си състояние. Гласът ѝ долетя до него, сякаш от огромно разстояние:

— Внукът ти е красиво момче. Мисля да го взема. Помниш ли времето, когато бях Цирцея? — Смехът ѝ прокълтя и заглъхна.

Кулаин седеше със сведена глава. След Троянската война Гороиен си бе отмъстила на гърците, причинявайки жестоката смърт на пълководеца Агамемнон и на Менелай, царя на Спарта. Но най-жестокото си отмъщение бе запазила за Одисей и неговите корабокрушенци. Превъплътила се като магьосницата Цирцея, Гороиен беше превърнала част от оцелелите му другари в свине и бе подлъгала останалите да ги изпекат и изядат.

Кулаин вдигна меча и избърса пръстта от острието му.

Отиде при коня си и допря камъка сипстраси до слепоочието му. Животното се срина на земята, после тялото му се разду и удължи, обточени със сребро люспи с цвета на тъмна ръжда покриха гладките му хълбоци. Главата му потрепна, очите се издължиха като на огромна котка, муцуната се разшири, показаха се дълги зъби. Гигантски криле се разгънаха отстрани, а копитата се превърнаха в ноктести лапи.

Дългият врат се изви назад и страховит писък прониза въздуха. Кулаин сведе поглед към черното камъче в ръката си и го хвърли на земята. Прибра меча в дръжката на копие, покатери се на седлото на гърба на дракона и прошепна заповедната дума. Звярът се изправи на мощните си крака, разпери широко криле, издигна се в нощното небе и полетя на северозапад към Скитис.

На третата нощ над платото Ерин се разрази страховита буря. Огнени светкавици раздираха една подир друга небето. Утер остана там, където беше стоял през последните три дни — седнал в края на каменния кръг. Прасамак и Корин взеха храна и одеяла за принца и излязоха под проливния дъжд. В същия миг светкавица проряза небето и двамата видяха Утер да се изправя и да вдига ръце над главата си — светлата му коса се вееше под поривите на вятъра. После изчезна. Корин хукна към камъните, Прасамак го последва, насилвайки докрай сакатия си крак. От принца нямаше и следа.

Бурята утихна, проливният дъжд премина в лек ръмеж. Корин се отпусна на един камък.

— Свърши се — каза той и в гласа му се прокрадна горчивина: за пръв път, откакто ворите се бяха обърнали срещу войниците. Започна да псува и ругае ядно и бригантът му обърна гръб. Самият той се чувстваше не по-малко унил. Седна на един повален камък и се загледа в гората долу.

— Какво ще им кажем? — попита Корин.

Бригантът се уви в наметалото си. Кракът го болеше, както при всяка промяна на времето, а сърцето му нашепваше, че никога вече не ще види Хелга. Не знаеше какъв съвет да даде на Корин. В същия миг двете луни се показаха през разкъсващите се облаци и един мъж се приближи към тях. Беше Магриг.

— Къде е Берек? — попита той, но никой от двамата не му отговори. — Е, значи сме сами, както ни каза, че може да се случи. — Почеса прошарената си брада и седна до Корин. — Заложихме някой и друг капан и изкопахме ями, които би трябвало да ги забавят малко. Открихме и пет подходящи за засада места.

Корин го погледна изненадано. Изглежда, изчезването на Берек не беше обезпокоило Магриг.

— Най-напред трябва да ги ударим при Брястова дупка. Кавалерията ще се забави при изкачването на склона и това ще ни осигури сто крачки боен терен. Дори и нашите стрелци не би трябвало да пропуснат от такова разстояние. Ще можем да свалим поне стотина.

— Говориш за осемдесет мъже срещу цяла армия — каза Корин.
— Да не си луд?

— Тези осемдесет мъже бяха всичко, с което разполагахме и вчера. Богове, Корин, никой не живее вечно.

— Освен кралицата вещица — каза Корин и изруга ожесточено.

— Приеми един съвет от стар воин като мен — не казвай на никого, че Берек си е заминал завинаги. Кажим им, че просто е... че просто е прескочил до замъка си в облаците. А междуременно ние ще ги ударим, колкото ни позволяват силите.

— Добър съвет — каза Прасамак. — Не знаем колко войници са тръгнали насам, а и гората е огромна. Не виждам защо да не си поиграем на криеница.

Долу, в малкото палатково селце, изникнало край потока, една млада жена тръгна към гората, за да остане за малко сама. Когато навлезе сред мрака, видя в далечината отблясък на метал. Качи се на един дъб и се взря на запад.

През дърветата бавно се движеше армията на Гороиен.

Повече от трийсет часа Утер беше будувал, търсейки изход от безизходицата. Прехвърляше през ума си всичко, което знаеше за Бездната, обмисляше всеки от малкото факти, с които разполагаше. Разумът и обучението му му подсказваха, че пропуска нещо важно, но колкото и да се опитваше да го улови, то упорито му се изплъзваше.

А после, тъкмо когато се разрази бурята, отговорът изплува без никакво усилие. Това, че армията духове не можеше да бъде видяна, не значеше, че я няма.

Беше съвсем просто. Той забрави за ледения дъжд. Прасамак му беше споменал, че първата нощ на платото Ерин му се сторило, че чува барабани и звук от маршируващи крака, а Утер небрежно бе пропуснал думите му покрай ушите си.

Сега му оставаше само едно — да влезе в Бездната, дома на атролите и Душекрадите. Да, само това. „Недей да губиш време в

мислене, Утер. Просто го направи!“ Той се изправи, вдигна високо ръце, стисна здраво камъка и съсредоточи мислите си върху Бездната.

Главата му се замая и той се строполи на земята. Мъглите се завихриха около него. Изправи се на колене и извади меча си. Камъкът сипстраси беше почти черен. Той реши да рискува и го допря до острието на меча — и то засвети с бяла светлина. В Мъглите наоколо се провиждаха тъмни сенки и сиви, студени лица. Преди много време детето Туро се бе скитало тук в лапите на трескав сън и Аврелий го беше върнал в света на живите. Тогавашият страх го връхлетя отново и колкото по-силен ставаше страхът, толкова повече се приближаваха сенките. Мъжът Утер стана, изправи гордо глава и вдигна високо меча си. Светлината заискри около острието и отблъсна както Мъглите, така и сенките, които дебнеха в тях.

И тогава Утер видя безжизнената земя на Бездната, земя на пепелносиви хълмове и мъртви дървета под тъмносиво небе. И потръпна. Никой човек не би искал да срещне смъртта си на място като това. Далеч вдясно се чу едва доловимо думкане на барабани. Вдигнал меча си високо като факла, той тръгна към звука. Сенките го последваха, шепнещи гласове го зовяха по име. Принцът не им обърна внимание. Изкачи един нисък хълм и се спря като закован. В прашната долина отдолу се издигаше защитно ограждение, направено от насипи сива пръст, изкопани от огромна квадратна яма в земята. Заострени колове стърчаха набити по насипите. Вътре в ограждението имаше безчет палатки, а в центъра на квадрата се възправяше пилон със златен орел на върха, орел с разперени криле. Утер се взря невярващо в лагера. Всичко, което виждаше, говореше за едно. Корин бе споменал за Сектата на Орела, която се опитвала да общува с духовете. Войниците маршируваха в синхрон с ритъма на барабаните.

А Кулаин беше споменал за постъпката, която най-много тежала на съвестта му — за армията, която захвърлил да се скита из Мъглите.

Утер стоеше на хълма и се взираше невярващо в орела на Девети легион.

Тръгна бавно надолу и спря пред широкия отвор на ограждението. Двама легионери му препречиха пътя и му наредиха да спре. Езикът, който говореха, му беше познат, макар да му липсваха по-късните британски заемки. Той се върна мислено към уроците на Медлин и им отговори на собствения им древен език.

— Кой е вашият легат?

Легионерите се спогледаха и по-високият пристъпи напред.

— Ти римлянин ли си?

— Да.

— Близо ли сме до дома? — Гласът му потрепна.

— Дойдох, за да ви върна у дома. Кой е вашият легат?

— Северин Албин. Чакай тук.

Войникът се отдалечи на бегом, а Утер зачака, все още вдигнал високо светещия меч. След няколко минути дойдоха десет мъже и го въведоха в ограждението — маршируваха в колона по петима вляво и вдясно от него като почетна стража. От палатките наизлязоха мъже — лицата им бяха пепеляви, очите — без блясък. Почетната стража наби крак и спря пред една голяма палатка. Утер предаде оръжията си на центуриона при входа и влезе. Млад мъж, на около двацет и пет години, с излъскан бронзов нагръдник, седеше на ниско столче.

— Как ти е името? — попита той.

— Ти ли си Северин Албин? — отвърна Утер. Съзнаваше, че успехът му зависи от това дали ще успее да задържи инициативата.

— Да.

— Легатът на Девети легион?

— Не. Нашият легат е Петилий Цериалис. Той не дойде с нас. Ти кой си?

Утер усети, че младият мъж, както и всички мъже, които беше видял досега, е на ръба на отчаянието.

— Аз съм Утер.

— Какво е това място? — попита Северин и се изправи. — В поход сме от месеци. Няма храна. Няма вода. Макар че не усещаме ни жажда, ни глад. В трижди проклетата мъгла бродят същества, които пият кръв. Има зверове, каквито не съм виждал и в най-страшните си кошмари. Мъртви ли сме?

— Мога да ви върна в Еборакум — каза Утер, — но преди това има много, което трябва да ви кажа. — Мина покрай младия воин и седна на една пейка. Северин Албин седна до него. — Първо, вие сте тръгнали от Еборакум, за да помогнете на Павлиний да потуши въстанието на икените. Озовали сте се в Мъглите, света на мъртвите.

— Всичко това го знам — каза Северин. — Как ще се приберем у дома?

Утер вдига ръка.

— Едно по едно. Слушай ме внимателно. Павлиний разби Будика преди повече от четиристотин години.

— Значи сме мъртви? Юпитер да ми е на помощ, никога вече няма да тръгна в поход!

— Не сте мъртви, повярвай ми. Опитвам се да ти кажа, че светът, който познавате, е мъртъв. Римската империя се разпада. Британия вече не може да се похвали с римските си легиони.

— Имам жена... дъщеря.

— Не — тъжно каза Утер. — Те са мъртви от четиристотин години. Мога да ви заведа в Еборакум. Светът се е променил, но слънцето все още го огрява, лозите дават вино, потоците текат чисти и водата е сладка.

— Кой управлява Британия сега? — попита Северин.

— В страната се води война. Бригантите се надигнаха, а саксонците и ютите опустошават земите ни. Римо-британците, водени от Аквила — чистокръвен римлянин от благородно потекло — се бият за живота си. Имаше един крал на име Аврелий, но го убиха. Аз съм неговият син. И преминах границите на смъртта, за да ви върна вкъщи.

— За да се бием за теб?

— За да се биете за мен — каза Утер. — И за себе си.

— И ще ни заведеш в Еборакум?

— Не веднага — отвърна Утер и разказа на римлянина за войната в Пинре и за кралицата вещица. Северин го слушаше мълчаливо.

— Навремето — каза той накрая — бих се присмял на историята ти. Но тук, в тази изпепелена пустош... как бих могъл? Искаш да се бием за теб, Утер? Бих продал душата си за един ден под лъчите на слънцето. Не, за един-единствен час. Само ни изведи оттук.

Страхът бе довел Утер до ръба на паниката. Следван от четири хиляди и шестстотинте мъже от Девети легион, той се бе върнал при първия хълм, който бе видял след навлизането си в Бездната. Сега, час по-късно, все още не можеше да отвори прохода между световете. Беше съсредоточил мислите си върху завръщането, камъкът бе засветил и за миг очите му бяха зърнали гигантските камъни на

платото Ерин — мъгливи сенки, които потрепваха примамливо и недостижимо. Чу Северин Албин да се приближава зад него и му махна да отдалечи, полагайки неимоверни усилия да запази спокойствие. Погледна към камъка — беше останала само една тъничка златна жилка.

Силата на камъка беше на привършване и той не можеше да отвори достатъчно голям портал, през който да премине легионът. Дори не беше сигурен, че самият той ще може да се върне. Мислите му отново поеха по познатия път, прехвърляйки една по една всички възможности.

Накрая реши да опита отново. Затвори очи и си се представи в Пинре, като през цялото време задържаеше в мислите си и образа на Девети легион. Зад него Северин видя как фигурата на Утер изтънява и се разсейва като дим — но после отново си върна предишния вид. Принцът сведе поглед към черното камъче в шепата си и не намери кураж да се обърне и да погледне в очите изтръпналите в очакване войници.

Отвъд Бездната армията на Гороиен беше обградила подножието на хълма и чакаше заповед за атака. Магриг и Корин бяха разставили стрелци по протежение на каменния кръг, но никой не вярваше, че са в състояние да отблъснат тежковъоръжените войници. В най-добрия случай щяха да ранят двайсетина, а поне две хиляди мъже чакаха в боен ред в ниското.

— Защо не нападат? — попита Корин мършавия като изгладнял вълк Магриг.

— Страх ги е от магията на Берек. Но скоро ще настъпят.

На двайсет крачки вляво от тях, коленичила зад един камък, Лаита чакаше със стрела на тетивата. Очите ѝ не се откъсваха от един висок воин с лилаво перо на шлема. Вече беше решила, че той ще е първата ѝ мишена — не ѝ харесваше самонадеяният начин, по който крачеше сред мъжете долу и раздаваше заповеди. Ставаше ѝ по-добре от мисълта, че този наперен паун ще умре преди нея.

Една ръка я докосна по рамото, тя се обърна и видя някакъв висок широкоплещест мъж със златиста брада. Не помнеше да го е виждала преди.

— Ела — каза той с тон, който подсказваше, че е свикнал да му се подчиняват. И тръгна, без изобщо да поглежда назад, сигурен че Лаита ще го последва към центъра на кръга.

— Кой си ти? — попита тя.

— Сега не е време за въпроси. Качи се на олтара.

Тя се изкатери до пропуканите камъни, краката и ръцете ѝ се хлъзгаха по наполовина изтритите руни, издълбани върху тях.

Когато стигна до най-високата точка и се изправи колебливо върху най-горния камък, на около шест стъпки над земята, брадатият мъж каза:

— Сега вдигна ръка над главата си.

— Защо?

— Мислиш, че имаме време за спор? Направи го.

Преглъщайки гнева си, Лаита вдигна дясната си ръка.

— По-високо! — каза той. Лаита се подчини, пръстите ѝ докоснаха нещо студено и тя дръпна инстинктивно ръка. — Обикновена вода — увери я той. — Протегни се колкото можеш, хвани каквото има там и го дръпни.

Внезапно се надигна мощен рев, боен вик, от който кръвта се смразява, и войниците на Гороиен заляха склоновете. Стрели иззвънтяха да ги посрещнат — някои отскачаха от метални нагръдници, други се впиваха в плътта на незащитени крака и ръце.

— Бързо! — викна ѝ високият непознат. — Побързай, ако ти е мил животът!

Лаита проби с ръка невидимата водна преграда и усети студения допир на метал и меката топлина на обработена кожа. Стисна здраво нещото и го дръпна. Беше огромен меч с ефес от излъскано злато и сребърно острие, гравирано с незначайни руни.

— Бързо! — пак викна мъжът и затича към камъните, където бяха видели Утер за последно. Спря и избута Лаита пред себе си. — Когато спра да говоря, разсечи въздуха пред себе си.

Думите, които последваха, бяха на непознат за Лаита език, но въздухът около мъжа съскаше и припукваше като пред буря.

— Сега! — извика той.

Мечът разсече празното пространство пред нея. Изви се силен вятър. Светкавици пронизаха небето и Мъглата се закълби откъм

прореза, където беше ударил мечът. Нещо отхвърли Лаита назад и тя се строполи на земята.

Утер изскочи от Мъглата и се огледа безумно. В другия край на платото бунтовниците започваха да отстъпват пред войниците на Гороиен. В същия миг Северин Албин стъпи на огряната от слънцето земя, а Девети легион го последва. Някои от мъжете паднаха на колене, когато слънцето ги докосна, други заплакаха от радост и облекчение. Макар и млад, Северин имаше достатъчно военни кампании зад гърба си, и от пръв поглед прецени ситуацията.

— Формация алба! — ревна той и дисциплината сред римляните се възстанови за секунди. Легионери с квадратни бронзови щитове с релефни изображения по тях изтеглиха мечовете си и се групираха в бойна линия, минаха напред и се разредиха, за да отворят място на копиеносците. Когато бунтовниците хукнаха назад, редицата се отвори да ги пропусне.

Войниците на Гороиен знаеха легендата за армията от духове и стояха втрещени, а легионът се престои в каре и настъпи, щит до щит и дълги копия, промушени между щитовете. Войниците от Пинре не бяха страхливци — биха се изправили и се бяха изправяли срещу врагове, много по-силни от тях — но вече бяха видели появата на бог Берек, а ето че все повече и повече духове извираха от Мъглата. Това те не можеха да понесат. Заотстъпваха бавно и спряха чак в подножието на хълма. Легионът стигна до каменния кръг и зачака по-нататъшни заповеди.

Вече на безопасно място в карето, Утер помогна на Лаита да се изправи и я попита:

— Как го направи? Вече мислех, че с мен е свър... — И млъкна, защото забеляза огромния меч на земята до нозете на Лаита. Падна на колене и ръката му стисна дръжката. — Мечът на баща ми! — прошепна той. — Мечът на Кунобелин. — Изправи се. — Как?

Лаита се обърна да му покаже мъжа със златистата брада, но него го нямаше, така че тя му разказа накратко какво е станало.

— Какви са заповедите ти, принц Утер? — попита Северин Албин. — Ще нападаме ли?

Утер поклати глава и с дългия меч в ръка тръгна към карето. Легионерите отстъпиха в страни и той продължи надолу по хълма. Спря на трийсетина крачки от вражеската линия. Един войник вдигна лъка си.

— Само стреляй и ще превърна очите ти в гнезда на червеи — каза принцът.

Мъжът моментално хвърли и лъка, и стрелата.

— Пълководецът ви да излезе напред! — продължи Утер.

Един нисък набит мъж на средна възраст със сребърен нагръдник се отдели от редицата. Облиза нервно устни, но раменете му бяха изправени — гордостта не му позволяваше да даде израз на страха си.

— Знаеш кой съм — каза Утер. — И виждаш, че духовете ме следват. Вече ви превъзхождаме две към едно, а й хората ти май не са в състояние да се бият.

— Не мога да се предам — каза мъжът.

— Това ми е ясно. Но кралицата не би искала да жертваш напразно хората си. Изтегли армията си от Марийн-са и докладвай на Астарта.

— Мога ли да попитам защо искаш да пощадиш живота ни?

— Не дойдох тук, за да гледам как мъжете на Пинре се избиват взаимно. Тук съм, за да унищожа кралицата вещица. Не надценявай милостта ми. Ако пак се срещнем на бойното поле, ще смачкам и теб, и всеки, който застане на пътя ми.

Мъжът побърза да се поклони и каза:

— Аз съм Агарин Пиндер. Благодаря ти. Но ако ми наредят да застана на пътя ти, ще го направя.

— Не бих и очаквал друго от един истински воин. А сега тръгвайте!

Утер се обърна, изкачи се по склона и повика Северин. Младият римлянин го последва в голямата постройка и възкликна:

— Богове, умирам от глад! Чувството е прекрасно!

На масата имаше гарафа с вино. Утер наля в две чаши, подаде едната на Северин и каза:

— Трябва да напуснем гората и да тръгнем към Калиа. Това е един град наблизо. Нямаме достатъчно продоволствие за цял легион.

— Предпочете да не се биеш — каза Северин. — Защо?

— Навремето римската армия е била най-добрата, която светът е познавал. Дисциплината ѝ е била желязна и това е обръщало не една битка в нейна полза. Но твоите хора не са готови за бой след ужаса на Бездната. Трябва им време да свикнат със слънчевите лъчи върху лицата си. Тогава пак ще се превърнат в истинския Девети легион.

— Ти си разумен пълководец, принц Утер. Това ми харесва.

— Като говорим за разум, искам да свалиш хората си от хълма и да направите лагер до потока. Не позволявай на войниците си да се смесват с хората от Пинре. Стотици години сте били част от легендите им, а в определени нощи дори са можели да ви видят как марширувате. Някакъв номер на Мъглите. Но в случая е важно следното — те вярват, че сте от Пинре и че сте част от тяхната история. Това ще ни спечели подкрепата на народа. Не позволявай да заподозрат, че сте от чужд свят.

— Разбирам. Но откъде знаят латински?

— Не го знаят, но ще ти го обясня някой друг път. Изпрати отряд, който да последва войниците на Гороиен, докато излязат от гората. Ще се опитам да намеря храна за хората ти.

Северин отдаде чест. Утер отвърна с усмивка.

Малко след като римлянинът си тръгна, влязоха Корин и Прасамак.

Корин едва се сдържаше да не затанцува, зелените му очи блестяха развълнувано.

— Успя! — извика той и размаха юмрук във въздуха.

— Хубаво е да се завърнеш — каза Утер. — Къде е човекът със златната брада?

— Не знам за кого говориш — отвърна Корин.

Утер махна с ръка.

— Няма значение. Утре потегляме към Калиа и искам най-добрите ти мъже, най-доверените, да тръгнат напред. Армията от духовете на Пинре се е завърнала, за да освободи страната, и искам това да се разчуе. Ако имаме късмет, градът ще отвори вратите си без битка.

— Ще пратя Магриг и Хогун. Богове, като си помисля, че за малко щях да те убия!

Утер го стисна за рамото и каза:

— Хубаво е, че пак се усмихваш. А сега ме остави да поговоря с Прасамак.

— Още ли си решен да напуснеш Пинре?

— Да, но не и преди да сме довършили Гороиен.

— Това е повече от достатъчно.

След като Корин си тръгна, Прасамак взе предложената му чаша вино, вгледа се в лицето на Утер и каза:

— Уморен си, принце. Трябва да си починеш.

— Виж — каза Утер и вдигна меча. — Това е Мечът на Кунобелин, Мечът на Силата, а дори не знам как се е озовал у Лаита. Нито защо. Бях уловен в капана на Бездната, Прасамак, и се чудех как да кажа на близо пет хиляди мъже, че напразно съм им дал надежда. И точно тогава видях Лаита, бледа като призрак, да вдига меча и да разсича Мъглата, сякаш е кожа на див звяр.

Прасамак отвори уста да каже нещо, но само зяпна с увиснала челюст. Утер се обърна да проследи погледа му. До напаления преди малко огън седеше мъжът със златната брада и протягаше ръцете си към пламъците.

— Остави ни — каза Утер на бригаанта. Прасамак не чака повторна подкана и закуцука към вратата, а Утер се приближи до странника.

— Дължа ти живота си — каза той.

— Не ми дължиш нищо — отвърна мъжът и се усмихна. — Приятно е да срещнеш млад човек, който да цени дълга си като теб. Това не се среща често.

— Кой си ти?

— Аз съм кралят, потънал в забвението на историята, принц от миналото. Името ми е Пендарик.

Утер дръпна един стол и седна до мъжа.

— Защо си тук?

— Имаме общ враг, Утер. Гороиен. Но помощта ми бе продиктувана от обикновен каприз — или поне така ми се струва.

— Не те разбирам.

— След толкова много векове ми беше особено приятно да откроя, че все още има неща, които могат да ме изненадат. Лаита каза ли ти как се сдоби с меча?

— Каза, че го е изтеглила от въздуха, а ръката ѝ била мокра, сякаш е бръкнала във вода.

— Ти си умен младеж, Утер. Къде според теб е намерила меча?

— Как бих могъл да позная? Нямам... — Принцът млъкна, устата му внезапно пресъхна. — Нейна е била ръката от езерото в деня, когато убиха баща ми. Но по онова време тя беше с мен в планината. Как е възможно това?

— Добър въпрос, на който би ми се искало да отговоря. Един ден, когато стигна до някакво заключение, и ако ти още си жив, ще дойда при теб. Със сигурност знам едно — че така беше редно да стане. Какво ще правиш сега?

— Ще се опитам да сложа край на властта на Гороиен.

Пендарик кимна.

— Много приличаш на дядо си — същата целеустременост, същото достойнство и чувство за чест. Това ме радва. Желая ти доброто, Утер, сега и за в бъдеще.

— Ти от Фера ли си?

— Да.

— Можеш ли да ми кажеш какво става в родния ми свят?

— Аквила губи войната. Разби една бригантска армия при Виросидум, а Амброзий унищожи Сердик. Но саксонецът Хенгист се придвижва на север начело на седем хиляди мъже. Целта му е да се обедини с Елдаред за решителна битка пред стените на Еборакум.

— Още колко време остава дотогава?

— Никой не може да каже, Утер, така както никой не може да предскаже бъдещето ти. Може да стане така, че да победиш Гороиен, но да не можеш да се върнеш вкъщи. Или да се върнеш и да завариш поражение и смърт. Не знам. Знам само, че ти си ролинд и че това значи повече от всяка корона.

— Ролинд?

— Това е вид състояние, съществуване в хармония с непознатата вселена. Случва се много рядко — може би при един човек на десет хиляди. На практика означава, че си роден с късмет, но и че сам ковеш късмета си. Кулаин е ролинд — той би се гордял с теб.

— Кулаин е мъртъв. Душекрадите го убиха.

— Не, жив е — макар и не за дълго. Той също е тръгнал срещу Гороиен, но там ще се срещне с враг, когото не може да надвие. Трябва

да тръгвам.

— Не можеш ли да останеш и да поведеш войната срещу кралицата вещица?

Пендарик се усмихна.

— Бих могъл, Утер, но не съм ролинд.

Посегна сякаш да се ръкува с Утер, но вместо това пусна един камък сипстраси в шепата на принца и каза:

— Използвай го мъдро.

И се стопи пред очите му.

ГЛАВА 15

Лаита завари Утер потънал в мисли, втренчил поглед в припукващите пламъци. Приблужи се безшумно и седна до него.

— Сърдиш ли ми се? — попита тя. Гласът ѝ бе тих и изтънял като на малко дете. Той поклати глава, решил, че е по-добре да излъже, отколкото да се изправи лице в лице с болката си. — Не си ми проговарял от дни — прошепна тя. — Беше ли... толкова ли... толкова ли те разочаровах?

И тогава той я погледна и разбра — тя не знаеше, че е прошепнала името на Кулаин. Изпълни го желание да ѝ причини болка, да излее горчивината си върху нея, но очите ѝ бяха невинни и той преглътна гнева си.

— Не, не ме разочарова. Обичам те, Лаита.

— Аз също те обичам — каза тя и думите се откъснаха от устата ѝ с такава лекота, че гневът едва не проби стената на самообладанието му. Тя се усмихна и килна глава, чакаше да я прегърне. Но той не го направи. Вместо това се обърна отново към огъня. Ледена тъга притисна гърдите ѝ и тя се изправи с надеждата, че той най-после ще ѝ обърне внимание и ще ѝ каже да остане. Напразно. Лаита удържа сълзите си, докато не излезе навън, под лунната светлина, после изтича към края на каменния кръг и седна на земята.

Утер тихо изруга. Беше я наранил, а се оказваше, че е наранил и самия себе си. Беше копнял да я прегърне, да докосне кожата ѝ, беше изтръпнал от нуждата да зарови лице в косите ѝ и уханието на плътта ѝ да го погълне. И не ѝ каза, че Кулаин е жив. И това ли беше наказание... или страх, че ще се отвърне от него? Искаше му се въобще да не я беше срещал, защото чувстваше, че сърцето му никога не ще се освободи от нея.

Стана и огледа смачканите си, окъсани дрехи. „Не приличаш много на бог, Утер, по-скоро на безпаричен селянин.“ Без да се замисля, стисна камъка и затвори очи. В същия миг дрипите му се смениха с великолепната дреха на първи легат — червен плащ над

сребърен нагръдник, кожена пола, украсена със сребърни ленти, меки кожени ботуши, защитени с броня от ковано сребро. По камъка все още нямаше и следа от черни жилки.

Излезе в нощта и бавно тръгна към квадратното ограждение, където легионът беше разпънал шатрите си. Двата стражи го поздравиха, когато мина покрай тях на път към палатката на Северин Албин. Безброй огънове горяха под одраните и почистени трупове на сърни, лосове и овце, край някои от огньовете се чуваха и песни. Северин стана и му отдаде чест. Залиташе леко, а предницата на тогата му беше заляна с вино. Ухили се засрамено.

— Извинявай, принц Утер. Не съм в най-добрата си форма.

Утер сви рамене.

— Сигурно е хубаво отново да видиш слънцето.

— Хубаво? Изгубих седемдесет мъже в Бездната и много от тях се връщаха, стояха край лагера и викаха другарите си. Само дето лицата им бяха сиви, а очите — червени. Беше по-лошо от смъртта. Докато съм жив, ще ме спохождат в кошмарите ми. Но сега съм пиян и всичко това не ми изглежда толкова ужасно.

— Заслужи тази нощ с куража си — каза Утер, — но от утре въсъкът трябва да приляга плътно по гърлата на стомните. Утре войната започва.

— Ще бъдем готови.

Утер излезе от палатката и се върна на платото. Видя Лаита и тръгна към нея — гневът му си беше отишъл.

— Недей да седиш тук сама — каза ѝ той. — Ела при мен.

— Защо ми причиняваш това?

Той коленичи до нея.

— Ти обичаше Кулаин. Нека те попитам нещо — ако те беше взел за своя жена, щеше ли да бъдеш щастлива?

— Да. Толкова ли е ужасно това?

— Ни най-малко. А ако през първата ви нощ той бе прошепнал името на Гориен в ухото ти, пак ли щеше да бъдеш щастлива?

Тя се вгледа в сивите му като дим очи — очите на Кулаин — и съзря болката в тях.

— Аз това ли... ти направих?

— Да.

— Толкова съжалявам...

— Аз също, Лаита.

— Ще ми простиш ли?

— За какво да ти прощавам? Ти не излъга. Дали ти прощавам, задето обичаш друг? Това не зависи от теб, просто е така. Няма нужда да ти прощавам. Дали мога да го забравя? Съмнявам се. Дали още те искам, макар да знам, че ще мислиш за друг? Да. И това ме кара да се срамувам.

— Бих направила всичко, за да облекча болката ти — каза тя.

— Ще станеш моя жена?

— Да. С радост.

Той хвана ръката ѝ.

— От този ден насетне двамата сме свързани и аз не ще взема друга за съпруга.

— От този ден насетне двамата сме едно — каза тя.

— Ела с мен.

Заведе я в една малка празна хижа зад голямата постройка, вдигна камъка си и в стаята се появи легло.

Но жежката страст от първата им нощ не се повтори и двамата се унесоха в сън, всеки насаме със собствената си мъка.

Драконът се изви над остров Скитис и Кулаин го насочи към едно оголено петно сред покрити с гора хълмове на две мили от черната каменна крепост, която беше издигнала Гороиен. Крепостта беше огромна, с голям каменен проход между две кули и ров, пълен с горящ без дим огън. Кулаин скочи от гърба на дракона, изрече думите на силата и звярът се смали и пак се превърна в кон. Кулаин свали седлото му и го плесна по задницата. Конят препусна и се скри зад близкото възвишение.

Кулаин нарами вещите си и тръгна към изоставената хижа, която беше видял от въздуха. Влезе вътре, запали огън, съблече дрехите си и излезе гол под сипващата се зора. Пое си дълбоко въздух и затича. Не след дълго дишането му се накъса, а лицето му почервения от притока на кръв. Продължи да тича, въпреки че мускулите на краката му омаляха, а сърцето му се блъскаше в гърдите. Накрая се обърна и хукна назад. Всяка крачка бе истинско мъчение. В хижата изпъна пулсиращите си от болка крака, заби пръсти дълбоко в прасците си и

почна да ги разтрива. Изкъпа се в ледената вода на близкия поток и се облече. Зад хижата имаше камениста поляна. Отиде там, взе два камъка с големината на юмрук и отпусна ръце край тялото си. Пое си дълбоко дъх, вдигна ръце, свали ги и после пак, отново и отново. Пот се застича по челото му и залютя в очите му, но той продължи, докато не вдигна камъните четирийсет пъти. По здрач затича отново, този път на по-късо разстояние, колкото да отпусне мускулите на краката си. Най-сетне заспа на пода край огъня.

Стана рано в зори и се подложи на същото мъчение, натоварвайки се до краен предел, дори повече от предния ден, без да обръща внимание на болката и изтощението. Пред очите му стоеше един-единствен образ.

Гилгамеш, Господарят на битките...

Най-опасният боец, когото познаваше.

Както се бе надявал Утер, град Калиа отвори портите си без битка и хората се стекоха навън, посипвайки цветя в краката на маршируващите легионери. Едно дванайсетинагодишно момиче изтича към Утер и сложи на главата му венец от цветя.

Агарин Пиндер и армията на Гороиен бяха изчезнали като утринна мъгла. Легионът се разположи извън градските стени и към лагера се заточиха покрити каруци с продоволствие. Утер се срещна с градските първенци, които го увериха в подкрепата си. Стана му неприятно, когато се хвърлиха по очи в краката му, но не ги спря. До следващия ден шестстотин бивши войници на кралицата вещица бяха дошли да му се закълнат във вярност. Корин настоя да ги убият, но Утер прие клетвите им и когато легионът потегли на десетдневен поход към Пердита, Железния замък, те тръгнаха с него.

Прасамак и Корин вървяха напред да оглеждат терена. Връщаха се всяка вечер и докладваха, че не са намерили и следа от вражески сили. И така до шестия ден.

Уморен и покрит с прах, Прасамак прие с благодарност бокала с разрежено вино, седна и почна да разтрива сакатия си крак. Утер и Северин седяха мълчаливо и чакаха бриганта да си поеме дъх.

— Осем хиляди пешаци и две хиляди конници. Ще бъдат тук утре преди обяд.

— Каква е дисциплината им? — попита Северин.

— Движат се в приличен ред и са добре въоръжени.

— Пратили ли са съгледвачи? — попита принцът.

— Да. Видях двама мъже сред хълмовете на запад оттук. Наблюдаваха лагера.

— Кажи на хората си да заемат защитна позиция на най-високите възвишения — обърна се Утер към Северин. — Да изградят защитен вал и да го подсилят с колове.

— Но, принц Утер...

— Побързай, Северин. Вече се стъмва. Искам до един час мъжете да са се заели с вала.

Лицето на римлянина помръкна, но той се изправи, отдаде чест и бързо излезе.

— Римляните не обичат да се бият иззад стени — отбеляза Прасамак.

— Аз също. Знам, че си уморен, приятелю, но искам да откриеш съгледвачите и да ми докладваш лично, след като се изтеглят. И гледай да не разберат, че си там.

За два часа мъжете от Девети легион издигнаха висока шест стъпки стена от пръст около билото на един заоблен хълм. Работеха мълчаливо под зоркия поглед на Северин Албин. Час след падането на нощта Прасамак се върна и докладва на Утер:

— Изтеглиха се.

Утер кимна и каза:

— Прати Северин при мен.

Зората свари Агарин Пиндер и войската му на двацет и две мили от новопостроената крепост. Той изпрати конницата да влезе в бой със защитниците и да ги задържи зад стените на укреплението, докато пристигне пехотата. След това се разпореди да бъдат раздадени дажбите — малък самун черен хляб и буца сирене на всеки войник. После пехотата се подреди в колони по трима и потегли към бойното поле. Агарин не пришпорваше войниците, защото ги искаше свежи за касапницата, но не им позволяваше и да забавят твърде много крачка, защото знаеше, че дългото изчакване се отразява зле на всеки боец. Границата беше тънка, на Агарин Пиндер бе предпазлив човек и

съвестен войник. Неговата войска бе най-добре обучената сред Шестте народа, а също най-добре нахранената и най-добре въоръжената. Знаеше, че трите неща се неразделни.

Най-сетне укрепеният хълм се изправи пред очите им. Конницата вече бе обградила подножието, току извън обсега на стрелите. Агарин слезе от седлото. Наближаваше обед и той нареди да разпънат шатрите и да запалят огънове за готвене. После отново яхна коня си и го пришпори напред, придружаван единствено от адютанта си, за да огледа вражеското укрепление. Шатрите тъкмо бяха разтоварени и войниците се бяха разшетали около огньовете, когато Девети легион се появи от гората в две фаланги от двете страни на лагера. Движеха се без съпровод на барабани. После спряха и петстотинте им стрелци изсипаха смъртоносния си дъжд. Чул писъците на умиращите, Агарин обърна рязко коня си и не можа да повярва на гледката, която се разкри пред очите му — превъзходно обучените му войници се щураха хаотично, а легионът, в сбит строй, си пробиваше път към средата на лагера, докато два отряда стрелци се построяваха от срещуположните страни на хълма.

Агарин изруга и заби пети в корема на коня си, с надеждата да си пробие път през червеноплащите врагове и да прегрупира хората си. Конят му се изправи на задните си крака и падна със стрела в гърлото. Генералът се изправи на крака и издърпа меча си. Обърна се към адютанта си и му заповяда да слезе от седлото. Мъжът още не бе стъпил на земята, когато две стрели се забиха в гърдите му. Жребецът се изправи на задните си крака под изместилата се тежест на умирация и избяга в галоп. Откъм гърба на Агарин долетя тропот на копита, той се обърна и видя Утер и двацет мъже в доспехите на Пинре да препускат откъм дърветата. Принцът скочи от коня си, като изтегли в движение огромен меч от ножницата си.

— Веднъж ти го казах. Сега е време да си научиш урока — каза Утер.

Агарин нападна, но Утер блокира удара му и със следващото си движение му преряза гърлото. Агарин се свлече на колене, пръстите му напразно се опитваха да спрат бликащата червена струя, с която изтичаше животът му.

В лагера цареше хаос, смърт и паника. Нападнати изневиделица, мъжете от армията на Гороиен или се биеха на малки групи, които

бавно и безмилостно биваха унищожавани, или бягаха на изток в отчаяни опити да се прегрупират. Близко две хиляди души успяха да се откъснат от лагера под командването на трима висши офицери и въпреки смъртоносния порой от стрели се опитаха да се построят в бойно каре, но усилията им бяха пресечени от четиристотин конници, които се изсипаха от гората с насочени копия. Карето се огъна и паникьосаните войници се пръснаха във всички посоки, преследвани и убивани от копиеносците.

Не получиша помощ и от собствената си кавалерия, която, видяла, че Агарин е убит, избяга в галоп на юг. Само за един час битката приключи. Трите хиляди оцелели хвърлиха оръжията си и призоваха за милост.

Вонята на смъртта се бе пропила във въздуха, лепкава и всепроникваща. Утер пришпори коня си към билото, където го чакаха двеста легионери. Те го приветстваха с триумфални възгласи и той се насили да отговори на поздрава им с усмивка. Корин не беше на себе си от възбуда.

— Какъв ден само! — извика той, когато Утер скочи от седлото.

— Да. Пет хиляди убити. Какъв ден!

— Кога ще убиеш останалите?

Утер примигна.

— Кои останали?

— Тези, дето се предадоха — обясни Корин. — Всички трябва да увиснат на въжето, както се полага на предатели като тях.

— Те не са предатели, Корин. Те са войници — мъже като самия теб. Силни, смели мъже. Няма да участвам в подобно клане.

— Но те са наши врагове! Не можеш да позволиш три хиляди мъже — три хиляди бойци — да си отидат по живо по здраво. А ние нямаме нито храна, нито достатъчно мъже, които да ги охраняват.

— Голям глупак си! — изсъска Утер. — Ако ги убием, повече никой няма да се предаде. Ще се бият като плъхове в капан, а това ще ми струва хора. Когато оцелелите се разотидат, те ще отнесат и новината за победата ни. Ще кажат — и с право, — че сме превъзходни бойци. Това ще отслаби решимостта на онези, които тепърва ще тръгнат насреща ни. Тук сме не за да сложим началото на кървава баня, а за да сложим край на управлението на кралицата вещица. А ти си задай следния въпрос, мой жаден за кръв приятелю — когато

напусна вашето царство и отведа войниците си, откъде ще набереш своя собствена армия? Ще я набереш именно сред мъжете, които днес искаш да убия. А сега се махни по-далеч от мен. Омръзна ми и войната, и разговорите за нея.

Някъде към полунощ Северин и двама от центурионите му влязоха в шатрата на Утер. Принцът вдигна глава и разтърка очи. Беше заспал с Лаита до себе си и за пръв път от много време сънищата му бяха спокойни.

— Заповедта ти е изпълнена, принц Утер — каза Северин. Лицето му беше безизразно, очите — обвиняващи.

— Каква заповед?

— Пленниците са мъртви. Последните се опитаха да се съпротивляват и това ми струваше десет от моите войници. Но сега вече е свършено.

— Свършено! Три хиляди мъже! — Утер скочи, очите му мяха светкавици, и се хвърли към Северин. — Избил си ги?

— Корин дойде при мен и ми предаде заповедта ти. Да отвеждаме хората на групи по сто и да ги убиваме достатъчно далече от лагера, така че останалите да не чуват виковете им. Не си ли издавал такава заповед?

Утер се обърна към центурионите.

— Намерете Корин и го доведете при мен. Веднага!

Двамата мъже бързо излязоха, а Утер блъсна Северин встрани и излезе от палатката. Дишаше тежко и начесто, сякаш дробовете му отказваха да се отворят за въздуха. Имаше чувството, че се задушаваше. Лаита, облечена в семпла бяла туника, излезе и го хвана за лакътя.

— Корин е изстрадал много — каза тя.

Утер се отърси от ръката ѝ.

След няколко минути центурионите се върнаха с Корин, конвоиран от двама легионери.

Утер влезе в палатката и се върна с Меча на Кунобелин, който се тресеше в ръцете му.

— Подлец! — извика той на Корин. — Трябваше непременно да се окъпеш в кръвта им, нали?

— Ти беше прекалено уморен и не знаеше какво правиш — каза Корин. — Явно не разбираше, иначе сам би дал заповедта. А сега ме освободи. Чака ни работа. Трябва да обмислим стратегията си.

— Не, Корин — тъжно изрече Утер. — Ти повече няма да обмисляш стратегии. Няма да участваш в битки и няма да убиваш беззащитни мъже. Днес беше връхната точка на тъжния ти войнишки живот. Днес беше краят. Ако си имаш бог, помоли му се, защото ще те убия.

— О, не! Не преди да унищожим кралицата вещица. Не ме убивай, Утер! Позволи ми да видя трупа на Астарта. Това е мечтата на живота ми!

— Твоите мечти са удавени в кръв.

— Утер, не можеш да го направиш! — извика Лаита.

Мечът на Кунобелин се вдигна като светкавица, заби се в корема на Корин, плъзна се нагоре под ребрата и прониза сърцето му. Трупът се отпусна в ръцете на легионерите.

— Отнесете някъде тази леш и я оставете на гарваните — каза Утер.

Утер влезе в шатрата, заби окървавения меч в спечената земя до входа и го остави там. Лаита седеше на леглото, свила колене до гърдите си.

Северин влезе след принца.

— Съжалявам — каза той. — При заповед като тази трябваше първо да се уверя, че наистина си я издал.

Утер поклати глава.

— Римска дисциплина, Северин. Първо правило — подчинявай се. Богове, колко съм уморен. По-добре изпрати хора при другите местни водачи — Магриг, Хогун, Кеорл. Да дойдат тук.

— Мислиш, че може да създадат проблеми?

— Ако създадат, убий ги всичките след като излязат от палатката ми.

Войникът поздрави и излезе. Утер се приближи до забития край входа меч. Земята около него бе потъмняла от стеклата се кръв.

Само след няколко минути водачите на бунтовниците вече се бяха събрали отвън и Северин ги въведе в палатката. Очите на Магриг

изглеждаха студени и далечни. Останалите отбягваха погледа на Утер, както обикновено.

— Корин Рогюр е мъртъв — каза Утер. — Това е неговата кръв.

— Защо? — попита Магриг.

— Не ми се подчини и заповяда да убият три хиляди невъоръжени мъже.

— Те бяха наши врагове, господарю Берек.

— Да, наши врагове. Но не това е важното в случая. Имах други планове за тях и Корин го знаеше. Постъпката му беше непростима. И той си плати. Колкото до вас, имате две възможности за избор. Или ще ми служите, или си вървете. Но ако изберете да ми служите, ще ми се подчинявате безпрекословно.

— Ти ли ще седнеш на престола, след като свалим кралицата вещица? — тихо попита Магриг.

— Не. След като се справим с нея, аз ще напусна Пинре и ще се върна в моя свят. Армията от духове ще тръгне с мен.

— И можем да си тръгнем свободно, така ли?

— Да — излъга Утер.

— Може ли да поговоря с останалите?

Утер кимна и мъжете се изнизаха навън. Мълчание притисна палатката. След малко водачите влязоха и както обикновено, Магриг заговори от името на всички:

— Ще останем, господарю Берек, но приятелите на Корин биха искали да го погребат, както се полага на един пълководец.

— Нека постъпят, както намерят за добре — каза принцът. — След няколко дни ще стигнем до Пердита. Вземете оръжията на мъртвите и ги раздайте на хората си. — Освободи ги с пестелив жест. Лицата им все още се въсеха сурово.

— Мисля, че изгуби обичта им — каза Северин.

— От тях искам единствено покорството им. Какви са загубите ни днес?

— Двеста четиридесет и един убити, осемдесет и шест тежко ранени и още стотина с леки рани. Лечителите вече се занимават с тях.

— Твоите хора се биха добре днес.

Северин прие похвалата с поклон.

— Повечето са саксонци, а както знаеш, саксонците са добри бойци. Лесно свикват с дисциплината — почти толкова лесно, колкото

истинските римляни. Ако позволиш да ти върна комплимента, твоята стратегия също беше отлична. Осем хиляди избити противници при толкова малко жертви от наша страна.

— Не е нищо ново — каза Утер. — Тактиката е използвана и от Помпей, и от божествения Юлий. Антоний е предприел подобен ход в битката при Филипи. Великият Дарий е останал в историята със светкавичните набези на своите Безсмъртни, а Александър е превзел почти целия свят, използвайки същата тактика. Принципът е съвсем прост — винаги нападай, никога не чакай да изпаднеш в защита.

Северин се ухили.

— А ти винаги ли изпадаш в защита при всеки комплимент, принц Утер?

— Да — засрамено си призна той. — Така се предпазвам от самонадеяността.

Северин си тръгна и Утер забеляза, че Лаита още седи свита на леглото. Не беше помръднала. Седеше, прегърнала коленете си, и се взираше в жарта в мангала. Той приседна до нея, но тя се дръпна.

— Какво не е наред? — прошепна той.

Тя се обърна към него, кафявите ѝ очи искряха на светлината на свещите.

— Не те познавам — каза тя. — Уби го толкова хладнокръвно.

За миг Утер не каза нищо.

— Мислиш, че ми е било приятно?

— Не знам, Утер? Беше ли?

Той облиза устни и не отговори.

— Е? — попита тя. Той се обърна с лице към нея.

— В онзи миг — да. Целият ми гняв се бе сбрал в удара с меч.

— О, Утер, в какво се превръщаш?

— Как бих могъл да ти отговоря?

— Но цялата тази война я водехме заради Корин. За кого я водим сега?

— За себе си — призна той. — Искам да си ида у дома. Искам да видя Еборакум и Камулодунум и Дуробриве. Не знам в какво се превръщам. Медлин често казваше, че човек е равен на сумата от всичко, което му се случва. Някои неща набират сила, други отслабват. При Корин беше същото. Смъртта на жена му е пречупила нещо у него и сърцето му се е превърнало в горящ въглен, жаден единствено за

отмъщение. Веднъж ми каза, че ако победи, ще запали огньовете под враговете си — огньовете, които никога нямало да загаснат. Колкото до мен, аз се опитвам да бъда мъж — мъж като Аврелий или Кулаин. Нямам към кого да се обърна, Лаита. Някой, който да каже: „Грещиш, Туро. Опитай пак.“ Това, че убих Корин, може и да е било грешка, но ако го бях направил по-рано, три хиляди мъже щяха още да са живи. А сега — ако спечелим — няма да има незагасващи огньовете.

— У теб имаше такава доброта, докато бяхме в Каледоните — каза Лаита. — Просто един преследван принц, който не умееше да върти меч. А сега се правиш на пълководец и убиваш хладнокръвно.

Той поклати глава.

— Точно това е най-тъжното. Не се правя на пълководец, аз съм пълководец. Понякога ми се иска всичко това да е просто сън и да се събудя в Камулодунум, а баща ми още да управлява Британия. Но той е мъртъв, а земята ми е разкъсвана от вълци. За добро или зло, аз съм човекът, който може да сложи край на това. Разбирам от стратегия и познавам хората.

— Кулаин никога не би убил Корин.

— Е, така е с легендите — каза той подигравателно. — Едва умрял човекът и ето че се превръща в приказен герой. Кулаин беше воин, а това го прави и убиец. Защо, според теб, Девети легион беше в Бездната? Кулаин ги е изпратил там. Каза ми го, докато бяхме в Каледоните. Съжаляваше за стореното, но все пак го е направил, докато се е биел срещу римляните в някаква война отпреди четиристотин години.

— Не ти вярвам.

— Ти си едно глупаво дете — сопна й се той, изгубил търпение.

— Той беше два пъти повече мъж от тебе!

Утер стана и си пое дълбоко въздух.

— А ти си една десета от жената, която би трябвало да бъдеш. Може би именно затова Кулаин те отблъсна. — Тя се хвърли към него, ноктите й се стрелнаха към лицето му, но той я спря с лекота и я повали на леглото. Сетне бързо обкрачи гърба й и я прикова към постелките. — Една съпруга не бива да се държи така.

Тя се мята още няколко минути, после мускулите й се отпуснаха и той я освободи. Лаита се превъртя по гръб, замахна с юмруци към челюстта му, но той улови ръцете й и я притисна с тяло.

— Може и да греша понякога — прошепна той, — а може и да съм сключил лоша сделка, когато те взех. Но каквото и да стана, винаги ще имам нужда от теб, Лаита. И винаги ще те обичам.

Отвън Прасамак чу спорът им да утихва.

— Едва ли им е до теб сега — прошепна му един от стражите.

— Прав си — съгласи се Прасамак и закуцука обратно в тъмнината.

Две седмици Кулаин се бе потил и надмогвал болката и умората, за да си възвърне изгубените сила и скорост. Сега беше в най-добрата си форма от години... и знаеше, че това не е достатъчно. Гороиен беше права. Отхвърляйки безсмъртието, Кулаин се бе лишил от кипящата жизненост на младостта. Не едно съмнение го разкъсваше, докато седеше на спечената земя пред хижата и гледаше как слънцето залязва сред пламъци.

Веднъж, като краля Кунобелин, той бе оставил тялото си да остарее и косите си да побелеят, но това беше само измама за очите. Под бръчките силата му беше останала непроменена.

Беше прекратил упражненията си преди два дни, та умореното му тяло да си почине и да възстанови изразходената енергия. Утре щеше да отиде в Железния замък и да потърси отговор, който знаеше предварително.

Сега беше доволен, че е използвал камъка за вълшебния полет, довел го тук. Изкушението да използва силата му върху себе си днес би било неустойимо. Мислите му се насочиха към Гилгамеш, такъв, каквото го бе видял за първи път, силен и горд, повел безнадеждна битка срещу непобедим враг. Гороиен се бе съжалила над него, което ѝ се случваше рядко, и му бе помогнала да победи краля тиранин. Тогава Гилгамеш бе познал величието и обичта на един освободен народ. Но това се бе оказало недостатъчно — у Господаря на битките се бе събудил глад, който и сто победи не биха заситили. Кулаин така и не разбра какъв беше демонът, тласкащ го все по-напред и по-нагоре. Три пъти Гилгамеш бе предизвиквал Кулаин на двубой и три пъти воинът от Мъглите бе отказал да приеме предизвикателството. Мнозина във Фера се бяха чудили какво стои зад отказа му. Малцина бяха осъзнали

истината. Кулаин лах Фера се боеше от непознатата, тъмна жилка у Гилгамеш, която го правеше непобедим.

Сетне дойде денят, когато новината за смъртта му бе стигнала до ушите на Кулаин. Беше му олекнало на сърцето, защото дълбоко в себе си беше започнал да вярва, че все някога Господарят на битките ще го убие. Добре си спомняше онзи ден — слънцето светеше от безоблачно небе, нивите се полюшваха златни в далечината, а високите бели кули на Вавилон се криеха, забулени в тъмни сенки. Новината му бе донесла Бригамартис, лицето ѝ бе зачервено от вълнение. Никога не беше харесвала Гилгамеш. Преди неговата поява я бяха нареждали сред най-добрите майстори на меча във Фера, но той нееднократно я бе побеждавал с лекота.

— Нещо не беше наред с кръвта му — злорадо му бе съобщила Бригамартис. — Не можеше да приеме силата на сипстраси. Остаря страхотно — през последните две години дори и Гороиен не ходеше при него. Беше започнал да се лигави, нали се сещаш, и беше полусляп.

Кулаин бе изчакал пет години преди да прекоси Мъглите. Гороиен беше красива, както винаги, и се държеше така, сякаш връзката ѝ с Гилгамеш въобще не беше съществувала. Устните ѝ не изрекоха името му още триста години.

Сега Господарят на битките се беше върнал, а Кулаин лах Фера беше на път да вкуси от мъките на смъртните. Вбесяващо бе да живееш толкова дълго, само за да се изправиш накрая пред горчивина като тази. Туро и Лаита се бяха изгубили в свят, който той не можеше да достигне, жертви на богиня, която не би могъл да убие, и обречени да се изправят срещу воин, когото не би могъл да победи.

Вдигна копието си и изтегли скрития в него меч. Ръбът му беше смъртоносно наточен, балансът — превъзходен. Той сведе поглед към отражението си в сребрилата стомана и се взря в собствените си очи, сякаш очакваше да открие отговорите там.

Беше ли познал някога истинската смелост? Колко лесно се бе оказало за един безсмъртен воин да води битки в света на хората. Почти нямаше рана, която да не може да се излекува, а бе имал на своя страна знание и умения, усъвършенствани в продължение на векове. Дори великият Ахил беше като дете в сравнение с него и изходът от двубоя им никога не бе подлежал на съмнение. Само противниците му

бяха познали смелостта. Кулаин се усмихна. Страхът му от Гилгамеш го беше подгонил като уплашено дете и, като всеки бягащ, и той бе открил в края на пътя си още по-голям страх. Ако беше убил Гилгамеш тогава, преди векове, Гороиен нямаше да се зарази с ужасната болест, която я убиваше сега. Оттук до заключението, че е можело никога да не се превърне в кралицата вещица, имаше само една крачка. Следователно отговорността за ужасите на този век тежеше единствено върху плещите на Кулаин.

Той прие бремето и потърси убежище в Елеари-мас, Опразването. Но мислите му се понесоха към миналото. Отново видя пленително красивия край на света. Тогава беше на петнайсет години и стоеше в двора на бащината си къща в Балакрида. Видя слънцето да потъва бавно на запад, а после да се изстрелва обратно в небето. Надигна се силен вятър и палатът на Пендарик засвети. Чу някой да вика и видя една жена да сочи към хоризонта. Гигантска черна стена затъмняваше небето и продължаваше да расте. Няколко секунди не можа да откъсне поглед от нея — взе я за предвестник на жестока буря. Ала скоро го обзе ужас. Не беше буря, а гърмяща водна стена, висока хиляда стъпки, която удавяше земята под себе си. Златното сияние откъм палата се разпростря над града и стигна до най-отдалечените му части миг преди морето да ги залее. Кулаин стоеше като закован, само успя да отвори отчаяно уста, за да поеме последния дъх на живота си. Когато морето го удари, той изкрещя и падна, но след миг отвори очи и видя слънцето сред синьо небе. Изправи се и се огледа — стоеше на склона на някакъв хълм заедно с хиляди от своите съграждани. Хоризонтът се беше променил — синкави планини и безкрайни равнини се простираха пред погледа му.

Това беше първият ден на Фера — денят, в който Пендарик беше спасил осем хиляди мъже, жени и деца, превръщайки Балакрида в огромен портал към друг свят. Атлантида вече я нямаше, а величието ѝ скоро щеше да потъне в забрава.

Така започна дългият безсмъртен живот на Кулаин лах Фера, воина от Мъглите.

Неспособен да достигне висините на Елеари-мас, Кулаин отвори очи и се върна към настоящето. Една мисъл успокои напрежението в душата му. Ахил и всичките други смъртни, загинали от меча на Кулаин, сигурно се бяха чувствали по същия начин, както се чувстваше

той сега. Каква надежда съществуваше за смъртния, изправил се срещу един бог? И все пак, те бяха взели мечовете си и бяха застанали насреща му, точно както смъртният Кулаин щеше да застане срещу безсмъртния, немъртъв Гилгамеш. Хубаво беше, че последното земно изживяване на Кулаин щеше да е разбулването на нова истина. Най-сетне щеше да разбере какво са почувствали.

По-късно, докато седеше, потънал в тихо съзерцание, се появи Пендарик и влезе в хижата така небрежно, сякаш идваше от съседната стая. Появи се маса, след нея два дивана, а върху масата — стомни с вино и два кристални бокала.

— Тук нощите са прекрасни — каза Пендарик. — Винаги съм обичал уханието на лавандула.

Кулаин си наля вино в единия бокал и се излегна на дивана. Кралят не изглеждаше по-различно от друг път — златистата му брада беше грижливо накъдрена, тялото му — силно, очите му — вечно нащрек и прикриващи мислите му зад непроницаема маска.

— Защо си дошъл?

Пендарик сви рамене и напълни бокала си.

— Дойдох да поговоря със стар приятел в нощта преди да поеме на дълго пътуване.

Кулаин кимна.

— Как е Туро?

— Сега той е Утер Пендрагон и предвожда армия. Реших, че би искал да знаеш как се е сдобил с нея.

Кулаин седна.

— Как?

— Отиде в Бездната и изведе Девети легион.

— Не!

— Мечът ти също е у него, макар още да не знам как точно се озова в ръцете му.

— Разкажи ми... всичко.

И Пендарик го направи, докато не стигна до момента, в който бе повикал Лаита при олтара в средата на каменния кръг.

— Още не разбирам защо я накарах да го направи. Беше като глас в главата ми. Бях не по-малко изненадан от нея, когато издърпа меча от нищото — дори двойно повече, защото познавах реалните обстоятелства. Тя посегна към миналото, към време и място, когато и

където вече е съществувала. И двамата знаем, че това е невъзможно. Изумителна загадка, наистина.

— Трябва да говориш за това с Медлин — каза Кулаин.

— Знам, но този човек не мога да го търпя. У него има някаква празнота — не знае как да обича. А и не съм сигурен, че държа загадката да се разбули. Една от неприятните страни на безсмъртието е, че за всичките тези векове са останали твърде малко въпроси без отговор. Нека този бъде един от тях.

— Може ли Туро... Утер... да победи Гороиен?

Пендарик вдигна рамене.

— Не мога да кажа. Нейната сила е огромна. Но точно сега се притеснявам повече за Кулаин. — Той протегна ръка над масата и разтвори юмука си. Златен камък сипстраси се търкулна върху дървения плот.

— Не мога да го взема — каза Кулаин. — Макар да го искам, повярвай ми.

— Можеш ли да спечелиш без него?

— Навярно. Не ми липсва умение.

— Никога не съм харесвал Гилгамеш и ми се струва, че неспособността му да приеме силата на сипстраси бе присъда далеч по-висша от моята. Но трябва да му се признае, че беше изключителен воин, истински ролинд.

— Като мен.

— Като теб — съгласи се Пендарик. — Но той, струва ми се, няма душа. У Гилгамеш няма нищо възвишено — и никога не е имало. Мисля, че за него светът беше сив. Когато го върна, Гороиен обрече себе си, защото Кървавият камък засили болестта му достатъчно, за да зарази и самата нея.

— Аз още я обичам — призна Кулаин. — Не мога да я нараня.

— Знам. — Кралят си сипа още вино и отклони очи от Кулаин. — Има и нещо друго, макар още да не мога да преценя дали ще ти помогне, или ще те обрече. — Гласът на Пендарик потрепна неуверено и Кулаин усети в костите му да се просмуква странно напрежение. Кралят навлажни устни и отпи от виното. — Гороиен не подозира, че знам за тази... тайна — каза кралят и потъна в мълчание, което Кулаин не бързаше да наруши. — Съжалявам, приятелю — най-накрая каза Пендарик. — По-трудно ми е, отколкото бих могъл да опиша с думи.

— Тогава не ми казвай — предложи Кулаин. — След утрешния ден вече няма да има значение.

Пендарик поклати глава.

— Когато ти казах за Лаита и меча, премълчах нещо. Нещо... някой... ми вмени да ти кажа цялата истина. Така че нека се свърши отведнъж. Помниш ли онези дни в Асирия, когато Гороиен се зарази с някаква треска, която едва не я докара до лудост?

— Разбира се. Тя едва не умря тогава.

— Беше повярявала, че те мрази и те напусна.

— Не за дълго!

Пендарик се усмихна.

— Да, за някакви си две десетилетия. Когато се върна при теб, всичко ли беше така, както би трябвало да бъде?

— След известно време. Беше необходим почти век, докато се излекува напълно.

— А излекува ли се наистина? Не ставаше ли все побезмилостна? Не изчезна ли завинаги доброто у нея?

— Да, може би. Какво точно се опитваш да ми кажеш?

Пендарик си пое дълбоко дъх.

— Когато те напусна, тя беше бременна.

— Не искам да те слушам! — извика Кулаин и скочи. — Остави ме!

— Гилгамеш е твой син и неин любовник.

Силата и гневът се оттекоха от тялото на Кулаин до последната капчица и той залитна като немощен старец, но Пендарик вече стоеше до него, прихвана го и му помогна да седне.

— Защо? Защо не ми е казала?

— Как бих могъл да ти отговоря? Гороиен е безумна.

— А Гилгамеш?

— Той знае. Именно затова те мрази и открай време желае смъртта ти. От каквато и лудост да е страдала Гороиен, тя се е предала и на него. Когато не можа да приеме безсмъртието, той обвини за това теб.

— Защо ми казваш всичко това?

— Ако беше приел камъка сипстраси, щях да запазя тайната за себе си.

— Смяташ, че това ще ме направи по-силен?

— Не — призна Пендарик, — но може би ще ти помогне да си обясниш защо така упорито отказваше да приемеш предизвикателствата му.

— Беше ме страх от него.

— Това също е вярно. Но повикът на кръвта е докосвал подсъзнанието ти. Виждал съм и двама ви да се биете и знам, че предишният Кулаин можеше да победи Гилгамеш. Ти винаги си бил най-добрият и той го знаеше. Това само засилваше омразата му.

— Ти как разбра?

— През последните години от живота му Гороиен не искаше и да го види. Отидох при него два дни преди да умре. Вече беше в плен на старческо слабоумие и викаше майка си. Споменът не е от най-приятните.

— Можех да го отгледам без омраза.

— Не мисля така.

— Остави ме, Пендарик. Предстои ми да обмисля много неща. Утре трябва да се опитам да убия сина си.

ГЛАВА 16

Десетте кохорти на Девети легион стигнаха до равнината пред Пердита, Железния замък, пет дни след битката, завършила с унищожението на армията на Агарин Пиндер. Утер нареди да спрат и двайсетте фургона с провизии и оръжие бяха изтеглени в набързо издигнато защитно ограждение. Бунтовническата армия вече възлизаше на повече от шест хиляди мъже, а Магриг бе оглавил командването на бойците от Пинре.

Придружен от Прасамак, Магриг и Северин, Утер тръгна към края на гората, откъдето се виждаше крепостта, и студен ужас стисна сърцето му, докато се вглеждаше в черния замък, надигащ се от забулената в мъгли равнина. Приличаше му на исполинска изродена глава, раззинала хищната си паст там, където бе портата. Не се виждаха войски и равнината се простираше безмълвна и изкусителна.

— Кога нападаме? — попита Магриг.

— Защо не направиха друг опит да ни спрат? — отговори с въпрос на въпроса му Утер.

— Защо да броим зъбите на харизан кон? — каза Прасамак. Магриг и Северин кимнаха в съгласие.

— Не ни предстои сблъсък с вражеска армия — каза Утер. — Водим война срещу кралицата вещица. Никой не се опита да ме убие, нито армия бе изпратена да ни спре. Това за какво ви говори?

— Че е победена — каза Магриг.

— Не — отвърна Утер. — Тъкмо обратното. Тя използва Агарин, защото евентуалната му победа щеше да реши проблема ѝ, без тя лично да се намесва, но със сигурност има и други сили на свое разположение. — Обърна се към Северин. — Разполагаме с четири часа до залез-слънце. Остави малка част от хората си в ограждението, а легионът да заеме позицията тук, където стоим сега.

— А моите хора какво да правят? — попита Магриг.

— Ще чакат заповедите ми.

— Какво си намислил? — попита Северин.

Утер се усмихна.

— Намислил съм да превзема замъка.

Във високата кула Гороиен отвори очи и също се усмихна.

— Ела при мен, сладко момченце — прошепна тя.

Гилгамеш стана и тъмната му ризница улови лъчите на слънцето.

— Е? — попита той.

— Идват... както и Кулаин.

— Не бих се отказал от възможността да убия момчето.

— Ще се задоволиш с мъжа.

— О, ще се задоволя, майко.

Гилгамеш се ухили под прикритието на шлема си, когато видя раменете ѝ да се стягат и тъмна червенина да загрозява порцелановото ѝ лице. Тя се насили устните ѝ да се разтеглят в усмивка.

— Чудя се — каза тя, а от езика ѝ капеше отрова — дали ти е хрумвало, че след днешния ден няма да имаш за какво да живееш.

— Какво искаш да кажеш?

— През целия си живот мечтаеше как ще убиеш Кулаин лах Фера. Какво ще правиш утре, Гилгамеш, любов моя? Какво ще правиш, когато не ти остане враг, за чиято смърт да мечтаеш?

— Ще заживея в покой — простичко каза Гилгамеш. Отговорът му я разтърси, защото в гласа му се бе прокраднала нотка, каквато тя никога не бе долавяла у Господаря на битките — мекота, дори лека тъга.

— Ти никога не ще познаеш покоя — изсъска тя. — Живееш единствено за смъртта!

— Може би е така, защото съм мъртъв — отвърна той със старото ожесточение в гласа си.

— Той идва. Трябва да се подготвиш.

— Да. Нямам търпение да видя лицето му и да се насладя на израза в очите му, когато му кажа кой съм.

— Защо искаш да му кажеш? — попита тя, внезапно изпълнена със страх.

— Какво значение има? — отвърна Гилгамеш. — И без това ще умре.

С тези думи той се обърна и се отдалечи от бойниците. Гороиен го гледаше как си отива и за пореден път усети интригуващата възбуда, с която я изпълваха движенията му. Така изящни, така силни — стоманени мускули под копринено мека кожа. Погледна още веднъж към дърветата в далечината, после също тръгна към покоите си.

Влезе в централното светилище, спря пред едно голямо огледало и се вгледа в отражението си. Намек за сиво се прокрадваше в златото на косата ѝ, а край очите ѝ се бяха вдълбали почти невидими бръчици. Ставаше все по-зле. Приблужи се до огромния Кървав камък, положен върху дърво от злато в средата на помещението. Около него лежах изсушените обвивки на три бременни жени. Гороиен докосна камъка и усети как топлината му се влива в нея. Трупове изчезнаха и една сянка се раздвижи зад нея.

— Покажи се, Секарг! — заповяда тя и нечия приведена фигура пристъпи напред. Съществуването беше високо повече от седем стъпки и надвисна над кралицата; страховитото му лице приличаше повече на вълче, отколкото на човешко, лиги се стичаха от зейналата му паст, а езикът му висеше навън.

— Доведи ми още пет.

Той протегна ноктестата си лапа да я докосне. В очите му се четеше горка молба.

— Довечера — каза тя. — Довечера отново ще те превърна в човек и ще можеш да споделиш леглото ми. Какво ще кажеш? — Огромната глава кимна и от разкривената уста се разнесе нисък ръмжащ стон. — А сега ми доведи още пет.

Секарг се затътри към тъмниците, където държаха жените, а Гороиен отново се приближи до камъка — дебели черни жилки разсичаха червено-златната му повърхност — и го зачака да доведе жените, за да се срещнат с орисаната си смърт.

Гороиен пак беше на кулата и чакаше. Възбудата ѝ растеше при мисълта за неизбежния миг на победата. Час преди мръкване легионът се появи на открито и продължи към замъка в боен строй от редици по пет, които се разгърнаха в дълъг щит пред копиеносците. Крачеха напред през мъглата — пет хиляди мъже, чиито души щяха да подхранят нейния Кървав камък. Ръцете ѝ трепереха, докато ги

гледаше как се приближават — бронзовите им щитове пламтяха като огън под лъчите на залязващото слънце. Тя облиза устни и вдигна ръце, за да свърже съзнанието си с камъка на ужаса.

Внезапно равнината лумна в пламък, нажежен до бяло и безмилостен, горещината му достигаше дори до високата кула. Войниците изгаряха сред пламналата мъгла — човешки факли, свиващи се на земята. Черен дим замъгли зрението ѝ и тя се върна в покоите си.

Кулаин скоро щеше да бъде тук и тя се преоблече в горскозелени туника и панталони, които следваха плътно извивките на тялото ѝ, с колан от тъкано злато на кръста. Кулаин винаги я бе харесвал в това облекло.

В края на гората Утер се строполи безжизнен. Прасамак и Северин коленичиха до него.

— От изтощение е — каза Северин. — Донесете вино!

Магриг стоеше наблизко и не можеше да откъсне поглед от равнината. Душата му се гърчеше в ужас, защото доскоро сам беше готов да поведе хората си към замъка, и ако го беше направил, сега щеше да лежи обгорен и мъртъв върху почернялата земя. Берек-Утер бе наредил легионът да не напуска гората, а после беше коленичил с лице към замъка.

Пред смутените погледи на бунтовническата армия Берек бе вдигнал ръка и тя бе засветила, сякаш държеше в шепата си топка от огън. Сетне се бе появил образът на маршируващия легион — една истинска армия от призраци. Когато огънят беше лумнал и горещината бе заляла наблюдаващите, Магриг насмалко щеше да повърне. Илюзията беше толкова мощна, та му се стори, че подушва миризмата на горяща плът.

Утер простена. Северин му помогна да седне и вдигна до устните му бокал с вино. Принцът го пресуши жадно. Тъмни сенки обграждаха очите му, лицето му беше изпито и сиво.

— Как се досети? — попита римлянинът.

— Не съм се досетил. Но тя е прекалено силна, за да няма още оръжия.

— Това падна от ръката ти — каза Прасамак и подаде на Утер черно камъче със златни жилки. Принцът го взе.

— Ще се придвижим към замъка в полунощ. Подбери ми петдесет мъже — най-добрите майстори на меча. Легионът ще ни последва призори.

— Аз ще поведе атаката — каза Северин.

— Не, това задължение е мое — отвърна Утер.

— Моите уважения, принц Утер, но това не би било разумно.

— Знам, Северин, но нямам друг избор. Само аз притежавам извор на магия, който да използвам срещу нея. Вече е почти изчерпан, но само него имаме. Не знаем какви ужаси ни чакат в замъка — воители от Бездната, атроли, върколаци? Имам Меча на Кунобелин, имам и камъка, който ми даде Пендарик. Трябва аз да поведе хората.

— Позволи ми да дойда с теб — настоя римлянинът.

— Виж, това наистина не би било разумно, но ти благодаря за предложението. Ако всичко мине добре, легионът ще настъпи на зазоряване и аз ще ви чакам при портите. Ако не... — Очите му се впиха в очите на Северин — ти сам ще си изработиш стратегия... и ще намериш дом на хората си в Пинре.

— Лично ще избира мъжете, които ще тръгнат с теб. Няма да те разочароват.

Утер извика Лаита и двамата се отдалечиха от групичката към една долчинка близо до огромен дъб.

Той набързо ѝ разказа за атаката, която щеше да поведе, и обясни повторно причините за решението си — използваше почти същите думи, с които ги бе изложил и пред Северин.

— Ще дойда с теб — каза тя.

— Не искам да се излагаш на опасност.

— Изглежда, забравяш, че аз също съм обучена от Кулаин лах Фера. Мога да въртя меча не по-зле от всеки мъж тук, а навярно и по-добре от мнозина.

— Няма да го понеса, ако загинеш.

— Спомни си деня, в който се срещнахме, Утер. Кой уби първия от преследвачите ти? Аз. Трудно ми е, защото знам, че като твоя жена съм длъжна да ти се подчинявам. Но те моля да ми позволиш да живея така, както са ме учили.

Той я притегли към себе си.

— Ти си свободен човек, Лаита. Никога не ще се отнасям към теб като към вещь, като към слуга или като към роб. И ще бъда горд, ако заедно влезем през онази порта.

Напрежението се оттече от мускулите ѝ.

— Сега мога истински да те обичам — каза тя, — защото знам, че си мъж. Не Кулаин, не негова сянка, а мъж сам по себе си.

Той се ухили момчешки.

— Днес сутринта се измих в един поток и когато погледнах водата, видях да ме гледа лицето на дете. Дори не съм започнал да се бръсна още. И си помислих колко ли би се смял Медлин, ако можеше да ме види — мен, слабоватия му ученик, повел армия. Но правя най-доброто, на което съм способен.

— Колкото до мен — призна си Лаита, — днес следобед видях едно дърво, което сякаш пробиваше облаците. Прииска ми се да се изкатеря по него и да се скрия сред най-високите му клони. Като малка си представях, че имам замък в облаците, където никой не може да ме намери. Няма нищо срамно в това да си млад, Туро.

Той се засмя от сърце.

— Мислех, че съм оставил това име зад себе си, но ми е приятно, когато го изричаш. Кара ме да си спомням за Каледоните, когато не знаех как да запаля най-обикновен огън.

Малко преди полунощ Северин се приближи към дъба — старееше се да вдига достатъчно шум, като покашляше и стъпваше върху всяка изсъхнала клонка, която се изпречваше на пътя му. Утер го пресрещна със смях, Лаита вървеше на крачка след него.

— Мислех, че римляните са по-добри в промъкването — каза принцът.

— Много е тъмно — отвърна Северин и се ухили.

— Готови ли са мъжете?

Усмивката на римлянина се стопи.

— Готови са. Аз ще те последвам призори.

Утер протегна ръка и Северин я пое в ръкостискането на воините — китка до китка.

— Твой съм до гроб — каза римлянинът.

— Внимавай, Северин, защото не ще ти позволя да се отметнеш.

— Така и трябва да бъде.

Кулаин лах Фера стоеше пред портите на Пердита. Ветровете на остров Скитис виеха сред скалите. Носеше крилатия си шлем в черно и сребърно и сребърен нараменник — това беше единствената броня, която да го предпазва. Гърдите му бяха покрити само с риза от еленска кожа, а краката му — обути в меки кожени обуца.

Черните порти се отвориха и един висок воин пристъпи под светлината на слънцето. Лицето му бе скрито зад тъмен шлем. Зад него вървеше Гороиен и сърцето на Кулаин се сви, защото беше облечена с дрехи като онези, които бе носила в деня на първата им среща. Гороиен се качи на една висока скала, а Гилгамеш продължи и застана пред Кулаин.

— Поздрави, татко — каза Гилгамеш. — Надявам се, че си добре. — Гласът му звучеше приглушено заради шлема, но Кулаин долови едва сдържаната възбуда в него.

— Не ме наричай „татко“, Гилгамеш. Това ме обижда.

— Понякога истината е болезнена. — Сега в гласа му звучеше разочарование. — Как разбра?

— Казал си на Пендарик, но може и да не си спомняш. По онова време си страдал от старческо слабоумие.

— За щастие, теб няма да застигне подобна участ — просъска Гилгамеш. — Днес ще срещнеш смъртта си.

— Всичко живо умира. Имаш ли нещо против да се сбогувам с майка ти?

— Да. Моята любовница няма какво да ти каже.

Внезапно Кулаин се разсмя.

— Бедният глупак — каза той. — Бедният, изтерзан Гилгамеш! Жал ми е за теб, момче. Имало ли е и един ден през целия ти живот, в който да си бил истински щастлив?

— Да — когато легнах с жена ти!

— Удоволствие, споделено от половината цивилизован свят — каза усмихнато Кулаин.

— А не забравяй и днешния ден — каза Гилгамеш и изтегли два къси меча. — Днес щастието ми е свършено.

Кулаин свали крилатия си шлем и го сложи на земята до нозете си.

— Жалко за теб, момче. Силата ти можеше да служи за доброто на света, но ти никога не си имал късмет, нали? Роден от луда богиня и заразен със страшна болест още с първото мляко, което си засукал. Не си имал никакъв шанс. Хайде, давай, Гилгамеш. Наслади се на щастieto си. — Копието се раздели на две и острието улови слънчевите лъчи. Кулаин остави дръжката до шлема и извади нож от канията на колана си. — Хайде, това е мигът, който си чакал!

Гилгамеш пристъпи лениво, после скочи напред и мечът му разсече със съскане въздуха. Кулаин блокира удара, после още един и още един. Двата заобикаляха в кръг.

— Свали си шлема, момче. Нека ти видя лицето.

Гилгамеш не отговори, а атакува за пореден път, двата му меча плетяха сияйна паяжина, но всеки напад срещаше остриетата на Кулаин. Седнала на скалата, Гориен следеше двубоя в полуунес. Имаше чувството, че гледа двама танцьори, чиито движения се преливат с невъзможно изящество под нехармоничната песен на сблъскваща се стомана. Гилгамеш беше красив, както винаги, движенията му — почти котешки в своята изящност, докато Кулаин й напомняше за пламък, който подскача и се извива в прегръдката на огъня. Сърцето й биеше все по-бързо, докато се опитваше да предвиди изхода от битката. Кулаин беше по-силен и по-бърз, отколкото се бе показал в сенчестия двубой с Гилгамеш — двубой, който беше изгубил. И въпреки това губеше отново. Движенията му се забавяха почти недоловимо. Гилгамеш, с усета си на роден боец, съзря слабостта, която надвиваше бавно противника му, и се хвърли в ожесточена атака... но беше твърде рано — Кулаин посрещна ударите му и се извъртя, а мечът му се изви в убийствен ответ. Гилгамеш отскочи бясно назад, но сребърното острие се плъзна по корема му и разпори кожата му.

— Никога не прибързвай, момче — каза Кулаин. — Най-добрите никога не са безразсъдни.

От раната не потече кръв. Гилгамеш свали с едно движение шлема от главата си, златната му коса проблесна с последните слънчеви лъчи, и Кулаин го видя сякаш за пръв път. Как бе могъл да не забележи приликата с майка му? Умора започваше да притиска война

от Мъглите — но не чак толкова, колкото личеше по тялото му. Сега беше признателен на Пендарик, защото ако не бе узнал истината, вече щеше да е мъртъв. Не би могъл да се бие толкова добре, ако същевременно трябваше да се бори със себе си и с ужасната тайна.

— Май започваш да опознаваш страха, момче? — попита той. Гилгамеш промълви някакво проклятие и пристъпи напред.

— От теб никога не бих изпитал страх — изсъска той, макар мъртвите му сиви очи да останаха празни.

Остриетата се сблъскаха с трясък и Кулаин едва успя да блокира с ловджийския си нож удара, целящ да разпори корема му и нещо прикрит зад традиционна атака. Отскочи назад и си напомни, че не бива да се отклонява от стратегията си, защото изходът от всеки двубой зависеше не само от уменията да въртиш меч.

— Добър ход, но трябва да се научиш да прикриваш ударите си — каза той. — Да не те е учил някой рибопродавец?

Гилгамеш изкрещя и нападна отново, мечовете му свистяха с главозамайваща скорост. Кулаин бе принуден да отстъпва все по-назад и по-назад към една стърчаща скала. Приклекна под поредния свистящ напад, хвърли се вдясно, превъртя се през рамо и отново скочи на крака. Кръв се стичаше на капки от порезна рана в единия му хълбок.

— Това беше по-добре — каза той, — но пак остана открит за удар отляво.

Беше лъжа, но в устата на Кулаин прозвуча убедително.

— Не съм виждал друг мъж да говори толкова много като теб — отвърна Гилгамеш. — Когато те убия, ще изтръгна езика от устата ти.

— На твоето място бих се спрял на очите — посъветва го Кулаин. — Твоите изглеждат така, сякаш червеите още са вътре.

— Проклет да си! — изкрещя Гилгамеш.

Мечовете му се стрелнаха към лицето на Кулаин и воинът от Мъглите ги отбягна, но повече от това не можа да направи — другият не му оставяше пролука, през която да отвърне на атаките. Три удара си пробиха път през защитата му само отчасти отбити: първият го поряза дълбоко в гърдите, вторият прониза хълбока му, а третият го прободеше в рамото. За втори път се отърва като се метна встрани и се търколи.

— Къде остана присмехът ти, татко? Нещо не го чувам.

Кулаин впи поглед в безжизнените му очи. Вече знаеше, че не може да победи Гилгамеш и да живее, знаеше го с увереност, от която го побиваха тръпки на ужас. Отстъпи и за малко не се препъна. Гилгамеш се втурна напред, но Кулаин се хвърли внезапно към земята, превъртя се като акробат и се изправи лице в лице с Гилгамеш. Мечът на Господаря на битките се заби в гърдите му, пробождайки белите му дробове, а мечът на Кулаин разпра корема на врага и заора нагоре към сърцето. Гилгамеш простена и главата му се отпусна на рамото на Кулаин.

— Победих те! — прошепна той. — Винаги съм знаел, че мога.

Кулаин пристъпи встрани, освобождавайки се от мъртвата тежест на тялото, което се плъсна по лице на земята. Залитна. Дробовете му се пълнеха с кръв и се давеше. Падна на колене и сведе очи към дръжката, стърчаща от гърдите му. Към гърлото му се надигна кръв и изригна от устата му като фонтан.

Гороиен изпищя, скочи, изтича към Кулаин, сграбчи меча и го издърпа от гърдите му. Седна на земята и извади малък камък сипстраси от джоба на туниката си, но когато го вдигна над раната, замръзна, вперила ужасен поглед в ръцете си. Бяха сбръчкани и осеяни с тъмни петна.

Не беше възможно! Нали пет хиляди души бяха умрели, за да подхранят нейния Кървав камък! В същия миг разбра, че единствената ѝ надежда за живот е в мъничкия камък, който държеше над раната на Кулаин. Взря се в лицето му.

Той се опита да поклати глава, да ѝ внуши да живее, после потъна в съня на смъртта.

Ръката ѝ се спусна, силата се вля в Кулаин, свивайки раната, изцерявайки дробовете, все по-дълбоко и по-дълбоко, изтласквайки смъртността от тялото му. Косата му потъмня, кожата на лицето се опъна. Накрая камъкът стана черен.

Кулаин се събуди. Изсъхнала като скелет фигура с бяла коса лежеше свита до него. Той вдигна глава и изкрещя мъката си към небето, опита се да я вдигне, но тихичък шепот го спря. Сълзящите очи се бяха отворили. Той коленичи, сведе глава до устните ѝ и чу последните думи на Гороиен, богинята Астарта, богинята Атина, богинята Фрея:

— Помни ме.

Последното припламващо въгленче на живота изгасна, костите се разсипаха на бял прах, вятърът го вдигна и го разнесе по скалистата земя.

Утер, Прасамак и Лаита вървяха в мълчание, петдесетте легионери напредваха с вдигнати щитове от двете им страни. Черният замък се въздигаше дори по-голям и зловещ отпреди. В тесните прозорци нямаше светлина, а портите бяха по-черни и от най-черната нощ.

Прасамак вървеше със стрела на лъка си. Лаита се държеше близо до Утер. Зад тях крачеше Магриг с шестима воители от Пинре и не сваляше очи от гърба на Утер, защото погледнеше ли към замъка, краката му се подгъваха и сърцето му прескачаше. Но където вървеше Берек, там щеше да върви и той, а когато кралицата вещица умреше, богчето щеше да я последва. Защото Магриг знаеше, че принцът никога не ще освободи драговолно народа от оковите си, а той нямаше да позволи поредният магьосник да измъчва земята му.

С всяка следваща крачка напрежението се увеличаваше и малкият им отряд очакваше всеки миг огънят да лумне и да ги погълне, както бе направил с легиона-фантом, създаден от Утер. Лека-полека се приближиха до замъка и най-накрая Утер стъпи на моста. Изтегли Меча на Кунобелин, вдигна очи към пустите на вид бойници и продължи напред.

В същия миг една страховита фигура се втурна откъм тъмните сенки и ужасяващ вой раздра тишината. Висок повече от седем стъпки, гигантският звяр с вълча муцуна изрева и скочи срещу принца. Огромните му ноктести лапи стискаха страховита бойна секира. Стрела пропя откъм лъка на Прасамак и се заби в гърлото на звяра, но не забави устрема му. Утер отскочи пъргаво вляво, избегна секирата и замахна с две ръце с Меча на Кунобелин. Острието изсвистя, плъзна се над огромното рамо на звяра и се вряза във врата му. Съществуването изкрещя и падна на земята почти обезглавено.

И в следващия миг пред очите на нападателите тялото на гиганта се смали. Магриг разбута другарите си и се втренчи в мъртвото, но вече човешко лице.

— Секарг — каза той. — Служихме заедно преди десет години. Добър човек беше.

Някакъв звук долетя до настръхналите воители и те се спогледаха изненадано. Бебешки плач се носеше с вятъра и ехтеше в прохода под портите.

— Вземи двайсет мъже — обърна се Утер към един от центурионите — казваше се Дегас. — Открийте откъде идва. Останалите се разделете на групи по пет и претърсете замъка.

— Ще дойдем с теб, господарю Берек — каза Магриг с ръка върху дръжката на меча. Съзнателно избягваше погледа му, от страх, че Утер ще прочете какво е намислил в очите му. Утер кимна и тръгна през прохода. Вътре ги чакаше лабиринт от тунели и стълбища и Утер продължи все по-нагоре и по-нагоре. Коридорите се осветяваха от фенери, горящи с кървавочервена светлина и разпръскващи слаб аромат. Килими с непозната бродерия покриваха стените, с изобразени по тях ловни и бойни сцени. Навсякъде се виждаха статуи на атлети в различни пози — хвърлящи копия, тичащи, вдигащи тежести, счепкани в борба. Всичките бяха от прекрасен бял мрамор.

На най-горния етаж стигнаха до покоите на Гороиен. Огромно легло изпълваше почти докрай малка стаичка, обградена от посребрени огледала. Утер се огледа сред множеството отражения. Чаршафите бяха копринени, самото легло беше направено от резбована слонова кост, инкрустирана със злато.

— Тази жена определено обича да се оглежда — отбеляза Лаита.

Прасамак не каза нищо. По гърба му сякаш лазеха мравки и това нямаше нищо общо със страха му от Гороиен. Тя можеше най-много да го убие. Нещо друго витаеше във въздуха, не му се нравеше и начинът, по който Магриг не се отделяше от Утер, а останалите мъже от Пинре също се тълпяха около принца. Групата продължи до стаята от другата страна, където високо пет стъпки златно дърво поддържаше голям огладен камък, целия черен, прорязан тук-там с жилки от червеникаво злато.

— Изворът на нейната сила — каза Утер.

— Можем ли да го използваме? — попита Магриг.

Без да отговори, Утер застана до дървото, вдигна Меча на Кунобелин високо над главата си и с един удар разтроши камъка на дребни отломки. В същия миг стаята затрептя, завесите, килимите и

мебелите изчезнаха. Озоваха се в голо, студено помещение, осветявано единствено от лунните лъчи, струящи на сребърни колони през високите тесни прозорци.

— Махнала се е — каза Утер.

— Къде? — настоятелно попита Магриг.

— Не знам. Но камъкът вече е безполезен. Радвай се. Вие победихте!

— Не още — тихо каза Магриг.

— Може ли да ми отделиш една минутка? — каза Прасамак тъкмо когато наеженият като вълк Магриг измъкваше ножа си. Воинът се обърна бавно — чакаше го опънат лък и стрелата сочеше право в гърлото му.

Другите воители от Пинре се разгърнаха в полукръг и заизваждаха оръжията си. Лаита пристъпи напред и застана до изумения Утер.

— Толкова много ли означаваше Корин за теб? — попита бригантът.

— Корин? — повтори Магриг и изсумтя презрително. — Не, той беше един безразсъден глупак. Да не мислиш, че и аз съм глупав като него? Това не е краят на терора, а само началото на нови злини. Твоята магия и твоите заклинания! — изсъска той. — Нищо добро не идва от такава сила. Но ние не ще те оставим жив, за да заемеш мястото й.

— Не искам да заемам мястото й — каза Утер. — Повярвай ми, Магриг, Пинре е твоя. Аз си имам моя земя.

— Можеше и да ти повярвам, но ти вече излъга веднъж. Каза, че сме свободни да ти служим или да си тръгнем, а легионерите ти чакаха с опънати тетиви в сенките. Щяха да ни избият до крак. Стига толкова лъжи, Берек. Умри!

И той се хвърли срещу Утер. Принцът отскочи, мечът му се вдигна сякаш по собствена воля и острието прониза Магриг в хълбока, разсече ребрата му и изскочи през гърба. Другите воители нападнаха вкупом и първият падна от стрелата на Прасамак, пронизала слепоочието му, вторият бе покосен от Лаита.

— Стой! — изрева Утер. Гласът му проехтя властно и войниците застинаха. — Магриг грешеше! Няма предателство! Не страх диктува думите ми, защото сами знаете, че можем да ви избием до крак. А сега да сложим край на тази лудост.

За миг сякаш се вслушаха в думите му, сетне един от мъжете внезапно метна камата си и Утер отскочи миг преди острието да звънне покрай ухото му. Лаита заби гладиуса си в най-близкия воин, а Прасамак порази друг със стрелата си. Останалите двама се нахвърлиха върху Утер и той блокира удара на първия, завъртя се на пета и заби лакът в лицето на втория. Мечът на Кунобелин се връза във врата на мъжа и главата му се търкулна на пода. Лаита се хвърли напред и уби последния със светкавичен контраудар, който преряза гърлото му. В последвалата тишина Утер отстъпи от трупове, внезапно налегнат от непоносима тъга.

— Аз го харесвах — прошепна той, свел поглед към мъртвия Магриг. — Беше добър човек. Защо го направи, Прасамак?

Бригантът сви рамене и му обърна гръб. Не му беше времето да говорят за кръговрата на живота и за това как действията на всеки човек неизменно се връщат върху него, за да възстановят равновесието. От момента, в който Утер беше убил Корин в гнева си, Прасамак бе чакал кога ще го застигне отмъщението на Пинре. То беше толкова неизбежно, колкото смяната на деня с нощ.

— Защо? — попита отново Утер.

— Това е свят на лудост — каза Лаита. — Не мисли за него.

Тримата излязоха от стаята и бавно закрачиха към вътрешния двор. Там Дегас ги чакаше с повече от четирийсет бременни жени и една, която току-що беше станала майка. Някои от жените плачеха, но сълзите им бяха сълзи на облекчение. Преди два дни шейсет жени бяха доведени и хвърлени в занданите на Пердита.

— Този замък е странен — каза Дегас, нисък боец със силна снага. — Има още три порти, но те не водят наникъде — зад тях има само чернота и вее смъртен мраз. А преди малко изчезнаха всички фенери, статуите също. Всичко! Останаха само голи стени, а кулите започнаха да се напукват. — Още не беше свършил, когато кулата изскърца и се измести.

— Да се махаме — каза Утер. — Всички ли са тук?

— Римляните са тук, но не виждам охраната ви.

— Те няма да дойдат. Дайте да изведем жените.

Стената зад тях се наклони, огромни камъни се разместваха и стенеха, докато легионерите помагаха на жените да се изправят и ги

извеждаха през зловещо скърцащия проход. Когато най-последно се озоваха на открито, Дегас се обърна и извика:

— Майко на Митра! Погледнете!

Величественият Железен замък се превръщаше в прах, огромни облаци се кълбяха под порива на предутринния ветреца. Мъжете от Девети легион се заизсипваха откъм гората и възгласите им прокънтяха в нощта. Десетки ръце вдигнаха Утер и го понесоха към лагера. Когато слънцето ливна първите си лъчи над равнината, от замъка не беше останал и помен. С изключение на огромен кръг черни камъни.

Утер остави Северин и другите и тръгна към входа на ограждението, вперил поглед в притихналия стан на мъжете от Пинре. Подчинявайки се на неканен импулс, той се отдалечи от сигурността на римското укрепление и закрачи сам към насядалите встрани местни водачи. Очите им го следяха мрачно, докато се приближаваше, и няколко мъже посегнаха към оръжието си. Бяха насядали в кръг — водачите отпред, войниците зад тях — като в арена. Утер се усмихна сурово.

— Утре напускам Пинре — каза той. — Но победата вече не ми носи радост. Преди няколко дни се наложи да убия човек, когото бях смятал за свой приятел. Тази нощ убих друг, когото уважавах и който трябваше да ви поведе, след като си тръгна. — Очите му обходиха лицата наоколо. — Дойдох, за да ви помогна, а не за да ви управлявам. Моята собствена страна е далеч оттук. Корин Рогюр умря, защото омразата в сърцето му владееше него, а не той нея. Магриг умря, защото не можеше да повярва, че няма омраза в моето. Тази вечер вие трябва да си изберете нов водач, крал, ако така предпочитате. Колкото до мен, повече не ще се върна тук.

Никой не продума, но ръцете им вече не лежаха върху дръжките на мечовете. Утер огледа отново мъжете и позна Болдрик, който го бе придружил в пътуването, довело го до първия камък сипстраси. В очите му имаше студен гняв и нищо друго. До него седяха Хогун, Кеорл и Риал. Не помръдваха, но омразата им оставаше.

Утер бавно се върна в ограждението. Не беше отдавна денят, когато се бе връщал заедно с Болдрик към лагера в пещерите и въображението му бе рисувало картини на въодушевление и благодарност. Сега чувстваше, че е получил ценен урок. За краткия си

престой в Пинре беше рискувал живота си, за да освободи един народ, и в замяна си бе спечелил врагове до гроб.

Гатанка, достойна за аналитичния ум на Медлин...

Прасамак го пресрещна на входа и принцът го стисна за рамото.

— И ти ли ме мразиш, приятелю?

— Не. Те също не те мразят. Страхуват се от теб, Утер, страхуват се от силата ти и от смелостта ти, но най-вече се страхуват от гнева ти.

— Не съм разгневен.

— Но беше, когато уби Корин. Омърси ръцете си с кръв.

— Мислиш, че съм сгрешил.

— Той заслужаваше да умре, но ти трябваше да свикаш хората на Пинре и те да го съдят. Уби го хладнокръвно и нареди да захвърлят тялото му на гарваните. Гневът заглуши гласа на вярната ти преценка. Ето това не можа да ти прости Магриг.

— Ако не беше ти, сега да съм мъртъв. Няма да го забравя.

Прасамак се засмя.

— Знаеш ли какво казват хората, Утер? Че с кралете нищо не е сигурно освен две неща — дългият живот на гнева им и краткият живот на благодарността им. Не ме товари с бремето на нито едното от тях.

— Дори и с приятелството си ли?

Прасамак сложи ръка на рамото му. Жестът беше трогателен и Утер разбра, че повече никога няма да се повтори.

— Според мен, ваше величество, кралете нямат приятели, а само последователи и врагове. Номерът е да знаеш кой какъв е.

Бригантът потъна куцукайки в нощта и остави Утер по-сам отвсякога.

ГЛАВА 17

Призори Утер отиде сам при кръга от черни камъни, върху който се бе издигал замъкът Пердита. Утринните сенки се смаяваха и студен вятър бръснеше равнината. До олтара в средата седеше Пендарик. Едрата му снага бе увита в тежък пурпурен плащ, обточен с овча кожа.

— Справи се добре, Утер. По-добре, отколкото предполагаш.

Принцът седна до него.

— Хората от Пинре нямат търпение да ми видят гърба. А застоя ли се твърде дълго с гръб към тях, ще забият ножовете си в него.

— Такава е съдбата на кралете — каза Пендарик. — Аз ли не знам. И ще откриеш — стига да оцелееш достатъчно дълго — някои удивителни противоречия. Обикновеният човек може цял живот да е бил крадец, но извърши ли и едно добро дело, хората ще го прославят в песни и ще го помнят с обич. Но един крал? Може цял живот да е правил добро, но забърка ли се и в една злина, хората ще го запомнят като тиранин.

— Не разбирам.

— Ще разбереш, Утер. Разбойника го гледат с пренебрежение, а по краля се равняват всички. Точно затова на разбойника винаги могат да простят. Но кралят е повече от човек — той е символ. А на символите не им е позволено да имат човешки слабости.

— Да не се опитваш да ме разубедиш?

— Не, опитвам се да те просветя. Искаш ли да си идеш у дома?

— Да.

— Дори ако ти кажа, че е твърде вероятно да умреш само час след като пристигнеш там?

— Какво искаш да кажеш?

— Елдаред и саксонците обединиха силите си. Докато двамата с теб си говорим, по-малко от шест хиляди от твоите войници са обкръжени от двайсет и пет хилядна вражеска армия. Дори с помощта на Девети легион шансът ти за победа е нищожен.

— Можеш ли да ме пренесеш на бойното поле?

— Мога. Но помисли върху следното, Утер. Британия е обречена да бъде земя на саксонците. Те са много, а вие — малко. Ако останеш в Пинре, можеш да създадеш империя.

— Като Гороиен? Не, Пендарик. Обещах на легионерите да ги върна у дома, а аз спазвам обещанията си, когато е по силите ми.

— Много добре. Има още нещо, което трябва да знаеш. Гороиен е мъртва — умря, спасявайки Кулаин. Не, не ме питай защо, важното е, че Господарят на копието възвърна младостта си. Един ден той ще се върне в живота ти. Бъди нащрек, Утер.

— Кулаин никога не би ме наранил — отвърна принцът, макар при мисълта за Лаита да го полазиха тръпките на хладно предчувствие. Погледите им се срещнаха и Утер разбра, че кралят знае. — Каквото има да става, ще стане — каза Утер.

Викторин замахна с меч си към лицето на светлобрад воин, той падна и моментално бе стъпкан от връхлитащата, ревяща вълна на мъжете зад него. Бойна секира удари щита на Викторин и ръката му изтръпна. Гладият му литна нагоре и се вряза дълбоко в хълбока на нападателя. Меч изтрещя и отскочи от шлема на римлянина, стрелна се надолу и срязва кожения му нагръдник. Копие прониза нападателя в гърдите и двама легионери си пробиха път да прикрият Викторин с щитовете си. Той отскочи назад, за да им направи място. Пот капеше от челото му и щипеше очите му. Той хвърли поглед вляво и вдясно — фронтът удържаше. На възвишението вдясно Аквила беше обграден, седемте му кохорти издигаха стена от щитове пред бригантите. Викторин и неговите шест кохорти бяха притиснати по подобен начин от осем хиляди саксонски бойци, предвождани от Хорса, син на легендарния Хенгист.

Точно тази битка се бяха опитвали да избегнат римляните. Амброзий бе торМОзил със светкавични набези саксонската армия по целия ѝ път на север, но после го бяха притиснали при Линдум и след четири кървави дни на непрестанни битки двата му легиона бяха разбити. С оцелелите си три кохорти — хиляда четирисотин и четиридесет мъже — Амброзий се беше оттеглил към Еборакум. Сега Аквила нямаше друг избор, освен да постави на карта съдбата на

кралството, залагайки всичко на една-единствена отчаяна битка. Но беше чакал прекалено дълго.

Елдаред и Сел бяха пришпорили бригантската армия от петнадесет хиляди мъже към полетата на запад от Еборакум и се бяха съединили с Хорса при Лагенциум.

Аквила бе направил последен опит да разцепи вражеските сили, нападайки лагерите на бригантите и на саксонците с две отделни армии, но планът му беше претърпял жесток провал. Хорса беше скрил две хиляди мъже в планината и те бяха ударили ариергарда на Аквила. Римляните се бяха оттеглили в добър ред и бяха обединили силите си по протежение на верига възвишения на миля от града, но сега саксонците бяха успели да се вклинят в римския фронт, който се бе огънал и се бе прегрупирал в две отделни бойни единици. Вече нямаше надежда за победа и шестхилядната римско-британска армия бавно се разкъсваше под натиска на четворно по-голяма сила. Мъжете се биеха с единствената цел да оцелеят още няколко благословени часа, черпейки сили от отчаяната надежда да се спасят с бягство през нощта.

— Сгъсти се вляво! — изрева Викторин в опит да надвика какофонията от звънтеж на желязо върху бронз, докато саксонските мечове и секири трещяха върху щитовете и ризниците на римляните.

Битката отдавна щеше да е приключила, ако не бяха римските гладиуси, оръжия, създадени за бой при желязна дисциплина, изискваща от мъжете да се държат близо един до друг в сбита бойна единица. От своя страна, саксонците и бригантите използваша огромни мечове, някои дълги по три стъпки, и им беше необходимо повече пространство, за да ги въртят. Това ги затрудняваше значително, докато връхлитаха в несекващ рой върху стената от щитове, защото дългите мечове ставаха тромави и неповратливи в гъстото меле. Но дори и при това положение численото превъзходство принуждаваше стената да отстъпва педя след педя, всяка напоена с кръвта на мъртвите и ранените.

Внезапно една секция се огъна под натиска и дузина саксонски воители, предвождани от висок мъж с двуостра секира, се втурнаха към средата на карето. Викторин хукна напред — знаеше, че ариергардът ще го последва. Приклезна под една размахана секира и заби меча си в

слабините на мъжа. Копие проблесна към лицето му, отклони се от щита му, а нападаателят умря с гладиуса на Галчмай в сърцето си.

Ариергардът напредна в полукръг, затвори пробойната и заизтиква саксонците в сбито меле, което правеше дългите мечове безполезни. Легионерите усилиха натиска, остриетата им пронизваха и сечаха почти безпомощния враг. За няколко минути фронтът беше възстановен и Галчмай, от чиито хора бяха останали само четирийсет мъже, се върна при Викторин и викна:

— Хич не изглежда добре!

Двестата стрелци в центъра на римското каре отдавна бяха свършили стрелите и сега чакаха стоически с ръце върху дръжките на ловджийските си ножове. Почти не носеха предпазни ризници и разцепеше ли се фронтът, щяха да бъдат изклани като добитък. Някои от тях си пробиваха път близо до бойната линия, извлачваха назад убитите и ранените и им вземаха броните и оръжията.

Викторин плъзна поглед по морето саксонски бойци. Бяха високи мъже, повечето руси или червенкоси, и се биеха с дивашко ожесточение, което го изпълваше с неохотна възхита. По-рано през деня двайсетина саксонци бяха захвърлили защитните си нагръдници и се бяха хвърлили срещу римския фронт. Биха се упорито дори след като тежки рани зейнаха по телата им. Това бяха страховитите баресарки, „голите воители“, наричани от британите „берсерки“. Един от тях бе продължил да се бие, докато не се подхлъзна на собствените си разпилени по земята вътрешности. Дори тогава бе продължил да разсича въздуха с меч си, докато не му изтече кръвта.

На другото възвишение Аквила ръководеше битката спокойно, сякаш организираше победен марш. Не носеше меч и крачеше напред-назад зад стената, окуражавайки хората си.

Вече два месеца Викторин се разкъсваше от противоречиви чувства към стария патриций. Вбесяваше се от неохотата му да поема рискове, но ценеше смелостта му и начина, по който се грижеше за добруването на войниците си. Под ръководството на Аврелий той се бе проявявал като предпазлив и умел пълководец, но сега, осиротял без неустоймото обаяние на монарха, се бе оказал недорасъл за играта на кралете.

На три пъти фронтът се огъваше и три пъти Галчмай повежда ариергарда да запушва пробойните. Викторин се огледа. Денят и

битката бяха към своя край. Саксонците също го усещаха — оттеглиха се да се прегрупират, после нападаха с подновено ожесточение. На Викторин му се искаше битката да заглъхне, пък дори и за няколко секунди, колкото да каже на мъжете около себе си колко е горд, че ще срещне смъртта рамо до рамо с тях. Те не бяха истински римски войници, а само набързо обучени помощни войски, но никой римски легион не би ги надминал в днешния ден.

Внезапно в небето изтрещя гръмотевица — толкова силно, че някои от саксонците закрещяха ужасени, явно решили, че Донер, богът на бурите, е слязъл сред тях. Светкавица се разклони по небесния свод, извирайки от един хълм на изток от бойното поле, и за миг битката затихна. Слънцето залязваше зад гърба на Викторин и той примигна невярващо, когато небето над далечния хълм се разцепи като гигантско платно и в процепа засия още едно слънце, сгорещяващо небесата. Бойното поле грейна като сцена от ада, с двойни сенки и нетърпим блясък, който заслепяваше воините и от двете страни. Викторин заслони очи, но не отвърна поглед — една фигура се появи на хълма, вдигнала в ръка огромен меч, който грееше като огън. Сетне заприиждаха воители и застанаха до фигурата с блеснали щитове.

Сетне небесата се затвориха и чуждото слънце изчезна, сякаш някой бе дръпнал завеса пред него. Но армията остана. Викторин примигна — новодошлите се строиха в боен ред с прецизност, която стопли сърцето му. Само една армия в света можеше да постигне подобно съвършенство...

Новодошлите бяха римляни.

До същото заключение явно бе стигнал и водачът на саксонците, защото раздели силите си на две и прати ревяща вълна от бойци да се счепка с новия враг.

Стената от щитове се разтвори и петстотин стрелци изтичаха напред, първият ред коленичи, а вторият остана прав. Залп след залп разкъсваше саксонския фронт и по средата на склона редиците им се разколебаха. Прозвуча рог и стрелците изтичаха обратно зад стената от щитове, която бавно тръгна напред. Саксонците се прегрупираха и нападаха отново. Копия, дълги по десет стъпки, се появиха между щитовете. Първите саксонски бойци се опитаха да спрат, но масата, напиреща зад тях, ги тласкаше неумолимо напред и копията се нанизаха в плът. От вътрешността на карето стрелците — улеснени от

наклона на хълма — продължаваха да засипват с убийствен дъжд саксонските редици, а римското настъпление не спираше и за миг.

Римско-британската армия на двата хълма се хвърли в боя с подновена сила. Никой не знаеше, нито се интересуваеше, откъде се е появила съюзническата войска. Значение имаше само едно — че надеждата за живот им бе върната.

Девети легион стигна до подножието на хълма. Мъжете от дясната и лявата страна на карето се изтеглиха назад, оформяйки клин, чието острие си запробива път към пряпореца с изрисуван гарван, откъдето Хорса направляваше саксонската армия.

Утер крачеше в центъра на острието и копнееше да се хвърли напред, но здравият разум надделя. Също като дългите остриета на саксонците, Мечът на Кунобелин би бил безполезен, поне засега. Крачка след крачка саксонците отстъпваха, неспособни да се вклинят в стената от щитове. Започнаха да хвърлят секири и ножове над нея. Северин изрева някаква заповед и мъжете от втората редица на карето вдигнаха щитовете над главите си, защитавайки центъра.

Първоначалният напредък се разколеба. Дори с подкрепата на почти пет хиляди воители врагът все още имаше двукратно числено надмощие над британците.

На западния хълм Аквила прецени положението и даде знак на Викторин — вдигна ръка, сгъната в лакътя, и я удари в свивката с другата си ръка. Викторин удари с юмрук по нагръдника си в знак, че е разбрал, сетне повика Галчмай.

— Ще атакуваме — каза той и кантиецът се ухили. Такава лудост всеки британец би оценил по достойнство. Врагът ги превъзхождаше числено и ги бе хванал в капан, но все още удържаша по-високата позиция, а ето че щяха да захвърлят единственото си преимущество и да се врежат в редиците на противника. Той се обърна, хукна към чакащите стрелци и изрева:

— Въръжете се! Атакуваме!

Стрелците започнаха да свалят нагръдниците на умрелите и да вдигат от земята захвърлени мечове и щитове.

Галчмай изтича покрай редицата им, крещейки заповеди, после Викторин си проби път до мястото, където щеше да се оформи острието на клина. Това беше мигът на най-голямата опасност, защото той щеше да настъпи към врага, а двамата мъже вляво и вдясно от него

щяха да го пазят с щитовете си. Ако някой от тях паднеше убит, той щеше да се озове откъснат и обграден от саксонците. Меч се стрелна към него, но той го пое с щита си и изкори биеца. Галчмай го хвана за рамото.

— Готови! — изрева кантиецът.

— Сега! — извика Викторин, тръгна напред и преряза гърлото на един саксонски войник. Редицата по ъглите на карето се огъна. Викторин въртеше побеснял меч си и се пробиваше път все по-дълбоко във вражеската линия. Мъжът вляво от него падна със секира във врата. Галчмай изблъска тялото встрани и зае мястото на убития. Клинът бавно започна да си пробива път надолу по склона.

В същия миг Аквила даде заповед за настъпление на своето каре. Бригантите отстъпиха объркани, когато клинът разцепи редицата им по средата.

В центъра на битката Утер гледаше как британските кохорти се бият, за да се съединят с него. Клиновете идваха все по-близо до гарвановия прапорец на Хорса и червения дракон на Елдаред. Утер се върна назад и застана до Северин.

— Нареди на стрелците си да се целят около знамето с дракона. Там трябва да са Елдаред и синовете му.

Северин кимна и само секунди по-късно смъртоносна вихрушка от стрели с назъбени остриета се изсипа от небето.

Елдаред видя как хората от свитата му падат поразени заедно с мнозина от обградилите го воини. Други хукнаха напред да предпазят краля с щитовете си.

Битката стигна до точка на съвършено равновесие — трите римски сили, превъзходани числено, бавно се придвижваха към вражеските знамена. Ако успееш да ги задържат или да ги отблъснат, Елдаред щеше да спечели. Ако не успееш, щеше да загине. Беше време за смелост от най-висш порядък.

В центъра на саксонските сили Хорса — рус гигант с шлем, украсен с гарванови криле, с дълъг меч и кръгъл щит в ръцете — събра командирите си и лично поведе атаката срещу новия враг.

Но Елдаред не искаше да умира — за него винаги имаше и утрешен ден. Заедно със Сел той избяга от бойното поле и бригантите го последваха. Хорса погледна побягналите си съюзници и поклати

глава — никога не беше харесвал Елдаред. После вдигна очи към небето и каза на мъжа до себе си:

— Братя в битката, братя във Валхала.

— Нека мечовете се напият за последен път — отвърна мъжът.

Саксонците нападнаха, почти разкъсвайки клина, но яростта и куражът не можеха да се мерят с дисциплината. Римският фронт се люшна навън като рогата на бик, обграждайки връхлитащите саксонци. Викторин и Аквила обединиха силите си зад тях и битката се изроди в клане.

Утер не можеше да се удържа повече. Проби си път до предната редица, грабна първите попаднали пред погледа му меч и щит и се включи в мелето, прочиствайки си пътека към огромния саксонски вожд. Хорса забеляза размахващата меч фигура със сребърен нагръдник и шлем с черни пера, ухили се и също си запробива път напред, разбутвайки собствените си воини. Зад него вървяха знаменосецът и двайсетина командири. Мъжете вляво и вдясно от Утер паднаха. Принцът прониза един връхлитащ отгоре му саксонец с гладиуса си, но острието му заседна в ребрата на мъжа. Утер захвърли щита си, изтегли Меча на Кунобелин и си запробива път напред, сечейки наляво и надясно, стиснал дръжката с две ръце, без да изостава и за миг от челната си позиция в карето.

Хорса се хвърли да го пресрецне и мечовете им се сблъскаха. Битката около тях продължаваше и накрая единствено Хорса и Утер останаха, счепкани в двубой — саксонската армия беше избита до крак. Няколко римляни пристъпиха напред, готови да съсекат огромния саксонец, но Утер им махна да се оттеглят.

Видял гъстите римски редици, които го обкръжаваха, Хорса отново се ухили. Знаменосецът му беше мъртъв, но с последни сили бе забил дръжката на пряпореца в земята и черният гарван все още плющеше над него.

Хорса отстъпи крачка назад, сведе за миг меча си и каза:

— Боговете виждат, че си достоен враг.

— И още по-достоен приятел — отвърна Утер.

— Живот ли ми предлагаш?

— Да.

— Не мога да приема. Приятелите ми ме чакат във Валхала. — Хорса вдигна меча си в поздрав. — Ела — каза той, — тръгни с мен по

лебедовата пътека към величието. Ще влезем заедно в залата на героите на Один. — Скочи напред, мечът му улови последните лъчи на залязващото слънце, но Утер отрази удара и на свой ред нападна, почти прерязвайки врата на гиганта. Хорса падна на земята и изпусна меча си. Ръката му задраска по пръстта да го достигне, в очите му блесна отчаяние. Много от саксонците вярваха, че не ще влязат във Валхала, ако умрат без меч в ръка. Утер коленичи и пхна дръжката на собствения си меч в ръката на умирация мъж миг преди очите на Хорса да се склопят за последно.

После се изправи, вдигна Меча на Кунобелин и нареди тялото на Хорса да бъде увито в пряпореца с черния гарван.

Луций Аквила пристъпи напред, поклони се дълбоко и попита:

— Кой сте вие?

Принцът свали шлема си.

— Аз съм Утер Пендрагон, върховен крал на Британия.

ЕПИЛОГ

Утер се завърна триумфално в Камулодунум и бе коронясан за върховен крал. На следващата пролет начело на Девети легион той разби бригантската армия в две битки, при Виндоланда и Тримонциум.

Елдаред бе заловен и екзекутиран, а Сел и двеста от приближените му успяха да се качат на един кораб и отплаваха на юг, за да се присъединят към Хенгист. След като получи вестта за смъртта на сина си, Хенгист нареди бригантите да бъдат разпънати по дърветата на Андерида, с разпрани кореми за угощение на гарваните.

Морет се закле във вярност на Утер и той го остави да управлява бригантите като свой васал.

Прасамак намери Хелга, която се бе върнала да живее при слугите на Викторин. Срещата им беше радостна. С десетте фунта злато, които му бе дал Утер, Прасамак си купи голямо парче земя и се зае да отглежда коне за новата *Cohors Equitana* на краля.

Утер издигна Викторин в пълководец на легионите, с изключение на Девети, който запази за себе си.

През четирите кървави години, които последваха, Утер се би със саксонците, ютите и новопристигналите датчани, спечелвайки си славата на крал-воин, който нивга не ще познае поражение. Лаита се превърна в горда, макар и покорна съпруга и рядко споменаваше за дните си с Кулаин лах Фера.

Всичко това се промени през една лятна утрин пет години след битката при Еборакум...

Самотен ездач се приближи до замъка Камулодунум. Беше висок и тъмнокос, очите му — с цвета на буреносни облаци. Държеше сребърно копие. Мина по дългия коридор и спря пред вратите от дъб и бронз.

Един слуга тракиец се приближи към него и го попита:

— По каква работа си дошъл?

— Дошъл съм при краля.

— Той е със съветниците си.

— Иди при него и му кажи, че Господарят на копието е тук. Той ще ме приеме.

Кулаин зачака, а мъжът притеснено отвори вратата и влезе.

Утер и Лаита седяха край овална маса заедно с Викторин, Галчмай, Северин, Прасамак и чародея Медлин.

Слугата се поклони ниско.

— Дойде един човек, който моли да го приемете, господарю. Каза, че се казвал Ланселот^[1].

---

[1] Lance (англ.) — копие. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.